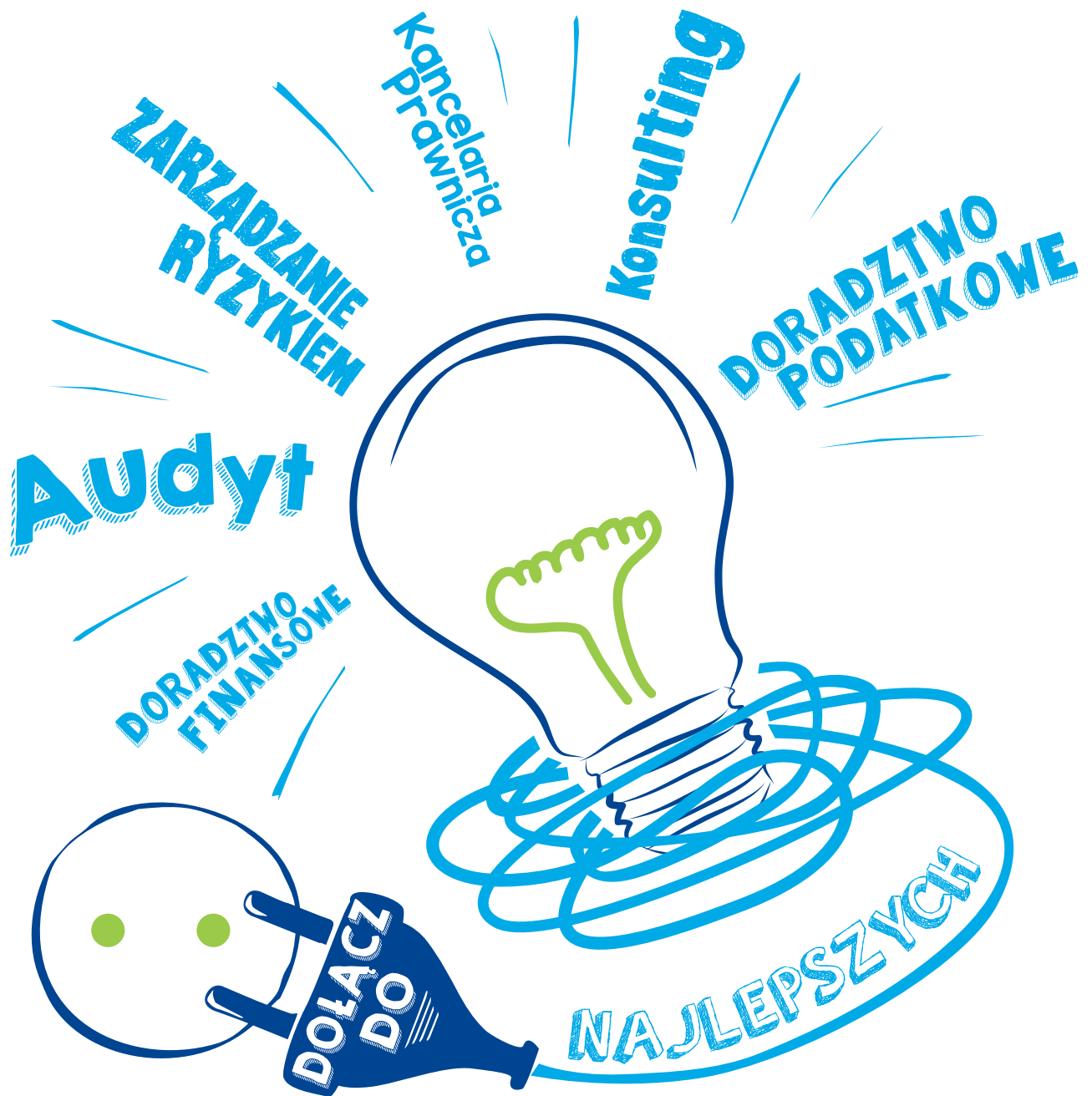

**Kształcić się
przez całe życie?
Rekrutacja – wyniki
SGH a klastry**

Deloitte.

Wiesz czego chcesz. Teraz Twój ruch!
Aplikuj na płatne praktyki do 7 kwietnia.

www.deloitte.com/pl/kariera
fb.com/KarierawDeloitte

uThoruj sobie drogę na staż!

Thor, syn Odyna, Bóg. Dostał pracę w PZU.

Teraz czas na Ciebie. Zostań naszym stażystą!

Jak grom spadną na Ciebie boskie benefity i **umowa o pracę**.

Testuj swoje moce, realizując projekty nieziemskiej skali.

Aplikuj do 15 kwietnia na pzu.pl/kariera lub fb.com/pzukariera.

PZU. Przyciągamy najlepszych

World of Audit

profesjonalny cykl szkoleń

Wygraj praktyki i wykorzystaj zdobyte doświadczenie w dziale audytu KPMG.

Jeśli jesteś zainteresowany praktycznym podejściem do **zagadnień finansowych** i wiążesz swoją zawodową przyszłość z **branżą audytorsko-doradczą**, weź udział w programie, w którym do wygrania są **płatne praktyki w dziale audytu KPMG w Polsce**.

Kalendarium:

8 grudnia-9 marca	Rejestracja on-line
21-22 stycznia	Testy pisemne (I tura)
18-19 marca	Testy pisemne (II tura)
13-24 kwietnia	Szkolenia
26 czerwca	Gala

Tematy szkoleń:

1. Audytor na tropie oszustw i manipulacji księgowych.
2. Zbankrutuje czy przeżyje, czyli audyt spółek zagrożonych bankructwem.
3. Co właściwie robi asystent w KPMG podczas audytu, czyli audyt w praktyce.
4. Jak policzyć kurczaki na wolnym wybiegu, czyli wyzwania audytora podczas inwentaryzacji.

Na zgłoszenia czekamy do 9 marca 2015 r.

SPIS TREŚCI

OD REDAKCJI

Z REKTORSKICH BIUREK

Z DZIEKAŃSKICH BIUREK

Z BIUR SAMORZĄDÓW

AKTUALNOŚCI

Rzecznik prasowy informuje	10
Nagrody, nominacje, wyróżnienia	12
Będzie się działo	13
Dwie perspektywy – wywiad z rektorem Tomaszem Szapiro	16
Pierwszy etap zmian w Statucie SGH	18

DYDAKTYKA I NAUKA

List prorektora do nauczycieli akademickich	22
POWER	23
Co to znaczy kształcenie przez całe życie?	25
SGH-CIMA. Słów kilka	31
Nowe MPPD w ofercie SGH	32
Konkurs Twinning...	33
Granty na praktyki studenckie...	33
DPM informuje	34

Z ŻYCIA SZKOŁY

Creative Communication Cluster...	36
Wyniki rekrutacji na semestr letni 2014/2015	38
Druga sesja Digital University w SGH	39
Symposium naukowe Instytutu Zarządzania SGH	40
Jubileuszowo i merytorycznie o ubezpieczeniu w polityce społecznej	41
Wykluczenie społeczne osób starszych na wsi – mit czy rzeczywistość?	42

WSPOMNIENIA

Irena Winowska – Buba	43
Jacques de Chalendar	44

OBOK

Spełnienie marzeń Pol Pota	45
----------------------------	----

GAZETA SGH

Miesięcznik Szkoły Głównej Handlowej w Warszawie
al. Niepodległości 162, 02-554 Warszawa
budynek G, pokój 147, tel. 22 564 95 34

Wydawca

Szkoła Główna Handlowa w Warszawie

Redaktor naczelna

dr Barbara Minkiewicz, e-mail: bminki@sgh.waw.pl

Z-ca redaktora naczelnego

dr Jacek Wójcik, e-mail: jacek.wojcik@sgh.waw.pl

Sekretarz redakcji

Anna Domańska, e-mail: adomal@sgh.waw.pl

Zdjęcia

Maciej Górski, Paweł Gołębiowski

Serwis internetowy

<http://www.sgh.waw.pl/gazeta/>

Skład

Szkoła Główna Handlowa w Warszawie

ISSN 1644-2237 Nakład 2000 egz.

Oblicza komunikacji

Przełom semestrów to w SGH zawsze okres spokojniejszy, czemu sprzyja i organizacja roku akademickiego i pora roku – ciągle ciemno i szaro. Numer jest poniekąd tego odbiciem. „Poniekąd”, gdyż zawiera wiele tekstów anonujących przyszłe wydarzenia, a więc prace nad ich przygotowaniem są w toku, jak i te, które niedawno się odbyły. Jednych i drugich wiele. Z tych odbytych chcielibyśmy szczególnie polecić tekst Magdy Dzięguć o drugiej sesji Digital University w SGH. Znakomici prelegenci, ciekawe tematy = duża frekwencja. Nie mamy natomiast w numerze tekstów polemicznych, tekstów „za czymś” lub tekstów „przeciw czemuś”. Tego typu wypowiedzi brakuje już od dłuższego czasu, mimo, że nie brakuje tematów do dyskusji. Te się toczą – jak zwykle – w kuluarach, ale temperatura sporów jest raczej letnia, gdyż chyba to co ważne zostało powiedziane. Dyskusję podtrzymuje Rektor, który udzielił nam wywiadu, do lektury którego oczywiście zachęcamy.

Wydaje się, że wszyscy czekają na marcowy Senat i ostateczne rozstrzygnięcie losów „reformy”. A skoro o Senacie mowa, zachęcamy do przeczytania „mało przyjaznego”, ale ważnego tekstu o zmianach Statutu SGH wynikających z konieczności jego dostosowania do znowelizowanego prawa o szkolnictwie wyższym oraz istniejących pozaustawowych uwarunkowań prawnych funkcjonowania SGH.

Wspomnieliśmy o cyfrowym uniwersytecie, więc warto też zaanonsować tekst o permanentnym uczeniu się, o wyzwaniach, jakie ono stawia uczelniom. Jakub Brdulak objaśnia *Co to znaczy kształcenie przez całe życie?* Ciekawie brzmią wnioski dotyczące kształcenia w bezwydolowej strukturze. Rzeczą dyskusyjną z punktu widzenia sprawności i efektywności funkcjonowania uczelni, z punktu widzenia rozwiązań oferowanych pod kątem LLL (Lifelong learning) pożądana.

O klastrach oraz o klastrze, w którym jest SGH – *Creative Communication Cluster* – potencjał współpracy międzysektorowej napisali Robert Luczak i Katarzyna Tarnowska. Tak się złożyło, że udział SGH w klastrze jest wynikiem inicjatywy jednego z nas (JW.). Znamy więc wszelkie

wyboje na klastrowej drodze i widzimy niewykorzystany potencjał klastra CCC w SGH. Na razie zachęcamy do przeczytania tekstu o tym czym są klastry oraz jaki charakter ma CCC. W kolejnym numerze przedstawimy konkretne przedsięwzięcia, do których mogą dołączyć studenci i pracownicy SGH. Natura klastra jest taka, że jest to podmiot otwarty na nowe przedsięwzięcia, a więc każdy może zgłaszać swoje propozycje, do czego już teraz zapraszamy.

Kluczowym czynnikiem działania klastra jest sprawna i otwarta komunikacja. SGH można postrzegać, jako swego rodzaju klastra. W klastrze podmioty mogą współpracować, ale i rywalizować ze sobą. Może porównanie ryzykowne, ale znaczenie komunikacji w szkole o takiej strukturze i organizacji procesów jak u nas, jest równie ważne jak w klastrze.

O komunikacji pisze dziekan Kachniewska. Zwraca uwagę na tzw. czynnik ludzki: narzędzia są coraz lepsze, ale ich wykorzystanie zawodzi. My korzystaliśmy z wysyłki maili i smsów przez dziekanat. Znakomita rzecz, polecamy. Cieszą kolejne wysiłki dla usprawnienia komunikacji. Wydaje się, że w tym zakresie mamy jeszcze wiele do zrobienia. Jednak nie oczekujemy cudów. Jedną z podstawowych barier wprowadzania mediów społecznościowych (to krok dalej poza zwykle rozwiązania komunikacyjne) w firmach, to ich kultura organizacyjna, w tym otwartość, zhierarchizowanie procesów komunikacyjnych itd. W SGH nie ma co liczyć na cuda. Chcielibyśmy w Gazecie „udrażniać” kanały komunikacyjne, ale dla pewnych tematów to przegrana rzecz. Kończąc wątek komunikacyjny zwracamy uwagę na apel rektora Bryxa, który zachęca do komunikowania się via Facebook.

Na końcu anonujemy niemalą woltę Piotra Ostaszewskiego, który do tej pory edukował nas z historii muzyki rockowej, a teraz rozpoczął edukację o wojnach dalekowschodnich. Tekst pt. *Spełnienie marzeń Pol Pota. Kambodża Czerwonych Khmerów* polecamy szczególnie studentom.

Zapraszamy do lektury.

Barbara Minkiewicz, Jacek Wójcik

Autorami zdjęć na okładce są: Juliusz Sokołowski, Maciej Górski, Bartosz Dmowski, Wydział Komunikacji Społecznej GUS.
Gazeta zastrzega sobie prawo do dokonywania skrótów, redakcji stylistycznej i adiustacji.

Początek kolejnego semestru w marcu, jak co roku, zdominują sprawy organizacyjne. Ci, którzy otrzymali granty, ustawiają badania, ci, którzy kończą projekty szykują się do prezentowania ich wyników na konferencjach czerwcowych i wrześniowych, jeszcze inni budują zespoły badawcze do wystąpień o finansowanie nowych projektów.

W sferze dydaktyki i teraz nie zabraknie wydarzeń losowych odpowiedzialnych za takie niespodzianki jak nowo tworzone grupy, pośpiesznie organizowane zastępstwa, korekty materiałów dydaktycznych umieszczonych w sieci, zmiany hasel.

W marcu bardzo wiele będzie się też działo w sferze organizacyjnej. Po jednogłośnie przegłosowaniu przez senatorów uchwały dostosowującej nasz Statut do nowej ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym, Senacka Komisja Statutowa oceni – przygotowany przez zespół rektorski – projekt zmian w Statucie wprowadzający szkoły jako jednostki podstawowe i regulacje przekazujące jednostkom podstawowym decyzje o planowaniu wydatków w powiązaniu z uzyskanym przez siebie przychodem. Zapowiada się długie posiedzenie Senatu SGH, poprzedzimy je wszyscy wieloma rozmowami z kolegami – mam nadzieję, że także w nowym Klubie. Równolegle postępować będą prace związane z wyczekiwany systemem informatycznym, prace nad korektą zarządzeń o zarządzaniu projektami, o pensum i innych wcześniejszych zarządzeniach, w których – dzięki wnoszonemu uwagom – będziemy eliminować kontestowane rozwiązania organizacyjne.

W marcu będziemy też gościli rektorów uczelni ekonomicznych z KRUE oraz – nieco później – z gościnnymi wykładami dla studentów, doktorantów i pracowników – ambasadorów krajów, z którymi łączą nas relacje o długiej historii i szansie na wzmocnienie współpracy.

Tomasz Szapiro

Minęła już sesja zimowa i ferie. Dzień się wydłużył. Sama natura oraz zaliczony wypoczynek skłaniają do wzmocnienia intensywnych działań na różnych polach – badawczych, dydaktycznych czy organizacyjnych.

Pierwsze, jakie się objawiło, to nadchodząca okrągła rocznica powstania naszej uczelni. 110 lat to zgrabna liczba. Co prawda do jubileuszu jeszcze trochę czasu, ale nieco ponad rok to wcale nie za wiele, aby zorganizować coś ekstra. Rozwiązania tego co i jak przygotować mogą być rozmaite. Rektor przymierza się do zrealizowania wielu imprez o charakterze przede wszystkim naukowym. To jasne, ale co jeszcze? W 2006 roku, dzięki pomocy sponsorów, odbył się dla większości kadry naukowej obiad na zamku przy udziale zaproszonych gości. To też można powtórzyć, chociaż – sponsor by się przydał. Były kiedyś z okazji święta Szkoły pikniki i zabawy pracownicze..., może wrócić do tych obyczajów?

A może zrobić bal, z którego dochód przeznaczy się na zainicjowanie funduszu rozbudowy kampusu?

Jeśli chodzi o takie uroczystości, moja wewnętrzna niechęć do świętowania bierze górę nad moją kreatywnością. Jedyne co wymyśliłem, to przesunięcie imprezowania o rok. 111 lat, czyli trzy jedyńki będą się pięknie komponowały na każdym plakacie przy pomocy każdego kroju liter. Chyba nawet mają jakieś zgrabne konotacje w numerologii? No i byłoby oryginalnie. Niestety, ten pomysł się nie przebił. Szkoda...

Dlatego proszę – zgłaszajcie swoje propozycje. Dzielite się nimi na moim Fb – doskonałe miejsce do wymiany poglądów. Podaję adres: [https://www.facebook.com/pages/Profesor-Marek-Bryx-%C5%9Awiatowa-SGH/355014924533406]. Wiem, trudno zapamiętać. To szukajcie w goglach: Profesor Marek Bryx Światowa SGH. Wyszukujcie i proszę – inspirujcie swoimi świetnymi pomysłami. Zróbmy coś oryginalnego na miarę SGH!

Marek Bryx

Marzec. Ponad 4 tygodnie pierwszej połowy semestru, planowa duża aktywność wykładowców, badaczy, studentów, administracji. W końcu marca będzie już widać kolejne przerwy: świąteczną, majową i dalej – koniec semestru... To za chwilę. Na razie – w marcu zaplanowaliśmy ważne głosowania w Senacie SGH, ale również wiele wydarzeń innej natury. Przyjmujemy kolejnych gości z uczelni zagranicznych, weźmiemy udział w kolejnych targach edukacyjnych i „dniach mobilności”, w kolegiach rozpocznie się proces oceny nauczycieli akademickich za rok 2014 (rok akademicki 13/14). W marcu minie także termin składania wniosków o finansowanie badań w kolejnych konkursach Narodowego Centrum Nauki.

Właśnie. Opublikowano ostatnio ciekawe zestawienie wyników finansowania w konkursach NCN za rok 2014. Wśród klasyfikowanych 73 uczelni, w rankingu według liczby przyznanych grantów SGH znalazła się na 23. miejscu, a według kwoty grantów – na 27. Przy tym, wśród sześciu uczelni ekonomicznych w tym pierwszym rankingu jesteśmy na 3. miejscu, a w drugim – na 2. miejscu. O czym to świadczy? O tym, że nadal nie liderujemy uczelniom ekonomicznym (lepszy jest UE w Poznaniu; gratulujemy!), że konkurencja w wyścigu o granty jest duża (w skali kraju odrzucono 83% wniosków, w tym naszych – 79%). Świadczy także o tym, że składane przez SGH wnioski na projekty w konkursach NCN w dużym stopniu nie spełniają kryteriów najwyższej jakości. W lutym odbyła się w SGH narada wykonawców projektów, kierownictwa uczelni i kolegiów, a także Działu Obsługi Projektów. Wnioski z tej narady postaramy się przedstawić w kolejnym numerze Gazety.

Przy okazji – zwracam uwagę na mój list skierowany w połowie lutego do nauczycieli akademickich. Dotyczy konkursów na projekty finansowane z programu Horyzont 2020; końcowy jego fragment dedykuję wszystkim badaczom z SGH, którzy szukają zachęty i wsparcia w staraniu się o finansowanie swych projektów. W dzisiejszym numerze znajdziecie także tekst Macieja Iwanickiego o Dziale Obsługi Projektów na temat jeszcze innego, wielkiego programu unijnego, POWER. Zachęcam do lektury.

Marek Gruszczyński

W marcu finalizowane będą prace nad planem studiów i programem kształcenia na rok akademicki 2015/16. Obecnie czekamy jeszcze na potwierdzenie ofert dydaktycznych przez niektórych kierowników jednostek oraz na recenzje zgłoszonych nowych przedmiotów i dwóch nowych specjalności. Wykładowcy prowadzący zajęcia w języku obcym proszeni będą o wprowadzenie do systemu kodów Erasmusa, co umożliwi podjęcie zajęć przez studentów z wymiany zagranicznej. W fazie końcowej są również prace nad regulaminem praktyk studenckich, toteż pod koniec marca należy spodziewać się wydania przez władze SGH stosownego zarządzenia w tej materii. Zakończyła się również sesja egzaminacyjna, w związku z powyższym wszyscy wykładowcy będą proszeni o uzupełnienie wpisów do protokołów egzaminacyjnych. Jest to szczególnie istotne w przypadku sesji poprawkowej. Zakończenie semestru to również prace związane z oceną zajęć dydaktycznych przez studentów. Dysponujemy również danymi dotyczącymi rekrutacji do SGH na semestr letni roku akademickiego 2014/15. Przystąpiło do niej 992 kandydatów, spośród których 414 zostało przyjętych na studia stacjonarne (w tym 7 cudzoziemców), 36 na studia popołudniowe i 132 na studia niestacjonarne, co w sumie daje liczbę 582 osób. Ponadto w marcu rozpoczniemy prace nad systemem monitorowania minimów kadrowych dla poszczególnych kierunków studiów.

Piotr Ostaszewski

DSL

Dlaczego warto pomyśleć o lipcu w marcu?

Miesiąc lipiec dla większości obywateli to czas przygotowań do wakacji. Ale nie dla studentów szóstego semestru studiów licencjackich. Zwłaszcza tych, którzy tęsknym wzrokiem zerkają na Dziekanat Studium Magisterskiego.

W miarę płynne przejście do DSM zależy od uzyskania dyplomu licencjata w terminie pozwalającym na dopełnienie formalności związanych z rekrutacją na studia magisterskie.

Zgodnie z zasadą „frontem do klienta”, od 13 lipca do 31 lipca, będzie pracowało codziennie (oczywiście w dni robocze) kilka komisji egzaminacyjnych. Dzięki temu szczęśliwcy, których wyniki egzaminu będą pozytywne, będą mogli rekrutować się na studia magisterskie. Studenci zainteresowani obroną w w/w terminie muszą złożyć pracę w Dziekanacie Studium Licencjackiego do 29 maja. Osoby, które nie zdążą złożyć pracy do tego dnia, mają czas do 31 sierpnia. Po tej dacie, prace będą przyjmowane tylko za zgodą Dziekana na przedłużenie terminu złożenia pracy. Zgodnie z regulaminem, Dziekanat musi zorganizować egzamin w ciągu trzech miesięcy od dnia złożenia pracy, o ile student uzyskał absolutorium.

Na tydzień przed obroną studenci zostaną poinformowani o jej szczegółach. Informacje te zostaną wysłane pocztą elektroniczną na adres w domenie SGH. Informacje też zostaną zamieszczone na stronie internetowej Dziekanatu Studium Licencjackiego w zakładce Egzamin Licencjackie.

Promotorzy i recenzenci otrzymają informacje w podobny sposób. Recenzentom przypominamy, że w ciągu czternastu dni od przekazania pracy zobowiązani są do złożenia recenzji.

Wszystkich pracowników naukowo dydaktycznych prosimy, aby składali protokoły egzaminacyjne w terminie. Wszelkie opóźnienia mogą utrudnić rozliczenie studenta i tym samym opóźnić egzamin.

Korzystając z okazji, studentom kończącym przygodę ze studiami licencjackimi w tym semestrze życzymy wszelkiej pomyślności w „transferze” do studium magisterskiego, zaś pozostałym udanych wakacji.

Rafał Towalski

Profesor Andrzej Herman, dyrektor Instytutu Zarządzania Wartością KNOP w SGH, 20 stycznia 2015 roku został wyróżniony wysoce prestiżową statuetką Lidera Przedsiębiorczości.

Kapituła Konkursu to specjalne wyróżnienie przyznaje każdego roku osobom, organizacjom otoczenia biznesowego oraz jednostkom samorządu terytorialnego szczególnie aktywnie zaangażowanym w promocję i rozwój małych i średnich przedsiębiorstw w Polsce.

Zdobycie tytułu Lidera Przedsiębiorczości Roku stanowi doskonałą rekomendację działalności Laureatów.

DSM

Ostatnio mam do czynienia ze wzrostem zainteresowania wszelkiego rodzaju przypomniami: studenci domagają się, aby im przypominać o sesji ogółem i poszczególnych egzaminach w szczególności, o terminach składania deklaracji i o zbliżającym się końcu takowych, wykładowcy oczekują, żeby poza tradycyjnym monitem o terminie obron, podesłać przypomnienie na... 2 godziny przed obroną itd., itd. Doliczyłam się ponad 70 próśb.

Można to skwitować klasycznym „daj kurze grzędę...”, ale można spojrzeć inaczej. Jeszcze trzy lata temu (rozpoczynając kadencję) ze zgrozą odkryłam, że uczelnia mająca kilkuset zagranicznych studentów oferuje na swojej stronie internetowej tłumaczenie jedynie wybranych treści na język angielski (w tym brak umów w języku angielskim!). Że mało kto orientuje się, na jakich zasadach uruchamiane są wykłady podlimitowe. Że nie wiadomo, jak rodzi się skład komisji na obrony magisterskie. Że nawet tak drobne procedury, jak przydział miejsca na parking, czy sali dydaktycznej na nadprogramowe spotkanie ze studentami, wymagają złożonej pielgrzymki przez struktury administracyjne.

Żmudna praca nad zwiększeniem przejrzystości wymaga przede wszystkim dobrej komunikacji. Nadal nie jest z tym łatwo, skoro komunikaty rozsyłane z Dziekanatu SM do katedr i instytutów często zatrzymują się na osobie sekretarki. Ale takie patologie coraz częściej stanowią wyjątek. Coraz częściej natomiast pada pytanie *dlaczego?* ze strony wykładowców i studentów: *Dlaczego mój wykład nie został uruchomiony? Dlaczego nikt mi nie przypomniał o terminie...? Dlaczego wyznaczono mi obronę w dniu, kiedy prowadzę wykłady?*

W większości przypadków istnieje racjonalne wyjaśnienie przyczyny, ale zarazem pojawia się nowe wyzwanie. Bo wielu z tych sytuacji można byłoby uniknąć, gdyby można było z wczesną przypomnieć, dopytać się, uprzedzić. Do tego potrzebny jest sprawny system alertów, które... nie będą trafiały w próżnię. A z tym ciągle mamy problem.

W minionym semestrze opracowany został system komunikacji między wykładowcami i studentami, oparty o pocztę elektroniczną (uwaga: nie tylko sgh-ową!) i powiadomienia sms. Co z tego, skoro z jednej strony studenci bezskutecznie proszą wykładowców o jego stosowanie, a z drugiej – wykładowcy, którzy go stosują, nie mogą się doprosić o aktualizację danych adresowych studentów. Prezentem świątecznym dla całej społeczności SGH był pakiet Microsoft dający naprawdę duże możliwości (m.in. współdzielenia kalendarzy, dokumentów). Reakcja społeczności – więcej niż powściągliwa.

Planujemy teraz system powiadomień sms o zagrożeniu skreśleniem i zaległych opłatach, z czasem zapewne także o terminach obron, deklaracji semestralnych i składania protokołów itd. Wiem, że informatycy podołają, bo zawsze z dużym zaangażowaniem uczestniczą w tworzeniu nowych narzędzi. Mam jednak obawy, że kolejny raz okaże się, że narzekamy na brak młotka tylko po to, żeby wyjaśnić, dlaczego obraz nie wisi. Ja postaram się o młotek, ale jak skłonić studentów i wykładowców, żeby go zechcieli użyć?

Magdalena Kachniewska

W przeddzień walentynek, Samorząd Studentów SGH – po raz kolejny – zorganizował coroczne święto wszystkich studentów naszej Alma Mater – Bal SGH. Sukces organizacyjny podkreśla fakt, iż bilety na to wydarzenie rozeszły się już w ciągu kilku minut. Salę Kolumnową Pałacu Kultury i Nauki po raz kolejny przepelnił szyk i elegancja wszystkich zgromadzonych, a uczestnicy Balu SGH doskonale bawili się w rytm największych przebojów. Swoją obecnością zaszczytili nas również przedstawiciele władz akademickich, partnerów Samorządu Studentów i kadry naukowej.

Upływający miesiąc minął pod znakiem intensywnych przygotowań do największych i najważniejszych projektów Samorządu. Już w dniach 23–27 lutego w Auli Spadochronowej odbyła się trzecia edycja Targów Firm FMCG. W ciągu pierwszych dwóch dni w Auli Spadochronowej powstała wioska targowa. Każdy, kto przechodził w pobliżu, miał możliwość porozmawiania z osobami reprezentującymi największych graczy na rynku, zapoznania się z ich ofertą pracy, a także zgarnięcia wielu różnych, przydatnych w codziennym życiu, firmowych gadżetów. Oprócz tego organizatorzy przygotowali dla studentów szereg konkursów z atrakcyjnymi nagrodami. Nowością w tegorocznej edycji targów była konferencja „FMCG Keynote Speeches”, podczas której zaproszeni mówcy nakreślili przebieg swojej, niekiedy wyboistej drogi do sukcesu właśnie w branży FMCG. O rozwój osobisty powinno się dbać zawsze, niezależnie od tego czy się jeszcze uczymy, czy już pracujemy. Z tego względu (miłym) obowiązkiem był udział w case studies i warsztatach zorganizowanych przez partnerów projektu.

Mosty Ekonomiczne to jedna z najpopularniejszych i najbardziej wyczekiwanych inicjatyw Samorządu Studentów SGH. Projekt ten realizowany jest przy współpracy z samorządami studenckimi 6 najlepszych uczelni ekonomicznych w Polsce. Projekt ten przez lata wypracował sobie rozpo-

znawalną na arenie ogólnopolskiej markę. Uczestnicy „Mostów” mają niepowtarzalną szansę na wymianę poglądów oraz nawiązanie znajomości ze studentami z innych miast.

Pierwszy etap corocznie odbywa się w Warszawie w dniach 4–7 marca. Przez cztery dni goszczą u nas studenci wszystkich zaangażowanych w projekt uczelni. Jako gospodarz, organizujemy dla nich wykłady, spotkania, panel dyskusyjny, a także warsztaty, które mogą być prowadzone zarówno przez wykładowców, firmy partnerskie, jak i zaproszone osoby publiczne będące autorytetem nie tylko w dziedzinie ekonomii, lecz także w innych pokrewnych jej naukach. W organizację tego projektu jest zaangażowanych łącznie około 130 osób.

W najbliższym czasie będziemy mieli do czynienia z intensywną promocją nowego Rzecznika Praw Studenta. O sprawy wszystkich interesantów zadba w obecnej kadencji Klaudia Dysko. W tym roku Samorząd, w porozumieniu z nową Rzecznik, przygotował dodatkową platformę komunikacji z interesantami. Od teraz z nowym Rzecznikiem będzie się można skontaktować za pośrednictwem strony na facebook’u. Nowość ta jest niewątpliwie usprawnieniem komunikacji na linii Rzecznik Praw Studenta – studenci, z której skorzystają obie strony. Ponadto, zgodnie z tradycją, zostaną wyznaczone terminy konsultacji, podczas których Klaudia postara się rozwiązać problemy studentów.

Przełom lutego i marca to okres finalizacji pierwszych Samorządowych projektów, jednak wciąż wiele z nich przed nami. Bieg SGH czy Juwenalia to tylko niektóre z inicjatyw, które odbędą się jeszcze w tym semestrze. Warto przypomnieć że Samorząd Studentów SGH to organizacja, która – poza działalnością projektową – skupia się na pomocy wszystkim potrzebującym studentom naszej Alma Mater, dlatego z każdym zapytaniem zapraszamy do naszej siedziby na Antresoli. Drzwi zawsze są dla Was otwarte.

Kamil Walczak

Przedsiębiorczość, przedsiębiorczość i przedsiębiorczość – Polaków

Byłem zaproszony na 25. rocznicę działalności Krajowej Izby Gospodarczej, któremu to wydarzeniu unikalnego wymiaru dodała obecność trzech prezydentów Rzeczypospolitej i treść ich wystąpień. Wszyscy mówili z głębokim przejęciem i brzmiali znacznie bardziej serio niż można było oczekiwać od okazjonalnych wypowiedzi.

Bronisław Komorowski skupił się na źródłach wielkiego sukcesu polskiej transformacji. Mówił o wolności i zdrowej gospodarce, przywołał ruch „Solidarność” w jego pierwszym wydaniu, rolę ludzkiej solidarności leżącej u podstaw motywacji i działań ludzi. Mówił o przyzwoitości w postawach i w działaniu, o źródłach sukcesu polskiej transformacji – erupcji przedsiębiorczości i pracowitości zaskakującej w kraju wcześniej o odmiennej krąćco reputacji. Tej erupcji nie wolno zatrzymać, trzeba ją wzmoc. W przeciwnym razie grozi zmarnowanie efektów naszego sukcesu.

Lech Wałęsa przyznał, że długo zastanawiał się nad tym co uważa za najważniejsze w kontekście doświadczeń polskiego sukcesu gospodarczego. Uznał, że istotą przemiany była zdolność Polaków do pokonania różnic i podziałów, w których dekadami trwalimy i wydawałoby się trwać będziemy. Przypomnił, że pokonanie tych podziałów nie zamknęło procesu transformacyj-

nego, że pokonanie starego reżymu nie oznacza zgody na system gospodarki rynkowej w obecnym kształcie. Powiedział, że wiele jest modeli gospodarki rynkowej i że czeka na odpowiedź środowisk gospodarczych i politycznych na pytanie, jaka ma być akceptowalna gospodarka rynkowa. Bez tej odpowiedzi grożą nam naprawdę poważne kłopoty.

Aleksander Kwaśniewski mówił o przełomie technologicznym, determinującym przemianę współczesnej gospodarki i o nowej skali zjawisk demograficznych – starzeniu się i migracjach. Wskazał na konieczność tworzenia norm funkcjonowania w warunkach wielokulturowości i – w efekcie – rosnącej roli regulatorów normujących nowe obszary rzeczywistości społecznej, politycznej i gospodarczej. Jeśli nie znajdziemy odpowiedzi na te zmiany i nie znajdziemy się wśród architektów przemian, to zagrożo nam marginalizacja.

Choć, jak to zgrabnie zauważył A. Kwaśniewski, perspektywy 70-, 60- i 50-latka są bardzo różne, to jednak wszyscy panaceum na zagrożenia i kłopoty upatrywali w przedsiębiorczości i odrzuceniu pokusy trwania w upojeniu dotychczasowym sukcesem.

I tak znalazłem się znowu na uczelni – toż to recepta na nasze bolączki.

Tomasz Szapiro

Nowe otwarcie, nowe wyzwania – czas zmian!

W styczniu Samorząd Doktorantów, pod kierunkiem nowej przewodniczącej – mgr Marty Dobrzyckiej – rozpoczął organizację swojej działalności, połączonej z wytyczeniem nowych celów na kolejny rok.

Luty upływa nam pod hasłem zmian. Wstępnie zdecydowaliśmy się na powołanie czterech komisji roboczych Samorządu: Komisji ds. Aktów Prawnych (koordynator – mgr Kamil Mieszkowski), Komisji ds. Sportu i Kultury (koordynator – mgr Anna Para), Komisji ds. Współpracy Międzyuczelnianej (koordynator – mgr Daniel Wieteski) oraz Komisji ds. Informacji i Promocji (koordynator – mgr Paulina Spalek). Komisja ds. Prawnych będzie zajmowała się wsparciem opiniowania projektów wewnętrznych aktów prawnych dotyczących doktorantów naszej uczelni. To bardzo ważna komisja, ponieważ kwestie doktoranckie wymagają wprowadzenia zmian w związku z nowelizacją przepisów ogólnokrajowych. Dlatego w szczególności zapraszamy do działania w tej komisji doktorantów z wykształceniem prawniczym, ale także pasjonatów i osoby z dobrymi pomysłami na rozwiązanie węzłów gordyjskich w regulacjach doktoranckich. Komisja ds. Sportu i Kultury służyć będzie natomiast aktywizacji naszego środowiska, a przede wszystkim tworzeniu szans na zrównoważony rozwój doktorantów poprzez udział w wydarzeniach sportowych i kulturalnych. Jednym z pierwszych będzie udział uczestników studiów doktoranckich w Biegu SGH. Serdecznie zapraszamy wszystkich wysportowanych, znawców kultury oraz tych, którzy chcą ją poznać. Komisja ds. Współpracy Międzyuczelnianej zajmować się będzie współpracą z doktorantami zrzeszonymi w takich organizacjach jak Warszawskie Porozumienie Doktorantów czy Krajowa Rada Doktorantów. Zapraszamy do niej wszystkich społeczników i osoby, które lubią networking i nieobce są im problemy naszego środowiska. Ostatnia z komisji, Komisja ds. Informacji i Promocji, służyć ma budowie pozytywnego wizerunku doktorantów oraz promocji projektów organizowanych przez doktorantów oraz przez Samorząd. Do udziału w jej pracach zapraszamy serdecznie pasjonatów PR i osoby z kreatywnymi pomysłami na reklamę naszej działalności. Wszelkich informacji o poszczególnych komisjach udzielią ich koordynatorzy.

W ramach prac organizacyjnych trwa również ukonytuowanie rad doktorantów poszczególnych kolegiów. Jest to zawsze związane z wybraniem nowego przewodniczącego poszczególniej rady. O wynikach niebawem poinformujemy na naszej stronie internetowej. W skład kolegiatnych rad doktorantów wchodzi przedstawiciele doktorantów zasiadający w radach naukowych poszczególnych kolegiów SGH oraz doktoranci poszczególnych kolegiów, będący członkami Rady Samorządu Doktorantów. Kolegiatne Rady Doktorantów reprezentują interesy doktorantów w ramach kolegium i współpracują z kierownikiem studiów doktoranckich oraz z władzami kolegium.

Kolejne zmiany, ważne dla doktorantów, to zmiany na stanowiskach kierowników studiów doktoranckich. Od 9 stycznia br., zgodnie z decyzją Rektora, w danym kolegium kierownikiem studiów doktoranckich może być tylko jedna osoba. Na tę funkcję zostali powołani: prof. dr hab. Janusz Ostaszewski – kierownik studiów doktoranckich w Kolegium Zarządzania i Finansów; dr hab. Joanna Plebaniak prof. nadzw. SGH – kierownik studiów doktoranckich w Kolegium

Analiz Ekonomicznych; dr hab. Joachim Osiński prof. nadzw. SGH – kierownik studiów doktoranckich w Kolegium Ekonomiczno-Społecznym; dr hab. Marzanna Witek-Hajduk, prof. nadzw. SGH – kierownik studiów doktoranckich w Kolegium Gospodarki Światowej oraz dr hab. Teresa Pakulska, prof. nadzw. SGH – kierownik studiów doktoranckich w Kolegium Nauk o Przedsiębiorstwie. Samorząd Doktorantów powołanym kierownikom serdecznie gratuluje i życzy wytrwałości, pomyślności i samych sukcesów. Jednocześnie żywi przekonanie, że owocna współpracy nowych kierowników i organów Samorządu Doktorantów przyczyni się do zwiększenia rangi studiów doktoranckich w SGH i przyniesie wiele pozytywnych dla doktorantów zmian.

Prace komisji analizującej wszystkie uczelniane akty prawne dotyczące doktorantów również przyniosą nam wiele zmian. Wiele aktów prawnych wymaga bowiem uściślenia, część uproszczenia i uporządkowania, wiele dostosowania do zmian w aktach wyższego rzędu. Jest to bardzo ważny okres dla Samorządu Doktorantów, ponieważ jest to okazja do dokonania długo oczekiwanych zmian w ramach modelu studiów doktoranckich w SGH. Planowane są zmiany zarządzeń dotyczących: przyznawania stypendium doktoranckiego i zwiększenia stypendium doktoranckiego, oraz przyznawania pomocy materialnej dla doktorantów, a także innych aktów prawnych regulujący funkcjonowanie studiów doktoranckich.

Luty przyniósł także nowe możliwości współpracy z doktorantami z innych uczelni. Nasz Samorząd 19 stycznia gościł w murach SGH przedstawicieli Warszawskiego Porozumienia Doktorantów. Podczas posiedzenia w szeregi WPD przyjęty został Samorząd Doktorantów SGH, a członek naszego zarządu, mgr Daniel Wieteski, wybrany został wiceprzewodniczącym Porozumienia. Serdecznie gratulujemy! Warszawskie Porozumienie Doktorantów tworzą reprezentanci siedemnastu samorządów doktorantów uczelni warszawskich i innych jednostek prowadzących studia doktoranckie. Celami Porozumienia są: 1) reprezentowanie doktorantów warszawskich, 2) wymiana informacji i doświadczeń, 3) realizowanie wspólnych przedsięwzięć naukowych i kulturalnych oraz 4) podejmowanie współpracy z organizacjami doktoranckimi. Z całą pewnością aktywnie włączymy się w prace Porozumienia dla dobra wszystkich warszawskich doktorantów.

W lutym odbyło się skierowane do doktorantów seminarium „Mixed methods research in practice – social science perspective”, współorganizowane przez Samorząd. 24. lutego 2015 r. prezentacje wygłosili: prof. Susanne Iwarsson z Uniwersytetu Lund, prof. Monika Młynarska z Uniwersytetu Kardynała Stefana Wyszyńskiego, a także dr Marta Olcoń Kubicka z Polskiej Akademii Nauk. Prof. Iwarsson przedstawiła zastosowanie mieszanych metod w badaniach nad starzeniem się i zdrowiem, dr Olcoń-Kubicka opowiedziała o efektach synergii metod, zaś prof. Młynarska wskazała zastosowanie połączenia metod w badaniach nad rodziną i płodnością. Drugą część seminarium miała charakter dyskusji z uczestnikami. Koordynatorem projektu jest mgr Sylwia Timoszuk.

Kolejne miesiące będą zatem okresem ożywionych prac dla Samorządu Doktorantów. Okresem kolejnych wyzwań, okresem zmian, które mamy nadzieję przysłużą się poprawie warunków prowadzenia prac badawczych i naukowych przez wszystkich doktorantów, naszych kolegów i koleżanki.

Marta Dobrzycka, Katarzyna Negacz, Daniel Wieteski

Rzecznik prasowy informuje

Ranking jednostek w konkursach NCN 2014

Narodowe Centrum Nauki opublikowało ranking jednostek w konkursach w 2014 r. SGH złożyła łącznie 76 wniosków konkursowych, z których do finansowania zakwalifikowano 16. Dało to naszej uczelni 26. pozycję w rankingu obejmującym 186 jednostek. Łączna wysokość uzyskanego finansowania to ponad 4,1 mln. Pod względem wysokości pozyskanego finansowania SGH uplasowała się na 46. miejscu. Pełne zestawienia dostępne są po adresem [<http://www.ncn.gov.pl/aktualnosci/2015-02-03-rankingi-jednostek-2014>].

Zestawienie obejmuje wyłącznie wnioski zakwalifikowane do finansowania przez zespoły ekspertów NCN, nie uwzględnia natomiast wniosków przyjętych w rezultacie późniejszych odwołań, jak również późniejszych rezygnacji kierowników projektów.

W zestawieniu grantobiorców – rankingu za lata 2011–2012 – kierownicy projektów badawczych afiliowanych przy SGH zdobyli 24 granty na łączną kwotę ponad 3,4 mln zł.

Statystyki konkursów NCN można znaleźć pod adresem [<http://www.ncn.gov.pl/statystyki/>].

Granty uzyskane w 2014 r.

1. dr hab. Alińska Agnieszka, KES, *Mechanizmy pomocy finansowej w warunkach niestabilności systemu finansowego*
2. dr Ambroziak Łukasz, KGŚ, *Wartość dodana w handlu zagranicznym nowych państw członkowskich UE oraz ich pozycja w globalnych łańcuchach wartości – analiza z wykorzystaniem światowych tablic przepływów międzygałęziowych*
3. dr inż. Bartoszczuk Paweł, KNoP, *Badanie ekoinnowacji w przedsiębiorstwach*
4. dr Bień-Barkowska Katarzyna, KAE, *Mikrostruktura międzybankowego kasowego rynku walutowego*
5. dr Chłoń-Domińczak Agnieszka Anna, KAE, *POLNTA – Narodowy Rachunek Transferów oraz Narodowy Rachunek Transferów Czasu dla Polski*
6. 18. dr Ciżkowicz Piotr, KAE, *Skuteczność Specjalnych Stref Ekonomicznych w Polsce jako narzędzia polityki gospodarczej: wielowymiarowa analiza ekonometryczna z zastosowaniem modeli panelowych i przestrzennych*
7. dr hab. Czarny Elżbieta, KGŚ, *Trzy jubileusze: zjednoczenia Niemiec, utworzenia strefy euro i przekształcenia UE-15 w UE-25 – polska perspektywa*
8. dr hab. Czarny Elżbieta, KGŚ, *Wpływ umowy o strefie wolnego handlu Unia Europejska – Stany Zjednoczone na wielkość, charakterystykę i sposób zorganizowania światowej współpracy gospodarczej. Wnioski dla Polski*
9. dr hab. Growiec Jakub, KAE, *Struktura sieci społecznej a skłonność do kooperacji i dochody indywidualne: model symulacyjny i wyniki empiryczne*
10. prof. dr hab. Iwanicz-Drozdowska Małgorzata, KZiF, *Kapitał zagraniczny w sektorach bankowych krajów Europy Śro-*

kowej i Wschodniej – znaczenie dla stabilności finansowej i rozwoju gospodarczego

11. dr hab. Janoś-Kresło Mirosława, KZiF, *Zachowania przedsiębiorcze i konsumpcyjne w rodzinach opiekujących się dziećmi i młodzieżą z niepełnosprawnościami*
12. dr Kamiński Bogumił, KAE, *Metodyka konstrukcji prognoz makroekonomicznych przy uwzględnieniu heterogeniczności podmiotów gospodarczych*
13. prof. dr hab. Kawecka-Wyrzykowska Elżbieta, KGŚ, *Handel wewnątrzgałęziowy jako miernik zmian specjalizacji gospodarek nowych państw członkowskich (UE-10) w procesie dostosowań do uczestnictwa w jednolitym rynku europejskim w latach 1995–2013*
14. dr hab. Kolasa Marcin, KAE, *Endogeniczny wybór portfela kredytów hipotecznych w równowadze ogólnej*
15. prof. dr hab. Mączyńska-Ziemacka Elżbieta Teresa (konsorcjum UW Wrocław), KNoP, *Ocena poziomu rzeczywistej ochrony praw wierzycieli w Polsce w latach 2004–2012 – koszty transakcyjne dochodzenia praw z umów*
16. mgr Piech Kornelia, KAE, *Wpływ organizacji i finansowania systemu ochrony zdrowia na wzrost gospodarczy*
17. prof. dr hab. Rapacki Ryszard, KGŚ, *Powstanie i ewolucja odmian kapitalizmu w Polsce i nowych krajach członkowskich UE z Europy Środkowo-wschodniej – próba instytucjonalnej analizy porównawczej*
18. prof. dr hab. Słaby Teresa Eugenia, KZiF, *Wykluczenie społeczne – jakość i godność życia osób w wieku 60+, „rdzennych” mieszkańców wsi w Polsce*
19. prof. dr hab. Szumlich Tadeusz, KES, *Przezorność ubezpieczeniowa w zmianie systemu zabezpieczenia społecznego*
20. dr hab. Szyszka Adam (konsorcjum Uniwersytet w Poznaniu), KGŚ, *Decyzje finansowe w spółkach giełdowych na nieefektywnym rynku kapitałowym*
21. mgr Wesołowski Grzegorz Konrad, KAE, *Wpływ krótko-terminowych i długoterminowych stóp procentowych na kształtowanie się cyklu koniunkturalnego*
22. dr hab. Witek-Hajduk Marzanna, KGŚ, *Relacje między producentami a detalistami a tworzenie przewag konkurencyjnych*
23. dr. Wojtczuk-Turek Agnieszka, KNoP, *Rola zarządzania zasobami ludzkimi w kreowaniu produktywności kapitału ludzkiego w oparciu o dopasowanie człowiek-organizacja w firmach sektora KIBS (Knowledge-Intensive Business Services Sector)*
24. dr Woźny Łukasz, KZiF/KAE, *O roli pokus i samokontroli w wyborach ekonomicznych*
25. prof. dr hab. Żukrowska Katarzyna Ida, KES, *Europejska Polityka Sąsiedztwa: koncepcja wielopoziomowego zarządzania, procesy reform oraz perspektywa pogłębionej współpracy w regionie*

Dział Socjalny SGH oraz Centrum Wychowania Fizycznego i Sportu

Zapraszają pracowników na zajęcia sportowe: w poniedziałki/środy w godz. 16:15–17:00 lub we wtorki/czwartki w godz. 16:10–17:10. Dzieci pracowników: we wtorki w godz. 17:00–18:00 (są jeszcze wolne miejsca na basenie SGH). Zajęcia rozpoczęły się 16.02.2015 r. Szczegółowe informacje na [sgh.waw.pl/cwfis] lub tel. 22 5649430.

Studenci SGH w europejskim konkursie IREC

Program IREC rozpoczął się w październiku 2014 r., a jego finał odbył się w połowie stycznia 2015 r. w Berlinie. Podczas dwutygodniowych warsztatów uczestnicy podzieleni zostali na grupy i wcielili się w rolę doradcy na rynku nieruchomości. W ramach zadań odwiedzili dziewięć europejskich miast w poszukiwaniu nowej siedziby międzynarodowej firmy z branży nowych technologii. Zadaniem studentów była analiza i ocena rynku nieruchomości biurowych w odwiedzanym mieście i przygotowanie profesjonalnej prezentacji dla swojego „klienta”. W trakcie warsztatów testowano umiejętność pracy w międzynarodowej grupie i pod presją czasu.

Wśród ponad 60 finalistów z 11 państw znalazło się czterech studentów z Polski, którzy wyłonieni zostali przez przedstawicieli SGH oraz pracowników Cushman & Wakefield.

Na początku grudnia 2014 r. studenci wraz z profesorem Markiem Bryxem oraz opiekunem programu Pawłem Nowakowskim z SGH spotkali się z Charlesem Taylorem – partnerem zarządzającym oraz pracownikami z Działu Powierzchni Biurowych i Zarządzania Nieruchomościami w warszawskim biurze Cushman & Wakefield.

W ramach konkursu na początku stycznia grupa międzynarodowych studentów odwiedziła także Warszawę. Firma Cushman & Wakefield opiekowała się studentami, organizując wizyty w prestiżowych nieruchomościach komercyjnych, takich jak: Metropolitan, Gdański Business Center, Eurocentrum Office Complex. Ponadto firma doradcza zapewniła studentom dostęp do aktualnych raportów rynkowych, które pomogły im zaprezentować Warszawę jako najlepsze miejsce do ulokowania nowej siedziby firmy.

Warto inwestować we współpracę nauki z biznesem

5 lutego 2015 r. w warszawskim hotelu InterContinental nastąpiło rozdanie nagród w konkursie CEE Shared Services and Outsourcing Awards. Wśród 26 nagrodzonych firm i miast znalazł się również Instytut CIMA, który wraz ze Szkołą Główną Handlową w Warszawie odebrał statuetkę w kategorii Best University-Business Cooperation of the Year.

Więcej o współpracy CIMA z SGH na str. 31 i [<http://uczelnia.sgh.waw.pl/pl/uczelnia/wspolpraca/cima/Strony/default.aspx>].

Jubileuszowa debata Krajowej Izby Gospodarczej

19 lutego br. w Ufficio Primo, w Warszawie, odbyła się debata gospodarcza z okazji 25-lecia Krajowej Izby Gospodarczej pod hasłem „Doświadczenie zmienia perspektywę”.

W spotkaniu wzięli udział m.in. prezydent Bronisław Komorowski, wicepremier RP Janusz Piechociński, byli prezydenci Lech Wałęsa i Aleksander Kwaśniewski, marszałek Senatu Bogdan Borusewicz, prezes NBP Marek Belka. Gościem specjalnym był premier Węgier Viktor Orbán. Oceny minionego 25-lecia podjęli się Ryszard Florek, Michał Sołowow, Tomasz Misiak, Bartosz Drabikowski oraz Adam Góral.

W trakcie wydarzenia podpisano dwa ważne dokumenty: oświadczenie z okazji 25-lecia transformacji sygnowane przez przedstawicieli najważniejszych organizacji pracodawców i przedsiębiorców (zawiera ono postulaty dotyczące zmiany przepisów prawa podatkowego i inwestycyjnego, a także wzmocnienia polskiej klasy średniej) i „Pakt dla Innowacji” sygnowany przez Ministerstwo Gospodarki, Polski Instytut Technologii, Krajową Izbę Gospodarczą i Narodowe Centrum Badań i Rozwoju (jego celem są działania na rzecz praktycznej realizacji planów osiągnięcia pułapu 2.0% PKB GERD wydatków na badania i rozwój).

Na postawie informacji ze strony <http://www.kig.pl/aktualnocim/4198.html>

Konkurs CEEMAN Case Writing Competition

Międzynarodowe stowarzyszenie na rzecz rozwoju zarządzania CEEMAN ogłosiło 21. edycję konkursu CEEMAN Case Writing Competition.

Celem konkursu jest promowanie i udoskonalanie materiałów dydaktycznych opartych na studium przypadku, aby odpowiadały realiom krajów rozwijających się (region Europy Środkowej i Wschodniej, Ameryki Łacińskiej, Afryki, Azji i Oceanii, a także Bliskiego Wschodu), a jednocześnie promowanie tworzenia studiów przypadku w tych krajach.

Przesłane „case studies” winny opierać się na realnej sytuacji w realnym przedsiębiorstwie, wyraźnie opisywać sytuację wymagającą podjęcia decyzji i wyczerpująco opisywać, w jaki sposób można je wykorzystać w ramach zajęć akademickich.

Studium przypadku należy przesłać za pomocą strony [<http://mc.manuscriptcentral.com/eemcs>] wybierając CEEMAN 2015 jako adresata. Zgłoszenia przyjmowane są do 29.05.2015.

Suma nagród wynosi ponad €10,000, w tym €4000 w nagrodach pieniężnych dla trzech najlepszych prac, jak również stypendia na uczestnictwo w seminariach naukowych CEEMAN.

Ceremonia rozdania nagród odbędzie się na 23. konferencji CEEMAN 25 września 2015 r. w Ałmacie w Kazachstanie.

Wszystkie przesłane zgłoszenia mają szansę na publikację w zbiorze Emerald Emerging Markets Case Studies (EEMCS) collection. Więcej informacji na [www.ceeman.org/cwc].

DPM

NOMINACJE, NAGRODY, WYRÓŻNIENIA

Nominacja profesorska dla profesora Wiesława Czyżowicza

Fot. Wojciech Olkuśnik/Kancelaria Prezydenta RP

Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej Bronisław Komorowski, postanowieniem z 19 grudnia 2014 r., nadał tytuł naukowy profesora nauk ekonomicznych dr. hab. Wiesławowi Czyżowiczowi, profesorowi nadzwyczajnemu w Katedrze Prawa Administracyjnego i Finansowego Przedsiębiorstw w Kolegium Nauk o Przedsiębiorstwie Szkoły Głównej Handlowej w Warszawie. Uroczystość wręczenia aktów nominacyjnych odbyła się 28 stycznia 2015 r.

Profesor Wiesław Czyżowicz był kierownikiem Katedry Prawa Administracyjnego i Finansowego Przedsiębiorstw w Szkole Głównej Handlowej w Warszawie w latach 2005–2012, podsekretarzem stanu w Ministerstwie Finansów oraz szefem Służby Celnej, a także pełnił funkcję Generalnego Inspektora Informacji Finansowej. Jest autorem ok. 200 publikacji poświęconych m.in. problematyce prawa celnego i stosunków międzynarodowych.

Odnaczenia dla profesora Zbigniewa Strzeleckiego

Fot. Wydział Komunikacji Społecznej GUS

Profesor Zbigniew Strzelecki, kierownik Katedry Rozwoju Regionalnego i Przestrzennego SGH w Warszawie, 29 stycznia

2015 roku został odznaczony Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski. Odznaczenie to zostało mu przyznane za wybitne zasługi w pracy naukowo-badawczej i dydaktycznej w dziedzinie demografii. Prof. Strzelecki otrzymał także Medal Polskiej Akademii Nauk w uhonorowaniu za prace na rzecz Komitetu Nauk Demograficznych PAN i Medal Pamiątkowy „PRO MASOVIA” za wybitne zasługi oraz całokształt działalności na rzecz Województwa Mazowieckiego.

Sprawozdanie z uroczystości wraz ze zdjęciami można znaleźć na stronach GUS [<http://bip.stat.gov.pl/organizacja-statystyki-publicznej/rzadowa-rada-ludnoscowa/uroczystosc-29012015/>] oraz Samorządu Województwa Mazowieckiego [<http://www.mazovia.pl/aktualnosci/art-4829,wybitny-umysl-doceniony.html>]. Fotorelacja na str. 28.

Nagroda i wyróżnienie dla absolwenta SGH w konkursie UOKiK

Tomasz Kwaśniewski, absolwent Szkoły Głównej Handlowej w Warszawie, zdobył II miejsce i wyróżnienie Stowarzyszenia Prawa Konkurencji w konkursie Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów na najlepszą pracę magisterską z dziedziny ochrony konkurencji. T. Kwaśniewski studiował finanse i rachunkowość. Tematem jego pracy była *Ocena siły rynkowej przedsiębiorstw w postępowaniach antymonopolowych*. Promotorem pracy był dr Bartosz Targański.

Więcej informacji o konkursie UOKiK [http://www.uokik.gov.pl/aktualnosci.php?news_id=11445].

Srebrne medale dla żeńskiej reprezentacji SGH w futsalu

Żeńska reprezentacja SGH w futsalu zdobyła srebrne medale na Akademickich Mistrzostwach Warszawy i Mazowsza. Rozgrywki odbyły się 17 i 18 stycznia w Centrum Sportu i Rekreacji Uniwersytetu Warszawskiego przy ul. Banacha 2a.

Nasze piłkarki w drodze do finału pokonały m.in. Politechnikę Warszawską i SGGW 2:1. W obu tych meczach strzeliły zwycięskie bramki w ostatnich minutach. W finale uległy drużynie Akademii Wychowania Fizycznego, która w całym turnieju straciła tylko jedną bramkę, strzelając łącznie 31 goli.

Pełne wyniki [http://azs.waw.pl/wp-content/uploads/2015/01/1415_wyniki_futsal_K.pdf].

Dziewczyny z SGH radzą sobie świetnie także poza zawodami akademickimi. Są bezkonkurencyjne w amatorskiej lidze piłki nożnej She Plays i po jesiennej rundzie zajmują pierwsze miejsce w lidze.

Z kolei męska reprezentacja SGH w futsalu wywalczyła na ostatnich Akademickich Mistrzostwach Warszawy i Mazowsza czwarte miejsce. Po przejściu fazy grupowej jeszcze w 2014 roku, piłkarze z SGH zmierzyli się z Uczelnią Łazarzkiego w ćwierćfinale. Spotkanie zakończyło się zwycięstwem SGH 2:0 po bramkach Mateusza Paliszewskiego i naszego bramkarza Michała Proroka. W meczu o trzecie miejsce lepsi od SGH byli zawodnicy AWF, którzy pokonali naszych 2:1. Pełne wyniki [http://azs.waw.pl/wp-content/uploads/2015/01/1415_wyniki_futsal_M.pdf].

BĘDZIE SIĘ DZIAŁO

DISCOVER EUROPE 2015

Erasmus Student Network zaprasza na XII edycję największego konkursu fotografii studenckiej w Europie. W ramach konkursu studenci mogą nadsyłać zdjęcia własnego autorstwa, które przedstawiają rozmaite oblicza Europy. Zdjęcia będzie można zgłaszać od **1 do 31 marca** na stronie konkursu [www.discovereurope.esn.pl].

W tym roku jest możliwość przesłania swoich zdjęć w 3 kategoriach: **Citizen of Europe** – zdjęcia przedstawiające rozmaite oblicza Europejczyków. **My Europe, my Home** – zdjęcia przedstawiające ciekawe miejsca i krajobrazy w Europie. **Surprise me Europe!** – zdjęcia przedstawiające śmieszne lub intrygujące sytuacje, które miały miejsce w Europie.

Na zwycięzców czekają atrakcyjne nagrody. Dodatkowo najlepsze studenckie zdjęcia zostaną zaprezentowane na licznych wystawach odbywających się po zakończeniu konkursu.

KONFERENCJA NEGOCJATOR

Chciałbyś nauczyć się świadomych negocjacji? Interesuje cię poprawa umiejętności komunikowania się? A może jesteś ciekawy jak umiejętności te można wykorzystać w życiu zawodowym?

Jeśli interesują cię te i inne zagadnienia z zakresu negocjacji i komunikacji to przyjdź na Konferencję Negocjator! Podczas warsztatów i wykładów będziesz mógł rozwinąć swoje umiejętności, które mogą być kluczem do twojego sukcesu!

O PROJEKCIE

Konferencja Negocjator to cykliczne wydarzenie Studenckiego Koła Naukowego Negocjator, przy Szkole Głównej Handlowej w Warszawie. W dniach **3–5 marca** 2015 roku odbędzie się już XIV edycja tego projektu. Tematyka konferencji skupiona jest wokół negocjacji i komunikacji.

Celem projektu jest propagowanie wśród studentów polskich uczelni idei rozwoju osobistego i doskonalenia umiejętności miękkich, ze szczególnym uwzględnieniem negocjacji i skutecznej komunikacji. Ponadto przekazując wiedzę i umiejętności, chcemy zainspirować uczestników do działań związanych z dalszym rozwojem, zarówno zawodowym, jak i osobistym.

Zapraszamy przez nas goście to eksperci z obszaru negocjacji, komunikacji i innych umiejętności miękkich. Podczas Konferencji Negocjator dzielą się oni z nami tajnikami z zakresu wspomnianych zagadnień. Wiedza ta przydaje się w kontaktach zawodowych, jak również w życiu prywatnym.

O KOLE

SKN Negocjator, którego korzenie sięgają roku 1998, skupia osoby o zainteresowaniach związanych z szeroko rozumianą psychologią, technikami negocjacyjnymi oraz umiejętnościami sprawnej komunikacji. Koło działa we współpracy z Katedrą Rozwoju Kapitału Ludzkiego Szkoły Głównej Handlowej. Wśród naszych członków znajdują się studenci zarówno SGH, jak również innych warszawskich uczelni:

Uniwersytetu i Politechniki Warszawskiej. Opiekunem Koła jest dr Grzegorz Myśliwiec.

W grafiku Koła znajdują się takie wydarzenia jak wspomniana „Konferencja Negocjator”, w której rokrocznie bierze udział blisko 1000 osób. Innymi projektami, które na dobre zagościły w kalendarzu imprez SGH, są m.in. ogólnopolski Studencki Turniej Negocjacyjny i międzynarodowy „The Warsaw Negotiation Round”. Ten ostatni od 6 lat pozwala zmierzyć się studenckim zespołom z całego świata oraz przyciąga do Warszawy światowych ekspertów z dziedziny negocjacji, komunikacji i psychologii.

MOSTY EKONOMICZNE 2015

4 marca rozpocznie się jedenasta edycja projektu Mosty Ekonomiczne. Pierwszy etap, wzorem ubiegłych lat, odbędzie się w naszej Alma Mater. Gościć będziemy 90. studentów z uczelni zrzeszonych w Forum Uczelni Ekonomicznych oraz z Uniwersytetów Gdańskiego i Szczecińskiego. Podczas pobytu wezmą oni udział w prowadzonych przez partnerskie firmy i media warsztatach i wykładach, poznają uroki studiowania w murach SGH, będą mieli okazję zwiedzić Warszawę oraz zakosztować jej rozrywki.

W ramach projektu **5 marca** (czwartek) odbędzie się konferencja obejmująca panel dyskusyjny pt. „Czy jesteśmy gotowi na następne kryzysy finansowe?” Rozpocznie się on o godzinie 17.00. Organizatorzy wydarzenia, członkowie Samorządu Studentów SGH, zapraszają do udziału wszystkich zainteresowanych. Więcej informacji na temat projektu znaleźć można na fanpage'u Mosty Ekonomiczne Warszawa.

MIESIĄC AKTYWNEGO ROZWOJU

Już **5 marca** 2015 rusza kolejna edycja Miesiąca Aktywnego Rozwoju – jednego z największych wydarzeń SKN Rozwoju Osobistego. Czujesz, że znalazłeś się w MARTwym punkcie? Nie masz motywacji, by wziąć życie w swoje ręce? Wreszcie możesz to zmienić! Przez cały MARzec w 11 warszawskich uczelniach będą od-

bywać się szkolenia z zakresu rozwoju osobistego. Zarządzanie stresem, personal branding, pewność siebie to tylko 3 tematy, o których można usłyszeć podczas MARu. Wystąpią m.in.: rekordzista Guinnessa – Jędrzej Cytawa, Jan Grzesiak i Sebastian Kotow. W ramach MARu zapraszamy również na WOMEN LEADERS oraz na wydarzenie SZTUKA BUDOWANIA RELACJI. Nie może cię zabraknąć! Więcej informacji na Facebooku.

SKN Rozwoju Osobistego

ZŁOTE LATA OUTSOURCINGU

Renomowane czasopismo „Harvard Business Review” ogłosiło outsourcing największym odkryciem ostatnich 75 lat. Badania przeprowadzone przez magazyn „Fortune” jednoznacznie wskazują, że wiodące przedsiębiorstwa aktywnie wykorzystują w swojej działalności outsourcing, w celu osiągnięcia lepszych wyników gospodarczych. Ponadto, według międzynarodowych statystyk, ok. 80% globalnych firm planuje w najbliższych latach przenieść za granicę usługi informacyjne i biznesowe.

Outsourcing oznacza powierzanie przez firmy zadań z konkretnych dziedzin innym podmiotom, specjalizującym się w danej działalności. Obecnie jest to jedna z najbardziej efektywnych strategii zarządzania przedsiębiorstwem, która przynosi różnorodne korzyści. Zastosowanie outsourcingu umożliwia m.in. koncentrację na prowadzeniu podstawowej działalności, pomoc doświadczonych specjalistów bez konieczności ich zatrudniania czy dostęp do najnowszych technologii. Pozwala ono również na obniżenie kosztów stałych w przedsiębiorstwie (takich jak wynagrodzenie pracowników, powierzchnia biurowa, urządzenia).

Obecnie branża outsourcingu jest zdominowana przez 3 gałęzie. Pierwszą z nich jest BPO (Business Process Outsourcing), czyli outsourcing procesów biznesowych, które zlecane są zewnętrznemu dostawcy usługi. Kolejnym typem outsourcingu jest SSC (Shared Services Centres). Są to centra zapewniające usługi z zakresu wewnętrznych procesów biznesowych, takich jak księgowość, finanse, IT czy HR. Jako trzecią, znaczącą kategorię wyróżnia się KPO (Knowledge Process Outsourcing). Polega ona na pomocy, jaką zapewniają wysoko wyspecjalizowani pracownicy umysłowi w procesach decyzyjnych, a także w doradztwie z zakresu interpretacji oraz analizy rynkowej.

W Polsce obszary usług outsourcingowych dotyczą przede wszystkim branż takich jak: energetyka, przemysł, finanse i bankowość, IT czy kadry.

Głównymi atutami Polski w przyciąganiu tego typu projektów są: klimat inwestycyjny, wysokie kwalifikacje polskich pracowników oraz rozwój nowoczesnego zarządzania biurowego, co czyni outsourcing dynamicznie rozwijającym się rynkiem, systematycznie generującym wiele nowych miejsc pracy. Co istotne, na pracę w firmach świadczących usługi z zakresu outsourcingu mogą liczyć studenci i absolwenci praktycznie wszystkich kierunków studiów.

OUTSOURCING MARKET LEADERS ACADEMY W POWIEKSZENIU

Główną przyczyną zainicjowania projektu był widoczny brak obecności firm z sektora BPO/SSC w SGH. Studenci działający w ramach organizacji Erasmus Students Network dostrzegli szerokie możliwości, jakie rynek outsourcingu i offshoringu jest w stanie zaoferować. Już w marcu ruszają z III edycją Outsourcing Market Leaders Academy. Projekt nie tylko przybliży ten obiecujący rynek studentom dzięki targom organizowanym w Szkole Głównej Handlowej, ale także, poprzez warsztaty oraz spotkania, umożliwi nawiązanie współpracy

między studentami zainteresowanymi zdobywaniem doświadczeń zawodowych w międzynarodowych korporacjach, a pracodawcami szukającymi sposobu na skuteczny *employer branding* i pozyskanie ambitnych i wymagających pracowników.

Ponadto, organizatorzy targów – członkowie Erasmus Student Network, jedynej organizacji przyjmującej i reprezentującej zagranicznych studentów w 35 największych uczelniach w kraju, chcą również odpowiedzieć na ich potrzeby i zaprezentować perspektywy rozwoju zawodowego dla cudzoziemców w naszym kraju. Uwidocznienie i specyfikacja miejsc pracy oferowanych w sektorze BPO/SSC przyciągnie tych, którzy chcą przedłużyć swój pobyt w Polsce, a którzy wcześniej mogli zostać zniechęceni trudnościami w procesach rekrutacyjnych.

Już **5 marca**, w Auli Spadochronowej, w budynku głównym SGH, studenci oraz inne zainteresowane tematem osoby będą mieć okazję bezpośredniego spotkania się z przedstawicielami firm. Zapraszamy!

Jakub Grabarz, Krystian Łukasik

GRADUATE PROGRAMME DAY

Graduate Programme Day to dziewiąta edycja Targów Przyszłych Menedżerów organizowanych na terenie Szkoły Głównej Handlowej przez organizację studencką CEMS Club Warszawa.

Tegoroczna edycja projektu odbędzie się **9 marca 2015** roku. Projekt skierowany jest do studentów ostatnich lat studiów oraz absolwentów uczelni ekonomicznych.

Podczas całoniedziowych targów będzie możliwość zapoznania się z ofertą programów menedżerskich, praktyk i staży największych korporacji z różnych sektorów gospodarki oraz wzięcia udziału w warsztatach i wykładach przygotowanych przez partnerów korporacyjnych.

Dla tych, którzy nie będą mogli pojawić się 9 marca w Szkole Głównej Handlowej w Warszawie, oferujemy Wirtualne Targi Pracy, gdzie znajdziesz oferty wszystkich partnerów na stronie internetowej.

Wirtualne Targi Pracy oraz zapisy na warsztaty i wykłady ruszyły 23 lutego na [http://www.gpd.waw.pl/].

INSPIRING SOLUTIONS 8

Poszerzenie wiedzy z dziedziny IT, motywacja do realizacji marzeń oraz inspiracja do poszukiwania innowacji – oto, co czeka uczestników Inspiring Solutions. Członkowie Samorządu Studentów Szkoły Głównej Handlowej oraz CEMS Club Warsaw już po raz ósmy zapraszają do wzięcia udziału w największej w Polsce studenckiej konferencji poświęconej zastosowaniu IT w biznesie, odbywającej się w dniach **23–27**

marca 2015 w Szkole Głównej Handlowej w Warszawie, na Politechnice Warszawskiej oraz w Akademii Górniczo-Hutniczej w Krakowie.

Celem wydarzenia jest zainspirowanie uczestników do poszukiwania kreatywnych rozwiązań problemów biznesowych, co stanowi obecnie kompetencyjny wymóg dla menadżerów i analityków różnych działów biznesu, m.in. marketingu, zarządzania i sprzedaży.

Konferencja daje możliwość uczestnictwa w panelu dyskusyjnym, poruszającym najświeższą i najbardziej kontrowersyjną problematykę szeroko pojętej gałęzi IT oraz warsztatach i case studies organizowanych przez naszych partnerów – liderów branży. Będą one realizowane w ramach czterech ścieżek tematycznych:

- **Think BIG** – zarządzanie wielkimi przedsięwzięciami za pomocą innowacyjnych technologii. O tym, jak specjalistyczne narzędzia pomagają przetwarzać ogromne ilości danych, zamieniając je w informacje przydatne dla menadżerów.
- **Design & User Experience** – projektowanie nowych technologii oraz aplikacji z myślą o wrażeniach użytkownika podczas interakcji. O tym, jak stworzyć narzędzia nie tylko dobre, ale też praktyczne i intuicyjne w obsłudze.
- **Security** – w dobie powszechnej informatyzacji kluczową rolę w działalności każdej organizacji odgrywa bezpieczeństwo IT. O nieustannych udoskonaleniach systemów zabezpieczających i ich wielkim znaczeniu w naszym codziennym funkcjonowaniu.
- **Smart Management** – optymalizacja umożliwiająca bardziej efektywne zarządzanie zasobami, ludźmi oraz projektami przy użyciu technologii informacyjnej. O tym, jak łatwe i efektywne może być usprawnienie procesów biznesowych na przykładach firm z różnych branż.

Niezwykle interesującymi elementami konferencji będą również **Inspiring Talks** oraz **Inspiring Startups**, czyli dynamiczne wystąpienia ciekawych osób, których firmy, mimo młodego wieku swoich prezesów, osiągnęły duży sukces i obecnie są liderami swoich branż.

W jaki sposób wielkie przedsiębiorstwa mają przetwarzać ogromne ilości danych, by zamienić je w informacje przydatne dla menadżerów? Jak projektować aplikacje, by oprócz technicznej użyteczności były też praktyczne, ładne i intuicyjne w obsłudze? Jak udoskonalać systemy zabezpieczające dane? Jak usprawnić zarządzanie zasobami, ludźmi oraz projektami przy użyciu technologii informacyjnej?

Te i wiele innych zagadnień czekają na kreatywne rozwiązania, a innowacje potrzebne są wszędzie! Może to właśnie Ty zainspirujesz się podczas Inspiring Solutions?

Więcej informacji i rejestracja uczestników (od 15 marca): [www.inspiringsolutions.pl].

Martyna Rafalska

PROJECT MANAGEMENT DAYS 2015

Właśnie trwają przygotowania do szczególnej, bo X – jubileuszowej edycji konferencji naukowej Project Management Days 2015, która odbędzie się w dniach **13–15 kwietnia** 2015 roku. Jak co roku, o wysokiej klasy wartość merytoryczną i miłą atmosferę zadba organizator – Studenckie Koło

Naukowe Zarządzania Projektami przy współpracy z Katedrą Zarządzania Projektami Szkoły Głównej Handlowej.

PMDays to jedno z największych wydarzeń o tematyce zarządzania projektami w Polsce. Co roku przyciąga ono zarówno specjalistów, studentów oraz wszelkich pasjonatów project managementu. Konferencja to niepowtarzalna okazja do zdobycia cennej wiedzy i umiejętności z zakresu zarządzania projektami od najlepszych ekspertów, a to za sprawą teoretycznych wykładów i praktycznych gier oraz case'ów.

W nadchodzącej edycji zaplanowaliśmy aż 26 wykładów podzielonych na 4 bloki tematyczne, wśród których z pewnością każdy znajdzie coś dla siebie. Blok Podstawy ZP adresowany jest do osób, które dopiero stawiają pierwsze kroki w zarządzaniu projektami. Blok Soft Skills odpowiedni jest dla osób, które chcą wzmocnić swoje umiejętności miękkie. Osobom, które na co dzień mają do czynienia z zarządzaniem projektami dedykowane są dwa bloki tematyczne: Zaawansowane ZP oraz Narzędzia ZP, których celem jest zgłębienie specjalistycznej wiedzy na temat narzędzi oraz praktyk.

Nie możecie się doczekać? My jeszcze bardziej! Bądźcie na bieżąco i śledźcie nasz profil na Facebooku: [https://www.facebook.com/ProjectManagementDays?fref=ts].

Katarzyna Mazuruk

BIEG SGH

Dobra wiadomość dla wszystkich miłośników biegania i zdrowego stylu życia. **19 kwietnia** odbędzie się druga edycja charytatywnego Biegu SGH. Projekt jest realizowany przez Samorząd Studentów SGH, a dochód zebrany podczas całej imprezy wesprze Fundację Spełnionych Marzeń opiekującą się chorymi dziećmi. W biegu może uczestniczyć każdy zarówno studenci, pracownicy naukowci, osoby związane z SGH i nie tylko. Uczestnicy będą mieli do pokonania pięciokilometrową trasę ulicami Mokotowa.

Zgłoszenia można dokonać poprzez stronę [http://biegsggh.pl]. Tam też znajduje się więcej informacji. Polecamy również śledzić fanpage na Facebooku.

Pomóż spełniać marzenia dzieci, zapisz się już dziś!

Dwie perspektywy – wywiad z rektorem Tomaszem Szapiro

Preambuła

Barbara Minkiewicz: Niedawno do zakładów, katedr i instytutów przekazany został ważny materiał – informacja o realizacji zmian w pierwszej połowie rektorskiej kadencji. Choć to dokument skrótowy i nie obejmuje ani dorobku kolegów, ani dorobku CNJO i samorządów studentów i doktorantów, to i tak liczy 80 stron. Czy można zwięźle opowiedzieć jego treść? Co najczęściej zajmuje myśli rektora?

Tomasz Szapiro: Spróbuję. Nawet mówiąc najzwięźle, istnieją tu dwie perspektywy – perspektywa problemów i perspektywa efektów działań. Proponuję przyjrzeć się w obu perspektywach badaniom, kształceniu i procesom organizującym te dwa obszary. W każdym wątku obiecuje nie więcej niż trzy komunikaty. A całość domknąłbym dwoma słowami o tym, co nie mieści się w tak uproszczonym modelu.

Problemy

B.M. Gdzie zatem są najważniejsze problemy Uczelni?

T.Sz. **Badania...** Wspomniany materiał pokazuje, że od lat tylko część pracowników publikuje w periodykach stanowiących podstawę naszych ocen i respektowanej pozycji. Po wtóre – jak cała akademicka Polska – z budżetu państwa otrzymujemy niewielkie środki (ok. 45% naszego budżetu) i musimy je uzupełniać dodatkową pracą na uczelni. A i tak jeszcze zarobkujemy poza nią. Wreszcie za mało jest miejsca nawet na nasze biurka. Te trzy okoliczności są krajobrazem, który interweniuje w naszą kulturę organizacyjną i w sposób realizowania naszej misji: kształcenia Polaków tak, by jako profesjonaliści w gospodarce mogli z sukcesem funkcjonować w społeczeństwie. Niezbędną do tego wolność naukową ograniczają więc silne bodźce kierujące uwagę na wiązanie badań z nauczaniem i praktyką gospodarczą.

B.M. W jaki sposób niski udział budżetu w naszych wynagrodzeniach, kształcenie komercyjne i wieloletowość „interweniują w naszą kulturę organizacyjną”?

T.Sz. Raporty senackich komisji wskazują na wiele niekorzystnych zjawisk, których wspólnym mianownikiem jest funkcjonowanie w warunkach niedostatku miejsca i czasu na pracę w pierwszym miejscu zatrudnienia. Oto kilka przykładów. Zajęcia organizowane są w porach, które zwykle determinują pozauczelniane konieczności, więcej zabiegów wymaga organizacja seminariów i konferencji naukowych, akceptowane są dawniej naganne postawy, choćby – przesuwanie terminów oddawania prac i recenzji. Ponieważ trwa to już kilka dekad, wiele norm akademickich – zrębów akademickiej kultury zapomniano i/lub zastąpiono innymi. Terminy końcowe traktowane są jako ustalenia dekoracyjne – wiadomo, że będą przesunięte itd., itd. Akceptacja dla tych postaw jest coraz częstsza. To rzutuje na kłopoty z promocją naukową, jakością badań i w efekcie – pozyskiwanie środków. Może prowadzić do ograniczenia wynagrodzeń, co z kolei może zwiększyć względną atrakcyjność pracy poza uczelnią i uruchomić samonapędzający się mechanizm wypychający uczelnię z rynku usług edukacyjnych.

B.M. Skąd ryzyko ograniczenia wynagrodzeń?

Pamiętajmy, że co roku z każdych 10 złotych, którymi dysponujemy, aż 9 otrzymujemy za kształcenie, w tym mniej więcej połowę za kształcenie komercyjne. Pamiętajmy, że nie można spodziewać się wzrostu nakładów budżetowych na wynagrodzenia dla wszystkich – ogromne środki unijne na uczelnie przyjdą inaczej, w formie finansowania badań. Pamiętajmy, o malejących kohortach kandydatów na studia oraz o trudnej sytuacji gospodarczej przekładającej się na trudności w zwiększeniu bądź chociaż utrzymaniu na tym samym poziomie kształcenia komercyjnego.

B.M. Przejdźmy do nauczania.

T.Sz. **Kształcenie...** Warto powiedzieć najpierw, że mamy aktualnie bardzo dobrą sytuację, którą określa świetna reputacja, potwierdzone na wiele sposobów bardzo dobre oceny jakości kształcenia i wyniki rekrutacji, obecność na każdym froncie – od Uniwersytetu Dziecięcego po współpracę z Uniwersytetami Trzeciego wieku, sprawdzoną ofertę – przedmiotów i dyplomów – w języku ojczystym i w językach obcych, ponadprzeciętny udział studentów zagranicznych wśród ogółu studentów uczelni.

B.M. A miało być o problemach?

T.Sz. Są i to poważne – ich wspólny mianownik to utrzymanie bardzo wysokiej jakości kształcenia oraz zwiększenie jego atrakcyjności. Bardzo wysokie oceny wynikają z kryteriów operujących średnimi lub oceną stron jasnych (nagrody, wyróżnienia, gwiazdy i talenty). Tymczasem istnieje także druga, ciemna strona księżyca – trzeba pilnować, by uczelnia się tam nie znalazła. Występują ogromne różnice w poziomie i atrakcyjności zajęć. To wymaga znacznie większej uwagi w ocenie procesu nauczania i kształtowania oferty kształcenia. Paradoksalnie, nasze bardzo dobre oceny mogą stać się okolicznością demobilizującą. Co więcej, nasze sukcesy są przede wszystkim efektem starań osób, w mniejszym stopniu zespołów, w jeszcze mniejszym – realizowanej polityki. Wyraźnie od dawna nie funkcjonowały prawidłowo mechanizmy motywujące do podniesienia jakości zajęć.

B.M. No to została perspektywa szeroko pojętych działań organizacyjnych.

T.Sz. **Organizacja, zarządzanie, koordynacja...** W całym tym obszarze dominują oceny doraźne, wynikające z uciążliwości nowych procedur i instrumentów zarządczych. Kiedyś mój przyjaciel, który na wyjeździe zagranicznym zetknął się po raz pierwszy z bankomatem pojechał nocą nauczyć się, jak użyć karty bankowej, co dziś potrafią moje wnuki. Był aż tak tym faktem zawstydzony, że wszystkim, co mu się nie udało obciążać bankomat – od konieczności pamiętania PINu, po brak banknotów o potrzebnym mu nominale. Dzisiaj na uczelni mamy kompletnie nowe rozwiązania i podobne kłopoty – stoimy wobec konieczności nauczania się, jak je stosować. W dodatku, mówiąc eufemistycznie, nie jesteśmy mistrzami we wdrożeniach.

Ładunek negatywnych emocji zaburza naszą ocenę i odsuwa w zapomnienie te problemy, z którymi żyliśmy przez lata bez nadziei na ich rozwiązanie, a które motywowały do wprowadzenia zmian, które dziś są tak dokuczliwe. Bardzo jednak niebezpieczne byłoby zapomnienie o problemach centralnych i dlatego choć i mnie dotyczą i irytują te czy inne procedury, mnie mogą sobie

pozwoleć na tylko te emocje. Zapominamy za często o dysfunkcjonalnym systemie informowania i o wizerunku – nieczytelnym w kontekście globalnym.

B.M. A jakie problemy trzeba uznać za centralne?

T.Sz. Problemy te ukazują konkretne dane, którymi dziś dysponujemy, a już ministerstwo zadbało o naszą ostrość widzenia. Mamy dzisiaj za mały kapitał własny, jak zawsze grozi nam spadek średnich wynagrodzeń, zawsze też trzeba dbać o jakość kształcenia i badań. Trzeba też dostrzegać problem niezadowolającego poziomu satysfakcji zawodowej pracowników, co wynika z nie w pełni wykorzystywanej ich kreatywności i kompetencji. Zmiany na tym polu postępują zbyt wolno.

Efekty

B.M. Jakie zatem są najważniejsze efekty dotychczasowych działań?

T.Sz. **Badania...** W rozmaitych materiałach sfotografowaliśmy nauką SGH. Nie ma już pomówień o nienaukowość jednych, upadły też napompowane autorytety innych. Zbudowaliśmy środki motywacyjne – materialne i pozamaterialne – dla publikowania. Podnieśliśmy rangę oceny działalności naukowej, wprowadziliśmy mądrą bibliometrię, w roli pomocniczego, a nie nadrzędnego, instrumentu oceny. I, niestety, wygenerowaliśmy niepożądane – oby przejściowe – uciążliwości w administrowaniu procesem prowadzenia badań. Będziemy je jak najszybciej minimalizować. Efekty wymierne upubliczniamy na portalu i w informacjach.

B.M. Dane dowodzą, że władze utrzymały poziom wynagrodzeń, kształcenia komercyjnego i że nie interweniują w wieloletowość?

T.Sz. To nie tylko władze zdobywają fundusze, także – pracownicy. Dlatego choć pozyskaliśmy poważne środki od nowych partnerów i sponsorów, ważne jest, że i tu sfotografowaliśmy uczelnię, zwłaszcza jej finanse i upubliczniliśmy te informacje szykując mniejsze jednostki do działania w warunkach decentralizacji. W tle działań operacyjnych toczą się prace nad koncepcją kampusu i rozwiązania problemu warunków pracy, co wymagało uprzedniego wyjaśnienia i rozwiązania problemu własności naszych nieruchomości itp. Silnie motywujemy pracowników do zwiększenia atrakcyjności naszej oferty (nowe kierunki), do pozyskiwania osób zainteresowanych naszą ofertą komercyjną (znoszenie barier w pozyskiwaniu wynagrodzeń), nie stawiamy dodatkowych barier wieloletowości, by nie uruchomić opisanego wcześniej mechanizmu.

B.M. Czy to wystarczy do zmiany zachowań wynikających z nowej kultury organizacyjnej?

T.Sz. Gdy znikną przyczyny, wtedy znikną i skutki. Może łągodniej: gdy złączą zniknąć przyczyny niepożądanych zjawisk, wtedy złączą zniknąć ich skutki – pojawiają się nowe korzystne i niekorzystne zjawiska – na te ostatnie jednak, w wyniku reformy, każdy będzie miał większy wpływ. Gdy zminimalizujemy zjawiska takie jak ignorowanie w ocenie pracownika części jego dorobku, jak trudności w pozyskiwaniu środków w efekcie rozdrobienia zespołów i postrzegania tego jako swoistego chałturnictwa, to znowu racjonalne będzie budowanie dużych zespołów i występowanie z inicjatywami. Stanie się opłacalne zarabianie w pierwszym miejscu pracy i podniesie się jakość efektów naszej pracy. Stanie się opłacalne angażowanie czasu w rzetelne badania i atrakcyjną dydaktykę. I w działania organizacyjne, które do tego prowadzą. To uruchomi samonapędzający się mechanizm budujący pozycję akademicką i na rynku usług badawczych i edukacyjnych, pozycję poważnego partnera dla firm i uczelni partnerskich.

B.M. Wróćmy do kształcenia?

T.Sz. **Kształcenie...** Powstała i jest wdrażana koncepcja udanego ożenienia wody z ogniem – przesądziła to tzw. senacka uchwała kierunkowa. Zaproponowana przez władze uchwała Senatu łączy wysoką atrakcyjność organizacji studiów w SGH z silną kontrolą merytoryczną jednostek podstawowych na etapie rynkowego ukierunkowania profilu wychowania SGH. Uchwała, ale i realizowana dzisiaj praktyka zmienia radykalnie sposób tworzenia oferty na poziomie przedmiotów kierunkowych, oddając tworzenie oferty kierunków i obsadą jednostkom podstawowym. Otrzymaliśmy od Senackiej Komisji Dydaktycznej szczegółową diagnozę procesu kształcenia, z której wynikają wytyczne dla dziekanatów studiów (korekty organizacyjne) i władz rektorskich (projakościowa rekonstrukcja systemu oceny), korygujące różnice w poziomie i atrakcyjności zajęć. Tworzenie zespołów dydaktycznych będzie skutkiem tej polityki, proces tworzenia szkół ten proces bardzo przyspieszy.

B.M. No to został temat trudny – „uciążliwości procedur organizacyjnych”?

T.Sz. Górale mówią: „jak się nie wyrócisz, to się nie naucysz”. A nas wszystko boli i nie mamy zamiaru dalej w śniegu leżeć. Ktoś podaje nam rękę, a w następnej próbie poprawiamy swoje błędy. Na uczelni wywracamy się na usterekach nowych procedur, szczególnie znajdują się krytycy, którzy podają nam rękę – propozycje modyfikacji, a my reagujemy – korygujemy nasze działania. Przykładowo, ubiegłoroczna krytyka nowego portalu owocuje dzisiaj inną jego jakością. Podobnie będzie z systemem wydruku. Niektóre koncepcje trzeba silnie rewidować lub wstrzymać. Ponieważ krytyka sprzyja, staram się poprawić komunikację z pracownikami i apeluję do władz dziekańskich o troskę o ich obszar komunikowania. Pamiętajmy też, proszę, o punkcie startu – wiele lat tylko kibicowaliśmy zmianom u innych.

B.M. A jakie problemy trzeba uznać za centralne?

T.Sz. Trzeba szybko odbudować kapitał własny, trzeba chronić się przed spadkiem wynagrodzeń, stale podnosić jakość kształcenia i badań, trzeba stworzyć przestrzeń, w której decyzje władz współgrają z kreatywnością i kompetencjami pracowników. Czyli trzeba jeszcze szybciej i trwale decentralizować decyzje, trzeba mądrze dzielić przychód między tych, którzy potrafią przyciągnąć naukowe i dydaktyczne projekty, tych, którzy potrafią je rzetelnie realizować i tych, którzy budują wizerunek – naszą atrakcyjność.

B.M. No to obiecał dwa słowa na koniec?

T.Sz. Jestem pod ogromnym wrażeniem spotkania rocznicowego (25 lat) Krajowej Izby Gospodarczej. Miałem okazję wysłuchać wystąpień trzech naszych Prezydentów. Ku mojemu zaskoczeniu współbrzmie – Europa, Polska (a ja dodam – także SGH) cieszą jednocześnie wielkim sukcesem i są zaraz na zakręcie, z którego można wypaść. Wywodząc się z różnych korzeni, generacji i wychodząc z różnych punktów widzenia twierdzą zgodnie, że jeśli nie podwoimy wysiłków, które doprowadziły do naszych sukcesów, to grozi nam marginalizacja w globalnym świecie, w Europie, w Polsce odpowiednio.

Drugie słowo to przypomnienie – istotą reformy SGH jest decentralizacja decyzji i budowa jej potencjału badawczego i edukacyjnego. Struktura (szkół) to narzędzie budowy klarownego dla otoczenia wizerunku, które w dodatku – zwłaszcza dla młodych pracowników nauki – odblokowuje bariery i przyspiesza proces zapobiegania marginalizacji.

Senat SGH na swoim styczniowym posiedzeniu jednogłośnie podjął uchwałę w sprawie zmian Statutu SGH (tekst jednolity, stan prawny na dzień 9 października 2013 r.) wynikających z konieczności jego dostosowania do znowelizowanego prawa o szkolnictwie wyższym oraz istniejących pozaustawowych uwarunkowań prawnych funkcjonowania SGH. Materiał wyjściowy – projekt uchwały – przygotowała Senacka Komisja Statutowa.

Poniżej pokazujemy tylko te przepisy lub ich fragmenty, które zostały skreślone, te, które zostały zmodyfikowane i te, które wprowadzono. I uzasadnienie – powody – zmian. Prace nad Statutem trwają. W tym – II – etapie chodzi o dostosowanie go do uchwały kierunkowej (czerwiec 2013). Nowy dokument ma być zaprezentowany senatorom i głosowany w marcu.

Pierwszy etap zmian w Statucie SGH

DZIAŁ I. Postanowienia ogólne – bez zmian

DZIAŁ II. Organizacja działalności podstawowej SGH

Rozdział 1. Instytuty, katedry i zakłady

§ 16, ust. 1

Powodem zmian jest dostosowanie zapisów Statutu SGH do zapisów (terminologii) ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym.

1. Podstawowe funkcje w zakresie działalności naukowej i dydaktycznej oraz kształcenia do pracy naukowej lub dydaktycznej realizują w SGH instytuty i katedry. Kultuwują one zasady etyki pracy naukowej, tworzą warunki rozwoju naukowego pracowników oraz prowadzą badania naukowe o charakterze praktycznym i teoriiopoznawczym zgodnie z własnym profilem naukowo-badawczym. Instytuty i katedry zgłaszają ponadto inicjatywy kształtowania kierunków studiów oraz specjalności kierunkowych i międzykierunkowych, a także są miejscem powstawania oferty dydaktycznej dla studentów, doktorantów i uczestników studiów podyplomowych oraz kursów doskonalących **dokształcających**.

Rozdział 2. Kolegia

§ 22, ust. 1

Powodem zmiany jest dostosowanie tego zapisu do innych przepisów Statutu.

1. Kolegium jest podstawową jednostką organizacyjną zrzeszającą instytuty i katedry, powołaną w celu organizowania współpracy w dziedzinie badań naukowych, kształcenia kadr naukowych oraz prowadzenia studiów doktoranckich i podyplomowych **oraz kursów doskonalających i szkoleń**. Kolegium stanowi zarazem korporeację z akademickich związanych wspólnymi zainteresowaniami badawczymi i przedkładających na kanwie tych zainteresowań ofertę dydaktyczną dotyczącą kształcenia w ramach prowadzonych przez SGH kierunków studiów.

Rozdział 3. Jednostki organizujące studia

§ 27

Powodem dodania ust. 2a jest dostosowanie przepisu do rzeczywistego stanu rzeczy w SGH. Powodem uchylenia ust. 3 i ust. 4 jest dostosowanie Statutu SGH do zmian w ustawie Prawo o szkolnictwie wyższym (art. 162 pkt. 6).

2a. Studia pierwszego stopnia w języku angielskim prowadzone są od początku na wybranym przez studenta kierunku studiów, przy jednoczesnej realizacji przedmiotów obowiązkowych dla wszystkich studentów.

3. Studia pierwszego stopnia są prowadzone w trybie indywidualnego planu studiów i programu kształcenia na zasadach określonych przez Senat.

4. Studia drugiego stopnia są prowadzone na wybranym kierunku studiów w trybie indywidualnego planu studiów i programu kształcenia na zasadach określonych przez Senat.

§ 30

Powodem wprowadzenia zmiany – dodania ust. 2 – jest dostosowanie do rzeczywistego stanu rzeczy w SGH (studia MBA).

2. Na podstawie uchwały Senatu studia podyplomowe mogą być prowadzone przez pozakolegialną jednostkę organi-

zacyjną działalności podstawowej. W takim przypadku kompetencje rady kolegium wykonuje Senat.

§ 31

Powodem wprowadzonej zmiany w ust. 2 jest dostosowanie zapisów Statutu do zapisów (terminologii) ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym.

2. **Plany i programy Programy i plany kursów doskonalających prowadzonych przez kolegia uchwała, zgodnie z wytycznymi ustalonymi przez Senat, rada kolegium, natomiast prowadzonych przez ogólnouczelnianą jednostkę organizacyjną – Senat.**

Rozdział 4. Biblioteka Szkoły Głównej Handlowej w Warszawie – bez zmian

Rozdział 5. Inne jednostki organizacyjne

§ 38

Powodem wprowadzonej zmiany ust. 2 jest dostosowanie przepisu do rzeczywistego stanu rzeczy w SGH.

2. Organizację oraz zasady działania Oficyny Wydawniczej SGH określa Rektor. Jej działalnością kieruje ~~redaktor naczelnny~~.

DZIAŁ III. Organy SGH

Rozdział 1. Senat i Rektor

§ 46

Powodem zmian w ust. 1, pkt. 8–10, jest dostosowanie zapisów Statutu do zapisów (terminologii) ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym.

1. Do kompetencji Senatu należy:

8) podejmowanie na wniosek Senackiej Komisji Programowej, sporządzony po zasięgnięciu opinii rad kolegiów, uchwał w sprawie ustalenia **planów studiów i programów kształcenia, w tym planów studiów** na poszczególnych kierunkach studiów, **w tym minimów programowych dla kierunków studiów i specjalności kierunkowych** oraz warunków uzyskiwania dyplomów; wniosek podlega zaopiniowaniu przez uczelniany organ uchwałodawczy samorządu studentów,

9) ustalanie wytycznych dla rad kolegiów w sprawie uchwalania przez nie, po zasięgnięciu opinii właściwego organu samorządu doktorantów, **planów i programów kształcenia, w tym planów** studiów doktoranckich,

10) ustalanie wytycznych dla rad kolegiów w sprawie uchwalania przez nie **planów i programów kształcenia, w tym planów** studiów podyplomowych oraz kursów doskonalających,

§ 51

Powodem zmian w ust. 1 jest dostosowanie do zmiany Statutu z 2013 r. oraz dostosowanie zapisów Statutu do zapisów (terminologii) ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym; powodem uchylenia ust. 2 jest brak rad programowo-dydaktycznych i dostosowanie do obowiązującej w SGH reguły powoływania innych komisji senackich.

1. Senacka Komisja Programowa przygotowuje dla Senatu i Rektora opinie i wnioski dotyczące kierunków i zasad poli-

tyki kształcenia w SGH, oraz koordynacji działalności dydaktycznej Uczelni. W szczególności przy udziale rad kolegów Senacka Komisja Programowa opracowuje projekty uchwał Senatu w sprawie określenia planów studiów i programów kształcenia, w tym planów studiów oraz sylabusów w zakresie przedmiotów obowiązkowych – zarówno dla wszystkich studentów SGH, jak i w ramach poszczególnych kierunków studiów.

2. W skład Senackiej Komisji Programowej wchodzi między innymi: prorektor do spraw studenckich, dziekani kolegów, dziekani studiów i przewodniczący rad programowo dydaktycznych kierunków studiów oraz przedstawiciele samorządu studentów.

Rozdział 2. Rada i dziekan kolegium

§ 60

Powodem zmiany ust. 1 pkt 3 jest wprowadzenie nowych kryteriów wiekowych co do biernego prawa wyborczego w ustawie Prawo o szkolnictwie wyższym.

1. W skład rady kolegium wchodzi:

3) nauczyciele akademicki posiadający tytuł naukowy profesora lub stopień naukowy doktora habilitowanego, zatrudnieni w instytucjach lub katedrach wchodzących w skład kolegium jako podstawowym miejscem pracy, z wyłączeniem osób, których stosunek pracy z SGH wygasa z końcem roku akademickiego, w którym rozpoczyna się nowa kadencja rady kolegium, z mocy art. 127 ust. 2 ustawy albo wskutek rozwiązania umowy o pracę z powodu ukończenia wieku określonego w art. 71 ust. 1 pkt 3 ustawy, posiadających tytuł profesora, które ukończyły już lub ukończą 70 rok życia w terminie do końca roku akademickiego, w którym rozpoczyna się nowa kadencja rady kolegium oraz osób nieposiadających tytułu naukowego profesora, które ukończyły już lub ukończą 67 rok życia do końca wyżej określonego terminu.

§ 63

Powodem zmiany ust. 2 pkt 8, 10, 12 jest dostosowanie zapisów Statutu do zapisów (terminologii) ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym.

2. Do kompetencji rady kolegium należy w szczególności:

8) uchwalanie programów kształcenia, w tym planów i programów studiów doktoranckich, zgodnie z wytycznymi ustalonymi przez Senat oraz po zasięgnięciu opinii właściwego organu samorządu doktorantów,

10) uchwalanie programów kształcenia, w tym planów i programów studiów podyplomowych oraz kursów dokształcających prowadzonych przez kolegium, zgodnie z wytycznymi ustalonymi przez Senat,

12) wyrażanie opinii w sprawie programów kształcenia, w tym planów studiów i programów kształcenia dla kierunków studiów, dla których zgłaszana jest oferta dydaktyczna pracowników zatrudnionych w jednostkach organizacyjnych zrzeszonych w kolegium,

§ 65

Powodem zmiany w ust. 1 jest dostosowanie do innych przepisów Statutu.

1. Dziekan kolegium kieruje działalnością kolegium i reprezentuje je na zewnątrz. Jest przełożonym pracowników jednostek organizacyjnych zrzeszonych w kolegium oraz uczestników studiów doktoranckich, i podyplomowych i kursów dokształcających prowadzonych przez kolegium.

Rozdział 3. Zasady działania organów SGH i postępowania przed tymi organami – bez zmian

DZIAŁ IV. Pracownicy SGH

§ 91

Powodem tej zmiany – dodania ust. 4a i 4bi zmian w ust. 6 – jest dostosowanie Statutu SGH do zmian w ustawie Prawo o szkolnictwie wyższym – art. 116 ust. 2

4a. Na stanowisku wymienionym w § 88 pkt 3 lit. a–d może być zatrudniona, z zastrzeżeniem ust. 4b, osoba która:

1) wykazuje się znajomością języka obcego na poziomie wymaganym dla osoby ubiegającej się o nadanie stopnia naukowego, oraz

2) posiada co najmniej 5 publikacji, w tym 2 recenzowane, z zakresu bibliotekoznawstwa lub informacji naukowej albo nauk pokrewnych zbieżnych z profilem Biblioteki SGH, oraz

3) ukończyła studia drugiego stopnia albo jednolite studia magisterskie z zakresu bibliotekoznawstwa lub informacji naukowej, lub

4) ukończyła studia drugiego stopnia albo jednolite studia magisterskie inne niż określone w pkt 3 oraz ukończyła studia podyplomowe z zakresu bibliotekoznawstwa lub informacji naukowej, lub

5) uzyskała stopień naukowy w dyscyplinie zgodnej z profilem i potrzebami badawczymi Biblioteki SGH.

4b. Warunkiem zatrudnienia na stanowisku wymienionym w § 88 pkt 3 lit. a–d, poza spełnieniem wymagań określonych w ust. 4a, jest także odbycie stażu w bibliotece naukowej w wymiarze co najmniej:

1) 10 lat – w odniesieniu do stanowisk wymienionych w § 88 pkt 3 lit. a,

2) 7 lat – w odniesieniu do stanowisk wymienionych w § 88 pkt 3 lit. b,

3) 4 lat – w odniesieniu do stanowisk wymienionych w § 88 pkt 3 lit. c,

4) 2 lat – w odniesieniu do stanowisk wymienionych w § 88 pkt 3 lit. d.

6. W uzasadnionych przypadkach Rektor może zwolnić kandydata na stanowiska określone w ust. 2–4 oraz wymienione w § 88 pkt 3 lit. a–d z części wymaganego stażu pracy.

§ 93

Powodem zmiany w ust. 2 jest dostosowanie Statutu SGH do zmian w ustawie Prawo o szkolnictwie wyższym – zmiana art. 118 a (dodanie ust. 4).

2. Przypadki, w których nauczyciela akademickiego można zatrudnić ponownie na tym samym stanowisku w SGH bez postępowania konkursowego, określa ustawa.

§ 94

Powodem zmiany w ust. 2 i ust. 3 jest dostosowanie Statutu SGH do zmian w ustawie Prawo o szkolnictwie wyższym – zmiana art. 115 (dodanie ust. 1a oraz 1b).

2. Na stanowisku profesora nadzwyczajnego osobę nieposiadającą tytułu naukowego profesora, lecz posiadającą stopień naukowy doktora habilitowanego, zatrudnia na podstawie umowy o pracę Rektor, za zgodą Senatu, na wniosek dziekana kolegium złożony za zgodą rady kolegium. Zatrudnienie następuje na czas nieokreślony, a w uzasadnionych przypadkach – na czas określony. Podstawą zatrudnienia są osiągnięcia w pracy naukowej oraz działalności dydaktycznej i organizacyjnej. Niniejszy ustęp stosuje się odpowiednio do zatrudnienia na stanowisku profesora nadzwyczajnego osoby, o której mowa w art. 115 ust. 1 ustawy: nieposiadającej stopnia doktora habilitowanego, pod warunkiem że spełnione są wymagania określone w art. 115 ust. 1, 1a i 1b ustawy.

3. Na stanowisku profesora wizytującego zatrudnia Rektor, na wniosek dziekana kolegium zaopiniowany przez radę ko-

legium, na podstawie umowy o pracę na czas określony, **pod warunkiem, że spełnione są wymagania określone w art. 115 ust. 1 i 1b ustawy.**

§ 95

Powodem zmiany w ust. 11, dodania ust. 11a i 11b jest dostosowanie Statutu SGH do zmian w ustawie Prawo o szkolnictwie wyższym – zmiana art. 120. Zmiana w ust. 12 to konsekwencja zmian w ust. 11 i dodania ust. 11a i 11b.

11. Bieg terminów, o których mowa w ust. 4, **6, 9 i 10** ulega zawieszeniu na czas trwania urlopu macierzyńskiego, dodatkowego urlopu macierzyńskiego, urlopu na warunkach urlopu macierzyńskiego, dodatkowego urlopu na warunkach urlopu macierzyńskiego, urlopu ojcowskiego, urlopu wychowawczego, urlopu dla poratowania zdrowia oraz na czas trwania służby wojskowej lub służby zastępczej. Okresy zatrudnienia, o których mowa w ust. 6, 9 i 10, ulegają przedłużeniu o czas trwania urlopów i służby, o których mowa w zdaniu poprzednim.

11a. Do okresów, o których mowa w ust. 4, 6, 9 i 10, nie wlicza się przerw związanej z:

1) urlopem macierzyńskim, urlopem na warunkach urlopu macierzyńskiego, dodatkowym urlopem macierzyńskim, dodatkowym urlopem na warunkach urlopu macierzyńskiego, urlopem ojcowskim, urlopem rodzicielskim lub urlopem wychowawczym, udzielonych na zasadach określonych w przepisach ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. – Kodeks pracy;
2) pobieraniem zasiłku chorobowego lub świadczenia rehabilitacyjnego w związku z niezdolnością do pracy, w tym spowodowaną chorobą wymagającą rehabilitacji leczniczej;
11b. Okresy zatrudnienia, o których mowa w ust. 4, 6, 9 i 10, ulegają przedłużeniu o czas trwania urlopu i służby wojskowej, o których mowa w ust. 11, oraz przerw w zatrudnieniu określonych w ustępie poprzednim.

12. Na stanowiskach adiunkta i asystenta w pozakolegialnych jednostkach organizacyjnych zatrudnia Rektor na wniosek kierownika jednostki; przepisy ust. 2–11b stosuje się odpowiednio.

§ 102

Powodem zmiany w ust. 2 jest dostosowanie Statutu SGH do zmian w ustawie Prawo o szkolnictwie wyższym – zmiana art. 134.

2. Rektor na wniosek nauczyciela akademickiego udziela mu na warunkach określonych w art. 134 ust. 5–51 ustawy płatnego urlopu dla poratowania zdrowia.

DZIAŁ V. Studia, studenci i doktoranci

§ 108

Powodem zmiany w ust. 1 i 2 jest uściślenie obecnej redakcji.

1. Przyjęcie w poczet studentów SGH **Nabycie praw studenta** następuje z chwilą immatrykulacji i złożenia ślubowania, którego treść określono w załączniku nr 4.

2. Przyjęcie w poczet doktorantów SGH **Nabycie praw doktoranta** następuje z chwilą złożenia ślubowania, którego treść określono w załączniku nr 5.

DZIAŁ VI. Odpowiedzialność dyscyplinarna nauczycieli akademickich, studentów i doktorantów

§ 119

Powodem tej zmiany jest dostosowanie Statutu SGH do zmian w ustawie Prawo o szkolnictwie wyższym – zmiana art. 139 ust. 1 i konieczna korekta redakcyjna.

Odpowiedzialności dyscyplinarnej podlegają:

1) nauczyciel akademicki SGH – za postępowanie uchybiające obowiązkowi nauczyciela akademickiego lub godności zawodu **nauczyciela akademickiego**; nauczycielskiego, w tym za postępowanie naruszające dobra osobiste innych członków społeczności akademickiej, w szczególności studentów lub doktorantów;

2) student SGH – za naruszenie przepisów obowiązujących w Uczelni oraz za czyny uchybiające godności studenta; w tym za postępowanie naruszające dobra osobiste innych członków społeczności akademickiej;

3) doktorant SGH – za naruszenie przepisów obowiązujących w Uczelni oraz za czyny uchybiające godności doktoranta. w tym za postępowanie naruszające dobra osobiste innych członków społeczności akademickiej.

§ 121

Powodem zmiany – dodania ust. 4 – jest dostosowanie Statutu SGH do zmian w ustawie Prawo o szkolnictwie wyższym – zmiana art. 143 (dodanie ust. 2a).

4. Osoby pełniące funkcje organów jednoosobowych uczelni mogą być członkami komisji dyscyplinarnej po upływie czterech lat od zaprzestania pełnienia tych funkcji.

DZIAŁ VII. Administracja i gospodarka SGH – bez zmian

DZIAŁ VIII. Zasady i tryb wyboru oraz odwoływania organów SGH

Rozdział 1. Zasady ogólne

§ 148

Powodem zmiany w ust. 1 jest dostosowanie Statutu SGH do zmian w ustawie Prawo o szkolnictwie wyższym – zmiana art. 71 ust. 1; w ust. 2 i 7 – zmiana art. 71 ust. 1 – dodania pkt. 3a; w ust. 3 i 4 – konsekwencja zmiany w ust. 1 Statutu; w ust. 8 – zmiany art. 77 ust. 2a w ustawie Prawo o szkolnictwie wyższym.

1. Z zastrzeżeniem poniższych ustępów, bierne prawo wyborcze przysługuje nauczycielom akademickim, którzy nie ukończyli sześćdziesiątego piątego **sześćdziesiątego siódmego** roku życia, a w przypadku osób posiadających tytuł profesora – siedemdziesiątego roku życia, zatrudnionym w SGH jako podstawowym miejscu pracy, pracownikom niebędącym nauczycielami akademickimi zatrudnionym w SGH w pełnym wymiarze czasu pracy, a także studentom oraz doktorantom SGH.

2. Kandydatami na Rektora mogą być osoby spełniające wymagania określone w art. 71 ust. 1 pkt 3 oraz art. 72 ust. 2 ustawy, które są zatrudnione w SGH jako podstawowym miejscu pracy na stanowisku profesora nadzwyczajnego albo zwyczajnego i przed dniem rozpoczęcia pełnienia funkcji Rektora nie ukończą siedemdziesiątego roku życia, z zastrzeżeniem, że Rektorem nie może być osoba, której stosunek pracy z SGH wygasa – z mocy art. 127 ust. 2 zdanie pierwsze ustawy albo wskutek rozwiązania umowy o pracę z powodu ukończenia wieku określonego w art. 71 ust. 1 pkt 3 ustawy – z końcem roku akademickiego, w którym odbywają się wybory władz akademickich SGH nowej kadencji: **posiadające tytuł naukowy profesora lub stopień doktora habilitowanego, które przed dniem rozpoczęcia pełnienia funkcji rektora nie ukończą wieku określonego w art. 71 ust. 1 pkt 3 ustawy odpowiednio dla osoby kandydata. Dla kandydatów na rektora nie stosuje się wymogu zatrudnienia w SGH.**

3. Kandydatami na prorektora, dziekana kolegium lub dziekana studium mogą być osoby spełniające wymagania, jakie ustawa określa dla kandydata na rektora oraz są zatrudnione w SGH jako podstawowym miejscu pracy na stanowisku profesora nadzwyczajnego albo zwyczajnego, z wyłączeniem osób, których stosunek pracy z SGH wygasa z mocy art. 127 ust. 2 ustawy albo wskutek rozwiązania umowy o pracę z końcem roku akademickiego, w którym odbywają się wybory: **posiadające tytuł naukowy profesora lub stopień doktora habilitowanego, które przed dniem rozpoczęcia pełnienia wyżej wymienionej funkcji nie ukończą wieku określonego w art. 71 ust. 1 pkt 3 ustawy odpowiednio dla osoby kandydata.**

4. Kandydaci na prodziekana kolegium i prodziekana studium muszą posiadać co najmniej stopień naukowy doktora. **Kandydatami na prodziekana kolegium i prodziekana studium mogą być osoby posiadające stopień doktora, które przed dniem rozpoczęcia pełnienia wyżej wymienionej funkcji nie ukończą wieku określonego w art. 71 ust. 1 pkt 3 ustawy odpowiednio dla osoby kandydata.**

7. Rektor, prorektor, dziekan kolegium, dziekan studium, prodziekan kolegium lub prodziekan studium nie mogą być wybrani do pełnienia tej samej funkcji na więcej niż dwie następujące po sobie kadencje. **Niepełnej kadencji nie wlicza się do okresu, o którym mowa w zdaniu poprzednim.**

8. Ta sama osoba nie może być członkiem Senatu dłużej niż dwie następujące po sobie kadencje. Nie dotyczy to osób wchodzących w skład Senatu w związku z pełnieniem funkcji Rektora, **prorektora** lub dziekana kolegium.

Rozdział 2. – Rozdział 7. – bez zmian

Rozdział 8. Wygaśnięcie mandatu przedstawiciela w organach kolegialnych i mandatu osoby zajmującej jednoosobowe stanowisko pochodzące z wyboru

§ 170

Powodem tej zmiany – ust. 1 pkt 4 – jest dostosowanie Statutu SGH do zmian w ustawie Prawo o szkolnictwie wyższym – zmiana art. 140 ust. 1; ust. 2 – zmiana art. 71 ust. 1 w ustawie Prawo o szkolnictwie wyższym; ust. 5 – zmiany art. 140 ust. 1 w ustawie Prawo o szkolnictwie wyższym; ust. 7 – zmian, o których wyżej (zmiany art. 140 ust. 1 w ustawie Prawo o szkolnictwie wyższym).

1. Mandat osoby będącej członkiem Senatu, rady kolegium i kolegiów wyborczych wygasa przed upływem kadencji w razie: 4) prawomocnego skazania nauczyciela akademickiego orzeczeniem komisji dyscyplinarnej na karę **dyscyplinarną określoną w art. 140 ust. 1 pkt 4 ustawy lub** nagany z ostrzeżeniem albo karę nagany z pozbawieniem na okres od jednego roku do trzech lat prawa pełnienia funkcji kierowniczych w SGH oraz prawomocnego skazania pracownika Uczelni na karę pozbawienia praw publicznych,

2. Mandat w Senacie i radzie kolegium nauczyciela akademickiego wygasa przed upływem kadencji z końcem roku akademickiego, w którym ukończył sześćdziesiąty piąty **siódmy** rok życia, a w przypadku osób posiadających tytuł profesora – siedemdziesiąty rok życia, z zastrzeżeniem mandatu Rektora w Senacie **i radzie kolegium**, lub gdy zatrudnienie nauczyciela akademickiego w SGH przestało być zatrudnieniem w podstawowym miejscu pracy, a pracownika niebędącego nauczycielem akademickim – jeżeli przestał być zatrudniony w pełnym wymiarze czasu pracy.

5. Mandat osoby zajmującej jednoosobowe stanowisko pochodzące z wyboru wygasa przed upływem kadencji z przyczyn określonych w ust. 1 pkt. 1–4, z powodu **prawomocnego skazania jej orzeczeniem komisji dyscyplinarnej na karę dyscyplinarną określoną w art. 140 ust. 1 pkt 3 ustawy, z powodu** objęcia funkcji organu jednoosobowego innej uczelni, w przypadku określonym w art. 129 ust. 7 ustawy oraz w razie odwołania przez kolegium elektorów, które dokonało wyboru.

7. Wygaśnięcie mandatu osoby zajmującej jednoosobowe stanowisko pochodzące z wyboru z przyczyn określonych w ust. 1 pkt. 1–4 **lub z powodu prawomocnego skazania jej orzeczeniem komisji dyscyplinarnej na karę dyscyplinarną określoną w art. 140 ust. 1 pkt 3 ustawy** oraz wygaśnięcie mandatu członka Senatu z powodu objęcia funkcji organu jednoosobowego innej uczelni, stwierdza w drodze uchwały odpowiednio Senat albo rada kolegium.

§ 176

Powodem zmian – uchylenia ust. 2 i 3 i zmian w ust. 4, 5 i 6 – jest dostosowanie Statutu SGH do zmian w ustawie Prawo o szkolnictwie wyższym – art. 77 (dodania ust. 3a).

1. W razie wygaśnięcia mandatu w organie kolegialnym albo mandatu do pełnienia funkcji jednoosobowego stanowiska pochodzącego z wyboru należy w ciągu miesiąca dokonać wyboru nowej osoby. Kadencja takiej osoby kończy się z upływem kadencji poprzednika.

2. Wybory, o których mowa w ust. 1, przeprowadza się tylko wówczas, gdy do końca kadencji pozostało więcej niż sześć miesięcy.

3. Postanowienia ust. 2 nie stosuje się, gdy wygaśnięcie mandat studenta lub doktoranta w organie kolegialnym.

4. W przypadku gdy wygaśnięcie mandat Rektora, dziekana kolegium lub dziekana studium, a do końca kadencji pozostało mniej niż sześć miesięcy, odpowiednio Senat lub rada kolegium powierza obowiązki wymienionego organu jednoosobowego lub dziekana studium jednemu z prorektorów lub prodziekanów **do czasu wyboru odpowiednio Rektora, dziekana studium lub dziekana kolegium w wyborach uzupełniających.**

5. W przypadku gdy wygaśnięcie mandat jednego z prorektorów lub prodziekanów studium, a do końca kadencji pozostało mniej niż sześć miesięcy, Rektor oraz dziekan studium dokonuje nowego podziału zadań pomiędzy swoich zastępców **do czasu wyboru odpowiednio prorektora lub prodziekana studium w wyborach uzupełniających.**

6. Jeżeli wygaśnięcie mandat prodziekana kolegium, a do końca kadencji pozostało mniej niż sześć miesięcy, dziekan kolegium za zgodą rady kolegium powoła pełnomocnika, powierzając mu wykonywanie określonych zadań **do czasu wyboru prodziekana kolegium w wyborach uzupełniających.**

§ 176a

Powodem zmiany – dodania § 176a – jest dostosowanie Statutu SGH do zmian w ustawie Prawo o szkolnictwie wyższym – zmiana art. 77 ust. 3 (punkt 4 lit. b).

1. W przypadku gdy na podstawie art. 38 ust. 3 lub 4 ustawy Rektor zostanie zawieszony w pełnieniu funkcji, Senat powierzy pełnienie funkcji Rektora jednemu z prorektorów na czas trwania zawieszenia Rektora.

2. W przypadku gdy na podstawie art. 147 ust. 1 lub 2 ustawy dziekan studium lub dziekan kolegium zostanie zawieszony w pełnieniu funkcji, odpowiednio Senat lub rada kolegium powierzy pełnienie funkcji odpowiednio dziekanowi studium lub dziekanowi kolegium odpowiednio jednemu z prodziekanów studium lub prodziekanowi kolegium na czas trwania zawieszenia odpowiednio dziekana studium lub dziekana kolegium.

§ 179

Powodem tej zmiany – uchylenia § 179 – jest dostosowanie Statutu SGH do zmian w ustawie Prawo o szkolnictwie wyższym – zmiana art. 77 (dodanie ust. 3a).

Jeśli w dniu wyborów uzupełniających do końca kadencji pozostał okres krótszy niż dwa lata, Rektorowi, prorektorowi, dziekanowi kolegium, dziekanowi studium, prodziekanowi kolegium lub prodziekanowi studium, wybranemu w trybie wyborów uzupełniających nie liczy się czasu sprawowania przez nich funkcji w tym okresie przy ustalaniu ich biernego prawa wyborczego w kolejnych wyborach, stosownie do § 148 ust. 7.

DZIAŁ IX. – DZIAŁ X. – bez zmian

Załączniki do Statutu – bez zmian

List prorektora do nauczycieli akademickich w sprawie H2020

Warszawa, 6 lutego 2015 r.

Szanowni Państwo,

Przed ponad dwoma laty zwróciłem się do Państwa jednostek z listem na temat uczelnianych projektów badawczych. Przedstawiłem między innymi kilka przykładowych projektów realizowanych wówczas w Uczelni, zapowiedziałem zmiany w organizacji obsługi projektów. Przede wszystkim zachęcałem do podejmowania nowych inicjatyw projektowych.

W obsłudze projektów dużo się zmieniło, jestem przekonany, że na lepsze. Dalsze usprawnienia przed nami. Przede wszystkim jednak w ciągu tych lat wyraźnie zwiększyła się Państwa aktywność w staraniu się o finansowanie badań w ramach licznych konkursów organizowanych przez NCN, MNiSW, NCBiR i inne instytucje. To efekt wielu procesów, ale głównie Państwa determinacji w poszukiwaniu sposobów realizacji nowych wyzwań badawczych. Dziękuję!

Horyzont 2020

Obecnie zwracam się do Państwa z informacją o udziale naszej Uczelni w programie Horyzont 2020 (H2020). Jak wiadomo, jest to wielki program badań finansowany przez Unię Europejską w perspektywie do 2020 roku. Rozumiejąc wagę i znaczenie tego programu jako nowego instrumentu finansowania badań i innowacji w 2014 roku Szkoła Główna Handlowa w Warszawie podpisała, wraz z wieloma innymi uczelniami, Pakt dla Horyzontu. Pakt ten stanowi zobowiązanie do uznania jak najszerzego udziału w konkursach programu ramowego H2020 za priorytet w rozwoju Uczelni.

Chciałbym serdecznie zachęcić Państwa do bliższego zapoznania się z zasadami uczestnictwa i realizacji projektów w Horyzoncie 2020. Konstrukcja programu opiera się na trzech filarach:

- doskonałość w nauce/doskonała baza naukowa (Excellence in science),
- wiodąca pozycja w przemyśle (Industrial leadership),
- wyzwania społeczne (Societal challenges).

Szczególnie interesujący dla pracowników naukowych SGH jest trzeci filar (wyzwania społeczne), który podzielono na następujące główne obszary tematyczne:

- zdrowie, zmiany demograficzne i dobrostan,
- bezpieczeństwo żywnościowe, zrównoważone rolnictwo i leśnictwo, badania mórz i wód śródlądowych oraz biogospodarka,
- bezpieczna, czysta i efektywna energia,
- inteligentny, zielony i zintegrowany transport,
- działania dotyczące klimatu, środowiska, efektywnej gospodarki zasobami i surowcami,
- Europa w zmieniającym się świecie, tj. innowacyjnym i otwartym społeczeństwie,
- bezpieczne społeczeństwo, czyli ochrona wolności i bezpieczeństwa Europy i jej obywateli.

W programie H2020 wprowadzone zostały uproszczone zasady implementacji, składania wniosków oraz nowe narzędzia zarządzania środkami, w stosunku do rozwiązań obowiązujących np. w 7RP. Te nowe zasady powinny znacząco ułatwić realizację projektów.

H2020 już w SGH!

W wyniku inicjatyw podjętych przez naszych pracowników naukowych Uczelnia przystąpiła w 2014 roku jako partner do realizacji dwóch projektów w ramach filaru wyzwania społeczne programu H2020. Są to:

- Investigating the Impact of the Innovation Union (I3U), projekt realizowany w partnerstwie 9 instytucji naukowo-badawczych z 9 krajów Unii Europejskiej, pod przewodnictwem Uniwersytetu w Maastricht (Koordynator). Z SGH udział w projekcie bierze zespół z Instytutu Gospodarki Światowej.

Okres realizacji: 2015-2018.

Budżet projektu € 2 931 486, w tym dla SGH € 340 043.

Udział SGH w projekcie koordynuje Pani prof. dr hab. Marzenna Weresa. Więcej informacji o projekcie: <http://bit.ly/1u1DDsN>.

- Raising Open and User-friendly Transparency-Enabling Technologies for Public Administrations (ROUTE-TO-PA), projekt realizowany w partnerstwie 12 instytucji naukowych, badawczych i samorządowych z 6 krajów UE pod przewodnictwem Uniwersytetu w Salerno (Koordynator). Z SGH udział w projekcie bierze zespół z Zakładu Wspomagania i Analizy Decyzji.

Okres realizacji: 2015-2018.

Budżet projektu: € 3 054 625, w tym dla SGH € 208 750.

Udział SGH w projekcie koordynują dr hab. Bogumił Kamiński i dr Przemysław Szufel.

Szczegółowe informacje o projekcie: <http://www.routetopa.eu/>.

Aktualnie w ocenie ekspertów są 4 kolejne wnioski złożone przez zespoły pracowników naukowych SGH.

Granty na granty

Zespoły zainteresowane koordynowaniem projektów badawczych w ramach Horyzontu 2020 mogą uzyskać dofinansowanie na działania związane z przygotowaniem projektu i wniosku – w ramach programu „Granty na granty” Ministerstwa Nauki i Szkolnictwa Wyższego. Zasady programu na rok 2015 zostaną ogłoszone w pierwszym kwartale. W roku 2014 nasi akademicy złożyli dwa wnioski w programie „Granty na granty”. Dofinansowanie w wysokości 30 000 zł uzyskał pomysł na projekt:

- The integration of innovation, investment & inclusivity: lifelong learning and modernising higher education across Europe złożony przez zespół pod kierunkiem prof. dr hab. Ewy Chmieleckiej z KES. Główny projekt będzie składany w H2020 w ramach wyzwania: „Lifelearning for young adults: better policies for growth and inclusion in Europe.”

Obecnie oczekujemy na wyniki oceny drugiego wniosku złożonego przez Uczelnię.

Eksperci KE

Jednocześnie chciałbym zachęcić Państwa do włączenia się w realizację programu H2020 przez zgłaszanie się na stanowiska ekspertów oceniających projekty. Praca ekspertów stwarza możliwości poznania realiów poszczególnych konkursów, metod pisania wniosków i ich oceny oraz nawiązania kontaktów z innymi ekspertami aktywnymi w interesujących Państwa naukowo obszarach tematycznych, które w przyszłości mogą się przełożyć na wspólne projekty.

Dodatkowo eksperci mogą być powoływani do grup doradczych, które pomagają i będą dalej wspierać Komisję Europejską w kształtowaniu unijnej polityki badawczo-rozwojowej i proinnowacyjnej, a także w tworzeniu kolejnych konkursów.

Informacje na temat trybu zgłaszania się na stanowiska ekspertów KE dostępne są pod adresem: <http://ec.europa.eu/research/participants/portal/desktop/en/experts/index.html>

Informacje o H2020

Informuję ponadto, że nasza Uczelnia aktywnie włączyła się w działania Krajowego Punktu Kontaktowego i utworzyła z czterema warszawskimi uczelniami Regionalny Punkt Kontaktowy Centrum (RPK Centrum). W ramach jego aktywności organizujemy spotkania i szkolenia dotyczące tematyki H2020 zarówno dla kadry naukowej uczelni, jak i kadry administracyjnej. Aktualne informacje o działaniach RPK Centrum znajdują Państwo na stronie: <http://rpk-centrum.uw.edu.pl/>.

Wszystkich nauczycieli akademickich naszej Uczelni zachęcam do zapoznania się z możliwościami programu Horyzont 2020 w kontekście rozwoju kariery badawczej – własnej oraz Państwa zespołów naukowych. Uczelnia będzie wspierać realizację projektów z H2020, korzystając między innymi z instrumentów finansowych zapowiedzianych w regulacjach naszego Ministerstwa.

Jak zawsze, zainteresowanych realizacją projektów badawczych, także tych w ramach H2020, zapraszam do bezpośredniego kontaktu z Działem Obsługi Projektów.

Z poważaniem,

Prof. dr hab. Marek Gruszczyński

POWER!

– Program Operacyjny Wiedza Edukacja Rozwój Jak fundusze europejskie mogą wspomóc rozwój SGH?

Ponad 53 miliony złotych na 19 projektów – to środki pozyskane przez SGH z Programu Operacyjnego Kapitał Ludzki (PO KL). Najmniejszy pod względem finansowym projekt miał wartość ok. 120 tysięcy złotych, największy – prawie 12 milionów złotych. Zakres (z)realizowanych projektów obejmował bardzo różne obszary funkcjonowania uczelni – tworzenie nowych i dostosowywanie dotychczasowych kierunków studiów licencyjnych i magisterskich do potrzeb rynku pracy i gospodarki opartej na wiedzy, wspieranie studiów doktoranckich i ich uczestników, otwieranie studiów podyplomowych czy realizacja projektów badawczych.

Następcą PO KL jest Program Operacyjny Wiedza Edukacja Rozwój (PO WER). Nowa perspektywa finansowania unijnego określona jest na lata 2014–2020, jednak dopiero w 2015 roku zostaną ogłoszone pierwsze konkursy. Na obecną chwilę Komisja Europejska zaakceptowała krajowe programy

operacyjne (w tym PO WER) i część regionalnych, w których zostały określone głównie obszary wsparcia. Do realizacji Programu muszą powstać jeszcze dodatkowe dokumenty jak np. Szczegółowy Opis Priorytetów danego programu operacyjnego, Wytyczne, Zasady, odpowiednie rozporządzenia ministra (m.in. w zakresie kwalifikowania kosztów, dokonywania wyborów projektów, promocji, procedur odwoławczych itd.), a także formularze i generatory wniosków, w których przedstawiamy nasze pomysły na projekt. Tego wszystkiego, niestety, jeszcze nie ma...

Warto jednak przyjrzeć się już zaakceptowanym programom, bo mimo że szczegóły jeszcze nie są znane, to już teraz należy planować i zbierać pomysły, które w przyszłości mogą uzyskać wsparcie unijne. Poniżej prezentujemy szerzej Program Operacyjny Wiedza Edukacja Rozwój i jego „ofertę” dla szkół wyższych.

Oś Priorytetowa	Typy projektów i przykłady przedsięwzięć
III Szkolnictwo wyższe dla gospodarki i rozwoju	- Realizacja programów kształcenia o profilu ogóln akademickim albo praktycznym, dostosowanych, w oparciu o analizy i prognozy, do potrzeb gospodarki, rynku pracy i społeczeństwa, zawierających w szczególności: – tworzenie i realizacja nowych kierunków studiów odpowiadających na aktualne potrzeby społeczno-gospodarcze, – dostosowanie i realizacja programów kształcenia do potrzeb społeczno-gospodarczych, – działania włączające pracodawców w przygotowanie programów kształcenia i ich realizację, – wysokiej jakości programy stażowe (ten rodzaj działań może stanowić odrębny typ projektów). - Podnoszenie kompetencji osób uczestniczących w edukacji na poziomie wyższym, w obszarach kluczowych dla gospodarki i rozwoju kraju, określanych w oparciu o analizy i prognozy potwierdzające potrzebę rozwijania określonych kompetencji w konkretnych obszarach oraz w oparciu o zapotrzebowanie zgłaszane przez pracodawców/organizacje pracodawców, realizowane (z wyłączeniem staży) np. poprzez: – certyfikowane szkolenia i zajęcia warsztatowe kształcące kompetencje, – dodatkowe zajęcia realizowane wspólnie z pracodawcami, – dodatkowe zadania praktyczne dla studentów realizowane w formie projektowej, w tym w ramach zespołów projektowych, – wizyty studyjne u pracodawców. - Wspieranie świadczenia wysokiej jakości usług przez instytucje (np. akademickie biura karier), wspomagające studentów w rozpoczęciu aktywności zawodowej na rynku pracy. - Rozwój oferty uczelni w zakresie realizacji trzeciej misji, jako forum aktywności społecznej np. poprzez programy realizowane przy współpracy z organizacjami pozarządowymi, przyczyniające się do rozwoju kompetencji kluczowych, odpowiadających potrzebom rynku pracy, gospodarki i społeczeństwa. - Tworzenie i realizacja: – interdyscyplinarnych programów studiów doktoranckich o zasięgu krajowym i międzynarodowym; – międzynarodowych programów studiów doktoranckich przez podstawowe jednostki organizacyjne uczelni wspólnie z innymi jednostkami naukowymi; – programów studiów doktoranckich, kluczowych dla gospodarki i społeczeństwa, wspierających innowacyjność kraju i zapewniających możliwość transferu/komercjalizacji rezultatów studiów doktoranckich. - Realizacja programów kształcenia w językach obcych, skierowanych zarówno do studentów z Polski, jak i do cudzoziemców. - Realizacja międzynarodowych programów studiów oraz międzynarodowych szkół letnich umożliwiających studiowanie w Polsce cudzoziemcom oraz studiowanie w międzynarodowym środowisku przez osoby z Polski, uczestniczące w edukacji na poziomie wyższym. - Włączenie wykładowców z zagranicy posiadających osiągnięcia w pracy naukowej, zawodowej lub artystycznej, w prowadzenie programów kształcenia w polskich uczelniach. - Wsparcie procesów uzyskiwania zagranicznych akredytacji przez polskie uczelnie i lub programy kształcenia. - Wsparcie uczestnictwa wybitnie uzdolnionych studentów w międzynarodowych konkursach lub zawodach. - Wdrażanie na uczelniach zmian w zakresie zarządzania procesem kształcenia: – informatycznych narzędzi zarządzania uczelniami: stworzenie centralnego systemu repozytoriów prac dyplomowych, obsługa tzw. programów antyplagiatowych, tworzenie otwartych zasobów edukacyjnych.

	– narzędzi udostępniania informacji i danych o szkolnictwie wyższym, tj. wsparcie rozszerzania zakresu informacji przekazywanych przez uczelnie do systemu informacji o szkolnictwie wyższym, wdrażanie systemów wspierania zarządzania finansami oraz informatyczne wspieranie innowacyjnego procesu dydaktycznego. 12. Wsparcie procesów konsolidacji uczelni. 13. Działania podnoszące kompetencje dydaktyczne kadr uczelni w zakresie innowacyjnych umiejętności dydaktycznych, umiejętności informatycznych, w tym posługiwania się profesjonalnymi bazami danych i ich wykorzystania w procesie kształcenia, prowadzenia dydaktyki w j. obcym, zarządzania informacją. 14. Działania podnoszące kompetencje zarządcze kadr kierowniczych i administracyjnych w uczelniach, takie jak zarządzanie zespołem, zarządzanie finansami, wsparcie uczelnianych struktur związanych z absorpcją środków finansowych np. z Horyzontu 2020
IV Innowacje społeczne i współpraca ponadnarodowa	1. Mikro-innowacje – inkubacja nowych załączkowych pomysłów, w tym ich opracowanie i rozwinięcie, oraz przetestowanie i upowszechnienie, a także podjęcie działań w zakresie włączenia do polityki i praktyki. 2. Makro-innowacje – opracowanie (o ile będzie to konieczne), przetestowanie, upowszechnienie i włączenie do polityki i praktyki nowych rozwiązań. 3. Programy mobilności ponadnarodowej na zasadach określonych dla programu Erasmus+. 4. Programy mobilności ponadnarodowej ukierunkowane na aktywizację zawodową osób młodych zagrożonych wykluczeniem społecznym, z możliwym wykorzystaniem konkursu skoordynowanego na poziomie UE. 5. Programy stypendialne i mobilności ponadnarodowej dla osób zaangażowanych w kreowanie i wdrażanie polityk publicznych. 6. Programy mobilności ponadnarodowej dla osób chcących podnieść swoje kompetencje lub kwalifikacje niezbędne do utrzymania lub podjęcia zatrudnienia. 7. Projekty realizowane w ramach Common Framework, tj. konkursu skoordynowanego na poziomie europejskim, w którym określone zostaną główne zasady i obszary działania; 8. Projekty z componentem ponadnarodowym realizowane poza Common Framework; 9. Rozszerzenie standardowych projektów (realizowanych również w ramach Regionalnych Programów Operacyjnych) o component ponadnarodowy; 10. Funkcjonowanie sieci współpracy w obszarach wsparcia EFS, umożliwiających wymianę doświadczeń i wzajemne uczenie się. Projekty wymienione w pkt 7. – 10. mogą obejmować: – wypracowanie nowych rozwiązań we współpracy z partnerem zagranicznym (powinny również obejmować ich wdrożenie); – import i eksport nowych rozwiązań, ich zaadaptowanie (powinny również obejmować ich wdrożenie); – wymiana informacji i doświadczeń; – równoległe tworzenie nowych rozwiązań (powinny również obejmować wdrożenie).
V Wsparcie dla obszarów zdrowia	M.in.: 1. Szkolenia pracowników administracyjnych i zarządzających podmiotami leczniczymi, jak również przedstawicieli płatnika i podmiotów tworzących, służące poprawie efektywności funkcjonowania systemu ochrony zdrowia, ze szczególnym uwzględnieniem rozwoju zdolności analitycznych i audytu wewnętrznego w jednostkach systemu ochrony zdrowia. 2. Działania na rzecz rozwoju dialogu społecznego oraz idei społecznej odpowiedzialności instytucji systemu ochrony zdrowia, poprzez m.in. wsparcie współpracy administracji systemu ochrony zdrowia z organizacjami pacjentkami.

Narodowe Centrum Badań i Rozwoju, które będzie prawdopodobnie instytucją wdrażającą m.in. III Osi Priorytetowej PO WER, podało już wstępny harmonogram naboru wniosków w 2015 r. na swojej stronie internetowej. I tak, NCBiR przewiduje przeprowadzić 3 konkursy (stan na dzień 6.02.2015 r.):

1) w okresie kwiecień–maj br.: **Program Rozwoju Kompetencji**

Celem programu jest wzmocnienie kształcenia na uczelniach przedsiębiorczości, kompetencji zawodowych, interpersonalnych oraz analitycznych oczekiwanych przez pracodawców od kandydatów do pracy poprzez nawiązanie współpracy uczelni z pracodawcami w zakresie wzmocnienia praktycznych elementów kształcenia.

Budżet programu to ponad 1 mld zł. W latach 2015–2020 zostanie ogłoszonych pięć konkursów.

2) w okresie maj–czerwiec br.: **Wsparcie akademickich biur karier i innych instytucji wspomagających studentów w procesie wchodzenia na rynek pracy.**

Celem programu jest rozwój działalności uczelni w zakresie wspomagania studentów i absolwentów we wchodzeniu na rynek pracy poprzez wzmocnienie potencjału jednostek uczelni – m.in. akademickich biur karier – zajmujących się

aktywizacją zawodową studentów i absolwentów, zwłaszcza w zakresie poradnictwa zawodowego.

Budżet programu to ok. 75 mln zł. NCBR ogłosi dwa konkursy (2015, 2017 r.).

3) w okresie wrzesień–październik br.: **Studiujesz? Praktykuj!**

Celem programu jest podniesienie kompetencji studentów poprzez stworzenie i realizację przez uczelnie wysokiej jakości programów praktyk oraz programów stażowych we współpracy z przedsiębiorcami. Będą to staże i praktyki trwające nie krócej niż 1 miesiąc w jednej jednostce, a także staże 3-miesięczne, związane bezpośrednio z kierunkami studiów. Budżet programu to ok. 750 mln zł. W latach 2015–2018 zostaną ogłoszone cztery konkursy (raz do roku).

W następnych numerach Gazety SGH zaprezentujemy kolejne programy operacyjne – PO Inteligentny Rozwój, PO Polska Cyfrowa, Regionalny PO dla Województwa Mazowieckiego. Osoby zainteresowane zapraszamy na stronę [http://administracja.sgh.waw.pl/pl/DOP/fundusze_2014-2020/Strony/default.aspx].

Maciej Iwanicki
Dział Obsługi Projektów

Druga sesja Digital University w SGH

Fot. Bartosz Dmowski

Jubileuszowo i merytorycznie o ubezpieczeniu w polityce społecznej

Odznaczenia dla profesora Zbigniewa Strzeleckiego

Co to znaczy kształcenie przez całe życie?

na podstawie projektu badawczego „Uczelnia wyższa jako integrator uczenia się przez całe życie (LLL – Lifelong learning)”

W ramach Procesu Bolońskiego, czy obecnie w ramach tzw. Europejskiego Obszaru Szkolnictwa Wyższego (EHEA – European Higher Education Area), Europa zmienia szkolnictwo wyższe. Zmiany te budzą często różne kontrowersje. Szeroko jest krytykowana idea Krajowych Ram Kwalifikacji¹, pracownicy akademicki narzekają na zmiany w procesie kształcenia – chociażby na konieczność formułowania efektów kształcenia. Nie twierdzę, że te zmiany są dobrze prowadzone, ale przed wyrażaniem krańcowych opinii warto się zapoznać z intencjami tych zmian. Obecnie trwają działania mające na celu utrzymanie Europy, jako miejsca o wysokiej jakości życia. Te działania nabierają na znaczeniu, szczególnie, że dookoła Europy pojawiają się zagrożenia – np. kryzys ekonomiczny. Europa również ma własne problemy – np. starzejące się społeczeństwo. Jednocześnie możemy dostrzec, że według niektórych badaczy obecny kryzys ma fundamentalne znaczenie dla dalszego rozwoju cywilizacji w Europie. Cechą kryzysu według Witolda Orłowskiego jest permanentna niepewność – dotychczasowe sposoby rozwiązywania problemów straciły na swojej aktualności², w warunkach kryzysu nie sprawdzają się. Ten kryzys dotyka również szkolnictwa wyższego. Coraz częściej stawia się pytania o sens kształcenia, sens prowadzenia badań naukowych, sens wskaźników mierzących dorobek naukowy (tutaj polecam blog dr. Emanuela Kulczyckiego i np. jeden z jego ostatnich wpisów dotyczących stosowania bibliografii³). Jednocześnie Europa chce konkurować na globalnej mapie świata poprzez tworzenie gospodarki opartej na wiedzy, a więc gospodarki, gdzie wiedza będzie generować główną wartość dodaną i marżę. Dzięki temu cywilizacja europejska ma się nie załamać. Tak więc pytania dotyczące formy szkolnictwa wyższego mają zasadnicze znaczenie z punktu widzenia całej gospodarki europejskiej.

W tym duchu uruchamiany był przez Instytut Badań Edukacyjnych (IBE) projekt „Integrator – Uczelnia wyższa jako integrator uczenia się przez całe życie”. Za SIWZ-em przytaczam główne założenia projektu. *Ramy kwalifikacji są narzędziem organizacji procesu uczenia się przez całe życie. Szkolnictwo wyższe w Polsce wdraża ramy od 2011 roku, ale nie rozpoznaje możliwości użycia ich jako narzędzia formowania oferty uczenia się przez całe życie. Ramy traktowane są w szkołach wyższych przede wszystkim jako narzędzie opisu programów prowadzących do dyplomów, zaś uczenie się przez całe życie kojarzone jest przede wszystkim z uniwersytetami III wieku, uniwersytetami dziecięcymi oraz studiami podyplomowymi. Nie wykorzystuje się możliwości integracji całej oferty dydaktycznej z użyciem ram kwalifikacji i z włączeniem uznawania efektów uczenia się uzyskanych poza edukacją formalną. Celem planowanych działań jest pokazanie, w jaki sposób można z wykorzystaniem ram kwalifikacji przeorganizować i zintegrować ofertę uczelni wykorzystując efekty kształcenia z różnych poziomów. W ten sposób planowane działania stają się elementem monitorowania wdrożenia ram w polski system edukacji – zważywszy na największe zaawansowanie szkolnictwa wyższego w tej mie-*

rze, możliwe jest przebadanie empiryczne metod wdrożenia ram, postawienie diagnozy, czy są one właściwie wykorzystywane dla organizacji uczenia się przez całe życie i pokazanie perspektyw ich kreatywnego wykorzystania.

Innymi słowy, celem projektu badawczego było zaproponowanie pewnego modelu biznesowego, a więc modelu tworzącego wartość dla kształcenia – dla drugiej misji uczelni (pierwsza to badania–nauka, a trzecia – to odpowiedzialność – z tym, że trzecia misja jest powiązana z dwiema pierwszymi). W ramach projektu badawczego dokonano analiz dokumentacji europejskiej związanej z Lifelong learning, dokumentacji krajowej, publikacji organizacji wspomagających LLL w szkolnictwie wyższym (np. EUCEN). Szczegółowe badania prowadzone były w pięciu szkołach wyższych, które reprezentowały określone typy uczelni:

- uniwersytety – Uniwersytet Warszawski
- politechniki – Politechnika Warszawska
- uniwersytety ekonomiczne – Szkoła Główna Handlowa w Warszawie
- państwowe wyższe szkoły zawodowe – PWSZ w Elblągu
- prywatne szkoły wyższe – Zachodniopomorska Szkoła Biznesu w Szczecinie

Projekt został zaplanowany na okres od końca czerwca 2014 roku do połowy lutego 2015 roku. Zespół projektowy w Szkole Głównej Handlowej pracował pod moim kierownictwem, a w jego skład wchodził: dr Marek Chrzanowski, Anna Kozińska – Dział Rekrutacji i Promocji (DRiP) oraz Monika Głęb – Dział Rozwoju Edukacji (DRE). Niewątpliwie kluczową rolę w projekcie odgrywała profesor Ewa Chmielecka, która z ramienia Instytutu Badań Edukacyjnych koordynowała prace wszystkich uczelni.

Efektem naszych prac było szereg opracowań na rzecz IBE. Jednocześnie mieliśmy okazję poznać uczelnie zagraniczne (Pompeu Fabra University w Hiszpanii, Glasgow Caledonian University w Szkocji oraz Universität Oldenburg w Niemczech). Dzięki wizytom w tych uczelniach mieliśmy możliwość przeprowadzenia dyskusji m.in. na temat sposobu wykorzystywania przez nie możliwości stworzonych przez zmiany w szkolnictwie wyższym (np. wprowadzenie Krajowych Ram Kwalifikacji) oraz rozumienia LLL.

Poniżej chciałbym przedstawić parę refleksji po projekcie.

Rozumienie pojęcia Lifelong learning przez uczelnie jest bardzo różne. Nie ma jednej, optymalnej definicji tego pojęcia. Można jednak wyróżnić pewne cechy uczelni zorientowanej na LLL. Mianowicie jest to uczelnia:

- w której proces uczenia się rozpatrywany jest przede wszystkim z punktu widzenia osoby uczącej się, a nie instytucji i osób prowadzących kształcenie,
- w której równorzędnie traktuje uczenie się w różnych formach, miejscach i okresach w życiu,
- która umożliwia poddanie się procedurze walidacji osiągniętych efektów uczenia się – niezależnie od formy uczenia się⁴.

W przypadku SGH dotychczasowy model kształcenia oparty na bezwydziałowych studiach licencjackich i magisterskich jest modelem, który bardzo dobrze wpisuje się w powyższą

logikę. Być może jeszcze w SGH proces rozpoznawania efektów kształcenia (walidacji albo RPL – Recognitio prior Learning) nie jest wprowadzony, lecz to, że studenci mogą samodzielnie budować plan swoich studiów jest jej dużą przewagą konkurencyjną. Przykładowo, Pompeu Fabra University w Hiszpanii w oparciu o powołaną fundację UPF-IDEA, której celem jest prowadzenie płatnych programów kształcenia, wprowadza obecnie studia magisterskie, gdzie studenci nie będą uczestniczyć w zajęciach, tylko będą uczestniczyć w projektach. Poprzez projekty realizowane w uczelni i poza nią (np. pracując), będą zbierać efekty kształcenia. Oczywiście musi być tutaj wprowadzone rozpoznawanie efektów kształcenia zdobytych poza uczelnią (w ramach pozaformalnego kształcenia lub nieformalnego uczenia się). Najpoważniejszą barierą jaką Hiszpanie zidentyfikowali na tym początkowym etapie,

jest opór kadry akademickiej, która obecnie jest przypisana wydziałom. Warto zauważyć, że w SGH, ze względu na już 20-letnią tradycję bezwydziałowego kształcenia, taka bariera nie wystąpiłaby.

SGH jest bardzo silną uczelnią w kształceniu podyplomowym. Warto dodać, że nie jest do końca jasne, czy kształcenie podyplomowe to kształcenie formalne, czy pozaformalne. Dla potrzeb tych badań przyjąłem, że studia podyplomowe to kształcenie pozaformalne, ponieważ nie prowadzi do uzyskania dyplomu uznanego w ramach określonego poziomu ramy kwalifikacji. Do kształcenia formalnego zaliczam jedynie studia I, II i III stopnia (odpowiednio poziom 6, 7 i 8 Polskiej Ramy Kwalifikacji). W ramce prezentuję definicje przyjęte dla kształcenia formalnego i pozaformalnego oraz nieformalnego uczenia się przez Instytut Badań Edukacyjnych.

Kształcenie formalne (formal)	Uczenie się poprzez udział w programach kształcenia i szkolenia, prowadzących do uzyskania kwalifikacji zarejestrowanej.
Kształcenie pozaformalne (non-formal)	Uczenie się zorganizowane instytucjonalnie, jednak poza programami kształcenia i szkolenia prowadzącymi do uzyskania kwalifikacji zarejestrowanej.
Uczenie się nieformalne (informal)	Nabywanie wiedzy, umiejętności i kompetencji społecznych w toku różnorodnych aktywności poza zorganizowanymi formami kształcenia się.

Źródło: *Słownik podstawowych terminów dotyczących krajowego systemu kwalifikacji. A Glossary of Key Terms Related to the National Qualifications System*, IBE, Warszawa 2013.

SGH na tle innych uczelni w Polsce wyróżnia się bogactwem oferowanych studiów podyplomowych. Studia podyplomowe są programem, który konkuruje na rynku. Stąd ich jakość musi być na tyle wysoka, aby przyciągnąć kolejne grupy słuchaczy. SGH, w oparciu o Dział Rozwoju Edukacji, oferuje również szkolenia dla przedsiębiorstw oraz kursy (na podobnych zasadach co studia podyplomowe). Z tym, że ten rynek jest relatywnie słabo wykorzystywany przez uczelnię. Zgodnie z dokumentami dostępnymi w Biuletynie Informacji Publicznej SGH, przychody z tytułu studiów podyplomowych oraz pozostałych programów dydaktycznych wyniosły w 2013 roku ok. 36 mln. zł. Z jednej strony jest to dużo (przychody SGH za 2013 rok to niecałe 160 mln. zł), ale z drugiej strony rynek kształcenia pozaformalnego w Polsce jest zdecydowanie większy (szacuje się go na ok. 4 mld. zł rocznie). W jaki sposób uczelnia (w tym i SGH) ma się poruszać na tym rynku, aby te przychody przekierowywać na siebie, to jedno z pytań, które zadają sobie również uczelnie zagraniczne (np. Pompeu Fabra University w Hiszpanii)?

Czy należy postrzegać LLL tylko przez pryzmat programów pozaformalnych generujących przychody uczelni? Niekoniecznie. Edukacja pozaformalna (w tym szkolenia) jest istotnym elementem strategii LLL realizowanej przez uczelnie, ale warto wrócić do fundamentalnej roli uczelni, której głównym celem nie jest zarabianie pieniędzy. Efekty kształcenia umożliwiają przede wszystkim dopasowanie programów uczelni do poszczególnych zawodów. Przykładowo, Szkoci ponad 100 lat temu wprowadzili swoje ramy kwalifikacji. Stowarzyszenia zawodowe formułują kwalifikacje potrzebne do uzyskania prawa do wykonywania zawodu właśnie za pomocą efektów kształcenia. Dzięki temu uczelnia może w ramach swoich programów formalnych (studiów I, II, III stopnia), bądź programów pozaformalnych (studiów podyplomowych, szkoleń), w porozumieniu z danym stowarzyszeniem przyznawać uprawnienia do wykonywania zawodów. Wymaga to dostosowania efektów kształcenia uzyskiwanych przez studentów w ramach programów do efektów kształcenia przypisanych do danego zawodu. Istotnym tutaj procesem jest

zapewnianie jakości kształcenia, ponieważ w tym momencie ważne jest to, aby te efekty były rzeczywiste, a nie pozorne. Zapewnianie jakości pełni również kluczową funkcję w procesie walidacji (RPL). Umożliwia też akredytację programów przez uczelnię – przykładowo uczelnia udostępnia zewnętrznemu podmiotowi swoje logo oraz swoje certyfikaty, ale na podmiot zewnętrzny nałożona jest odpowiednia procedura zapewniająca jakość. W taki sposób działa Pompeu Fabra University wobec swojej fundacji UPF-IDEA – fundacja musi „akredytować” lub „licencjonować” programy, które tworzy na uczelni, aby otrzymać możliwość posługiwania się logiem uczelni. Wracając do rozwiązań szkockich, to dzięki takiemu połączeniu szkolnictwa wyższego z praktyką, uczelnia jest dla osób dorosłych w każdym wieku ważnym i wartościowym miejscem podnoszenia albo zmieniania swoich kwalifikacji.

Myśląc o uczelni zorientowanej na LLL nie wolno zapomnieć o tzw. grupach wykluczonych. Spokój w Europie nie będzie wbrew pozorom zależeć od tzw. klasy średniej, bo ona ma za dużo do stracenia, aby formułować w sposób radykalny swoje oczekiwania. Spokój będzie zależeć od tych, którzy nie będą mieli wiele do stracenia. Tak więc uczelnia powinna w ramach swojej misji realizować programy dla osób, których nie stać na studia, dla bezrobotnych, dla imigrantów itd. Na te cele są dedykowane środki i od sprawności uczelni w pozyskiwaniu tych środków zależy jak będzie wypełniać tę misję. Przykładem uczelni, która podejmuje działania w tym obszarze jest Uniwersytet w Oldenburgu.

Projekt Integrator przyniósł pewne odpowiedzi, ale również jego rezultatem jest lista pytań o rolę uczelni w obecnym świecie, w tym również o rolę SGH. Szukając odpowiedzi na te pytania warto dostrzegać szeroki, co najmniej europejski kontekst. Koncentrując się tylko na tym, co nas bezpośrednio dotyka możemy mieć poczucie braku sensu. W szerszej skali można dostrzec sens wprowadzania np. Krajowych Ram Kwalifikacji, czy efektów kształcenia, z tym, że intencje to jedno, a wykonanie to drugie i w tym obszarze mam zasadnicze zastrzeżenia (przykładem jest

niepełne wprowadzenie RPL do polskiego szkolnictwa wyższego ostatnią nowelizacją ustawy).

Na koniec chciałbym dodać, że projekt był realizowany przeze mnie, ale jego administracją zajmował się Dział Obsługi Projektów. Dział ten w osobie Lidii Tomaszewskiej-Grabowskiej i Agaty Ksokowskiej-Podstawek skompletował dokumentację przetargową i dzięki temu SGH wygrała przetarg. Następnie dbał o formalne relacje z IBE. Chciałbym na łamach Gazety SGH podziękować za tę współpracę, ponieważ działalność tego Działu znacznie ułatwiała realizację projektu i pozwalała mi skoncentrować się na kwestiach merytorycznych, a nie administracyjnych.

Jakub Brdulak, kierownik projektu Integrator w SGH

¹Patrz np.: R. Tadeusiewicz, A. Liżęga, *Wady i zalety wprowadzenia Krajowych Ram Kwalifikacji w: Idea Uniwersytetu. Reaktywacja*, red.: P. Sztompka, K. Matuszek, Wydawnictwo Uniwersytetu Jagiellońskiego, Kraków 2014, s. 237–253.

²W. Orłowski, *Knowledge in Changing World*, Forum EAIR, SGH, Warszawa, 27–31.08.2011 (prezentacja).

³E. Kulczycki, *Wskaźniki absurdu, czyli źle stosowana bibliometria*, http://ekulczycki.pl/warsztat_badacza/wskaźniki-absurdu-czyli-źle-stosowana-bibliometria/, wpis z 13 lutego 2015 r.

⁴A. Kraśniewski, *Dlaczego szkoła wyższa powinna włączać uczenie się przez całe życie (Lifelong learning) do swej misji i strategii?* Seminarium Bolońskie, Politechnika Opolska, 17.06.2013, slajd 5.

SGH-CIMA. Słów kilka

Myślę, że każdy kto włożył w jakąś sprawę sporo serca i wysiłku odczuje sporą satysfakcję w sytuacji, gdy zaskoczy go dowód uznania dla pracy wykonanej osobiście i/lub wspólnie z osobami ze sprawą silniej lub słabiej związanymi. Jednak satysfakcja może być tym większa, im mniej człowiek tego uznania oczekuje, a ono przychodzi. Dodatkowo dzieje się to zupełnie niespodziewanie i na początku roku o ładnym – 2015 – kolejnym numerze.

Miło więc i radośnie przyjąłem informację zamieszczoną na naszej stronie internetowej, że „5 lutego 2015 r. w warszawskim hotelu InterContinental nastąpiło rozdanie nagród w konkursie CEE Shared Services and Outsourcing Awards. Wśród 26 nagrodzonych firm i miast znalazł się również Instytut CIMA, który wraz ze Szkołą Główną Handlową w Warszawie odebrał statuetkę w kategorii *Best University-Business Cooperation of the Year*”. Stwierdziłam: dobrze zaczął nam się 2015 rok. Setki godzin poświęcone – w ostatnich trzech latach – zorganizowaniu tej współpracy pięknie dla naszej uczelni zaowocowały.

Nagrody jeszcze nie widziałam. Wkrótce jednak fizycznie znajdzie się ona w SGH i mam nadzieję przekazać ją – celem włączenia do uczelnianych zasobów – rektorowi Tomaszowi Szapiro. Uczynię to wspólnie z Jakubem Bejnarowiczem, dyrektorem CIMA Poland.

Współpraca pomiędzy Instytutem CIMA i SGH rozpoczęła się w 2012 r. Od tego momentu nasi studenci mogą rozszerzać swoje kompetencje zawodowe, ze szczególnym ukierunkowaniem na rachunkowość zarządczą. Współpracę z CIMA podejmują także inne polskie uczelnie, ale to Szkołę Główną Handlową w Warszawie nagroda *Best University-Business Cooperation of the Year* wyróżnia daleko poza granicami naszego kraju.

Ten fakt jest ważny nie tylko dla uczelni i nie tylko z punktu widzenia promowania programów kształcenia. Równie ważny jest (nie tylko) dla 345 naszych studentów, którzy w tym roku akademickim realizują przedmioty z wybranego – z trzech istniejących – Programu SGH-CIMA i (nie tylko) dla prawie 500 studentów/absolwentów, którzy przygodę z Programem SGH-CIMA już ukończyli, doceniając to, że zdobywanie ważnych w biznesie kwalifikacji było możliwe już w czasie studiów. Synergia dwóch marek (CIMA i SGH) tworzy wartość dodaną dla szerokiej społeczności biznesowej. Pozostaje mieć nadzieję, że skoro – jak podano – „międzynarodowa organizacja, kształcąca specjalistów ukierunkowanych na pracę w środowisku biznesowym i jedna z wiodących uczelni w Europie połączyły siły, aby w kompleksowy sposób zadbać o edukację przyszłych liderów

biznesu”, synergia ta długo przekładać się będzie na wymierne korzyści w wielu aspektach i dla wszystkich tych, którzy znają biznesową wartość profesjonalnych kwalifikacji i potrafią z nich skorzystać.

Z perspektywy trzech lat zaangażowania, wymagającego wypracowywania standardów współpracy i ciągłego monitorowania przeróżnych spraw związanych z realizowaniem Programów SGH-CIMA, wiele mogę powiedzieć o naszych studentach i o tym, jak ze mną współpracowali. Poznawałam bowiem ich zachowania i postawy w sytuacjach często skomplikowanych i napiętych. Szczególnie wspominać jednak będę pierwszą (bardzo liczną) kohortę programową, która wspólnie ze mną przełamywała różnorodne bariery. Wiele można powiedzieć także i o innych osobach, zarówno z uczelni, jak i spoza niej i CIMA, które w tych działaniach, w różnym stopniu, uczestniczyły. Mogę mówić tylko dobrze. I to właśnie uznaję za szczególny sukces i spostrzeżenie, którym chciałam się z państwem w tej krótkiej notatce podzielić. Dziękuję.

Anna Karmańska, koordynator Programów SGH-CIMA

Nowe Magisterskie Programy Podwójnego Dyplomu w ofercie SGH

Od roku akademickiego 2010/2011 w ofercie dydaktycznej SGH dla studentów stacjonarnych studiów magisterskich mamy programy określone mianem Magisterskich Programów Podwójnego Dyplomu (MPPD), pozwalające na uzyskanie – w jednym toku studiów – dwóch dyplomów: dyplomu SGH oraz dyplomu partnerskiej uczelni zagranicznej. Trzy pierwsze umowy o wspólnej realizacji MPPD podpisane zostały w 2010 r. z następującymi uczelniami partnerskimi SGH: dwoma sprawdzonymi we współpracy akademickiej w ramach CEMS, tj. z University of Cologne (Uniwersytetem w Kolonii, Niemcy) oraz z Universidade NOVA de Lisboa (Uniwersytetem NOVA w Lizbonie, Portugalia), a także z cenionym w tej części Europy Europa Universität Viadrina (Uniwersytetem Viadrina we Frankfurcie nad Odrą, Niemcy). W 2012 roku SGH podpisała umowy o MPPD z kolejnymi uczelniami niemieckimi: z Gutenberg School of Management and Economics, Johannes Gutenberg University Mainz (Szkółą Zarządzania i Ekonomii Uniwersytetu w Moguncji) i z Mercator School of Management, University of Duisburg-Essen (Szkółą Zarządzania Uniwersytetu Duisburg-Essen), sprawdzonymi w wieloletniej współpracy w ramach Polsko-Niemieckiego Forum Akademickiego. Oferta tych pięciu MPPD adresowana jest do studentów trzech kierunków: zarządzania, finansów i rachunkowości i International Business, legitymujących się zawsze bardzo dobrą znajomością języka angielskiego. Tylko w ramach MPPD z Uniwersytetem w Moguncji studenci kierunku zarządzanie mogą realizować rok studiów w uczelni partnerskiej w języku niemieckim.

W bieżącym roku akademickim oferta MPPD dla studentów zarządzania poszerzyła się o kolejny program z niemieckim partnerem – z Technische Universität Berlin (Politechniką w Berlinie), wyspecjalizowany w zakresie przedsiębiorczości i zarządzania innowacjami. Warto podkreślić, że Politechnika w Berlinie jest członkiem europejskiej sieci EIT – instytucji zajmujących się innowacjami; jest to bardzo ceniona w kształceniu w zakresie przedsiębiorczości na rynku niemieckim uczelnia.

Ponadto udało się sfinalizować negocjacje o MPPD z dwoma kolejnymi partnerami. W poprzednim numerze Gazety SGH informowałam o wizycie w grudniu 2014 delegacji Toulouse Business School (TBS) z Francji, której efektem było podpisanie 27 stycznia 2015 r. umowy o wspólnej realizacji Magisterskiego Programu Podwójnego Dyplomu z TBS. Wejdzie on do oferty SGH – dla studentów kierunków zarządzanie oraz International Business – w następnym roku akademickim. Prawie w tym samym czasie – 30 stycznia 2015 r. – SGH podpisała umowę o realizacji MPPD z EBS Universität für Wirtschaft und Recht, Niemcy, także adresowanego do studentów kierunku zarządzanie.

TBS jest bardzo dobrą francuską uczelnią, wyspecjalizowaną w kształceniu z zakresu zarządzania, cieszącą się tzw.

koroną akredytacyjną, tj. EQUIS, AACSB i AMBA. Posiada trzy kampusy: główny w Tuluzie, w Barcelonie (programy tylko w języku angielskim) i w Casablance (edukacja typu executive). W ramach tego MPPD studenci SGH będą realizować drugi rok studiów w TBS, podczas którego będą mieli szeroki wybór specjalizacji w ramach 5 „Professional Options” oferowanych w języku angielskim, ale także wielu w języku francuskim. Studenci SGH będą mogli wybierać studia w TBS w Tuluzie lub Barcelonie. Jakkolwiek językiem studiów w tym MPPD będzie język angielski, to studenci SGH legitymujący się (wymaganą na poziomie minimum B2) znajomością języka francuskiego będą mogli studiować w kampusie w Tuluzie także w języku francuskim. Mam nadzieję, że nowa oferta MPPD dla studentów kierunków zarządzanie i International Business z bardzo dobrym partnerem francuskim, jakim jest Toulouse Business School, spotka się z dużym zainteresowaniem studentów SGH. Z własnego doświadczenia wiem, że sektor lotniczy cieszy się – z racji dużej dynamiki rozwoju rynku lotniczego w Polsce – dużym zainteresowaniem studentów, a TBS oferuje między innymi Professional Option w zakresie zarządzania sektorem lotniczym we współpracy z koncernem Airbus, który ma swoją siedzibę w tym mieście.

EBS jest prywatną uczelnią niemiecką, założoną w 1971 roku, funkcjonującą w atrakcyjnej lokalizacji Wiesbaden oraz Oestrich-Winkel. Jest uczelnią partnerską SGH od 2004 r. Posiada akredytację EQUIS oraz FIBAA. W ramach tego MPPD studenci SGH będą realizować II rok studiów w EBS; zakończą go napisaniem w EBS pracy magisterskiej.

Program z EBS jest 8 programem podwójnego dyplomu na poziomie magisterskim i szóstym z partnerem z Niemiec. Pełna prezentacja wszystkich MPPD jest dostępna na stronie DPM (więcej informacji o nowych MPPD, ich strukturze, programie studiów oraz warunkach kwalifikacji ukaże się tam wkrótce).

Jak widać, oferta tych programów jest już bogata, toteż przed zbliżającymi się terminami kwalifikacji na kolejne edycje tych programów (a także na dwa nowe, które uruchomione będą od 2015/16 roku) DPM zorganizuje w drugiej połowie marca spotkanie dla zainteresowanych nimi studentów, w trakcie którego można będzie dowiedzieć się w szczegółach o terminach i wymogach kwalifikacji, planach studiów i innych warunkach realizacji MPPD. Ułatwi to potencjalnym kandydatom wybór MPPD najlepiej dostosowanego do ich indywidualnych zainteresowań i zasad oraz warunków realizacji.

Już dzisiaj zachęcam do zapoznania się z informacjami o MPPD na stronie DPM [http://administracja.sgh.waw.pl/pl/DPM/programy_miedzynarodowe/ddp/Strony/default.aspx]. Warto też śledzić aktualności DPM, aby nie przegapić terminu spotkania dla kandydatów zainteresowanych ofertą MPPD.

*Izabela Bergel,
pełnomocnik rektora ds. programów podwójnego dyplomu*

Konkurs Twinning jako źródło finansowania rozwoju potencjału naukowego SGH

Celem konkursu Twinning „Strategia rozwoju doskonałości naukowej w wybranej dziedzinie badań” jest budowanie sieci współpracy między ośrodkiem mniej zaawansowanym w konkretnej dziedzinie, a ośrodkami bardziej zaawansowanymi. Punktem wyjścia do konkursu jest fakt, iż instytucje zaawansowane tworzą często zamknięte grupy współpracujące tylko we własnym gronie i nie włączają nowych instytucji w swoje sieci. Konkurs Twinning ma dać impuls do zmiany tej sytuacji oraz ma służyć wzmocnieniu potencjału naukowo-technologicznego instytucji oraz podwyższeniu profilu badawczego personelu. Wnioski konkursowe muszą być składane przez co najmniej trzech uczestników:

- organizację, która jest koordynatorem wniosku i ma siedzibę w jednym z 15 krajów, w których tzw. Indeks Zbiorczy Doskonałości Badawczej wynosi poniżej 70% średniej europejskiej; jednym z krajów tej grupy jest Polska.
- co najmniej dwie wiodące w danej dziedzinie organizacje badawcze o międzynarodowej reputacji, mające siedziby w dwóch różnych państwach członkowskich innych niż koordynator.

Koordynator, tworząc projekt, powinien bazować na strategii rozwoju swojej instytucji i, na jej podstawie, powinien stworzyć strategię rozwoju określonej dziedziny.

W opisie projektu należy zawrzeć:

- opartą na SWOT strategię naukową instytucji; strategia powinna wskazywać, w jakim zakresie jej wdrożenie przyczyni się do intensyfikacji i stymulowania zdolności doskonałości naukowej i innowacyjnej w określonej dziedzinie badań;

- informacje o naukowej doskonałości partnerów (brak ścisłych wytycznych co do sposobu dokumentowania);
- odniesienie do krajowych lub regionalnych strategii inteligentnych specjalizacji (niekonieczne, ale zalecane).

W projekcie należy zaproponować kompleksowy zestaw działań służących wdrożeniu zaproponowanej strategii. Mogą to być: krótkoterminowe wymiany pracowników, wizyty eksperckie i krótkoterminowe szkolenia w miejscu pracy lub wirtualne, warsztaty, uczestnictwo w konferencjach, organizacja wspólnych szkół letnich, upowszechnianie. W ramach konkursu Twinning nie można finansować działalności badawczej. W ramach konkursu Twinning nie są finansowane: zatrudnienie nowego personelu, zakup infrastruktury i sprzętu. Uczestnikami projektu mogą być pracownicy instytucji zatrudnieni na różnych stanowiskach: naukowych, administracyjnych, technicznych.

Przewidywane jest, że konkurs Twinning będzie miał tylko dwa naborów: w 2015 i 2018 roku. Wartość obu naborów to ok. 100 mln euro, z czego większość (ok. 65 mln) przypadnie na pierwszy z nich. Termin składania wniosków w 2015 roku upływa 7 maja. Zakładana przez KE wartość dofinansowania dla jednego projektu to 1 mln euro. Maksymalny czas trwania projektu to trzy lata.

Bezpośredni link do konkursu to: [<http://ec.europa.eu/research/participants/portal/desktop/en/opportunities/h2020/calls/h2020-twin-2015.html>].

Serdecznie zapraszam do współpracy przy przygotowywaniu wniosków, kontakt tel. 22 564 99 57, [e-mail jgac@sgh.waw.pl].

*Justyna Gać
Dział Obsługi Projektów*

Granty na praktyki studenckie w programie ERASMUS+

Zapraszamy studentów do składania wniosków o grant na praktyki w przedsiębiorstwach, organizacjach albo instytucjach działających w krajach Unii Europejskiej i stowarzyszonych, będących uczestnikami programu.

Pracowników SGH prosimy o pomoc w znajdowaniu miejsc na praktyki studenckie, jeśli mają takie możliwości. Informacje prosimy przekazywać do Agaty Kowalik, DPM, na adres e-mail: [akowalik@sgh.waw.pl].

Za granicę można wyjechać w trakcie dowolnego cyklu studiów (licencjackich, magisterskich lub doktoranckich), łącznie na nie dłużej niż 12 miesięcy. Minimalny czas pobytu na praktyce wynosi 2 miesiące. W wyjazdach mogą uczestniczyć wszyscy studenci SGH, niezależnie od posiadanego obywatelstwa, pod warunkiem, że łączny czas ich wyjazdów w ramach programów LLP Erasmus i Erasmus+ (studia i praktyka) na danym poziomie studiów nie przekroczy 12 miesięcy.

Wyjazdy absolwentów na praktyki

W programie Erasmus+ na zagraniczną praktykę lub staż mogą wyjeżdżać również absolwenci szkół wyższych (licen-

cjacji, magistrowie i doktorzy) – w ciągu jednego roku od ukończenia studiów. Długość pobytu za granicą wliczana jest do łącznego czasu trwania mobilności na tym poziomie studiów, na którym student został zakwalifikowany na wyjazd. Rekrutacja odbywa się na ostatnim roku nauki. Studenci, którzy będą chcieli wyjechać jako absolwenci muszą zakwalifikować się do programu jeszcze przed ukończeniem studiów. Praktyka musi się rozpocząć i zakończyć przed upływem 12 miesięcy od ukończenia studiów. Data ukończenia studiów jest rozumiana zgodnie z przepisami odpowiednio Regulaminu Studiów lub Regulaminu studiów doktoranckich, obowiązujących w SGH.

W chwili obecnej rekrutacja odbywa się w sposób ciągły, o przyznaniu stypendium, o ile student spełnia wszystkie wymagania formalne, decyduje kolejność zgłoszenia.

Rejestrację zgłoszeń prowadzi Agata Kowalik, DPM, pokój nr 17, budynek A.

Aktualne informacje dot. wyjazdów na praktyki można znaleźć na stronie DPM w zakładce Praktyki Erasmus+.

Dział Programów Międzynarodowych

Dział Programów Międzynarodowych informuje:

Konkurs na projekty Partnerstwa Strategiczne w ramach Programu Erasmus +, Akcja 2.

Termin składania wniosków w ramach Partnerstwa w dziedzinie szkolnictwa wyższego, kształcenia i szkolenia zawodowego, edukacji szkolnej i edukacji dorosłych to **31 marca do godz. 12.00 (południe czasu obowiązującego w Brukseli)** w przypadku projektów, których realizacja ma się rozpocząć między 1 września a 31 grudnia tego samego roku.

Cele i priorytety partnerstwa strategicznego

W ramach partnerstw strategicznych dąży się do wspierania opracowywania, przekazywania lub wdrażania innowacyjnych praktyk, a także do realizacji wspólnych inicjatyw promujących współpracę, partnerskie uczenie się i wymianę doświadczeń na szczeblu europejskim.

Partnerstwa strategiczne są otwarte dla wszelkich rodzajów organizacji działających w dziedzinie kształcenia, szkolenia i młodzieży lub w innych sektorach społeczno-ekonomicznych oraz dla organizacji prowadzących działalność o charakterze przekrojowym w odniesieniu do różnych dziedzin (np. organy lokalne i regionalne, ośrodki zajmujące się uznawalnością i potwierdzaniem kwalifikacji, izby handlowe, organizacje handlowe, ośrodki doradztwa, organizacje kulturalne).

Aby partnerstwa strategiczne mogły być finansowane, muszą zawierać

- a) co najmniej jeden priorytet horyzontalny lub
- b) co najmniej jeden określony priorytet odpowiadający dziedzinie kształcenia, szkolenia i młodzieży będącej przedmiotem największego oddziaływania.

Priorytety horyzontalne

- rozwijanie umiejętności podstawowych i umiejętności przekrojowych (takich jak przedsiębiorczość, umiejętności cyfrowe i kompetencje językowe) w zakresie kształcenia, szkolenia i młodzieży, wykorzystywanie innowacyjnych metod pedagogicznych skoncentrowanych na osobach uczących się i opracowywanie odpowiednich metod oceny i certyfikacji.
- opracowywanie nowych podejść w celu poprawy ścieżek kształcenia i szkolenia przyszłych i już praktykujących pedagogów / osób pracujących z młodzieżą; wyposażenie ich we wszystkie kompetencje i umiejętności niezbędne do świadczenia usług o wysokiej jakości oraz do zaspokojenia coraz bardziej zróżnicowanych potrzeb, np. związanych z wielokulturowymi społeczeństwami.
- umożliwienie cyfrowej integracji w zakresie uczenia się, nauczania, szkolenia i pracy z młodzieżą na różnych poziomach: promowanie dostępu do otwartych zasobów edukacyjnych (OER) i uczenie się dzięki nim; wspieranie nauczania opartego na technologiach informacyjno-komunikacyjnych (ICT), szkolenia i pracy z młodzieżą, a także praktyk związanych z oceną opartych na technologiach informacyjno-komunikacyjnych.
- wkład w rozwój europejskiego obszaru umiejętności i kwalifikacji: promowanie większej spójności między

różnymi europejskimi i krajowymi narzędziami przejrzystości i uznawalności, wspieranie projektów ułatwiających uznawanie i poświadczenie uczenia się pozaformalnego i nieformalnego oraz jego przenikania do formalnych ścieżek kształcenia, a także przenikania między różnymi dziedzinami.

- wspieranie innowacyjnych projektów mających na celu ograniczenie różnic w zakresie efektów uczenia się wpływających na osoby uczące się, pochodzące ze środowisk w niekorzystnej sytuacji / osoby uczące się o mniejszych szansach – w tym niepełnosprawne osoby uczące się.
- stymulowanie rozwoju i wykorzystania innowacyjnych podejść i narzędzi w celu dokonania oceny i zwiększenia efektywności wydatków publicznych i inwestycji w dziedzinie kształcenia, szkolenia i młodzieży, w tym poprzez nowe modele finansowania, takie jak partnerstwa publiczno-prywatne, podział kosztów itd.

Priorytety określone w szkolnictwie wyższym

- wspieranie instytucji szkolnictwa wyższego w celu realizacji koniecznych reform, zgodnie z agendą modernizacji szkolnictwa wyższego UE z 2011 r. i z jej obszarami priorytetowymi: zwiększenie poziomu wykształcenia; poprawa jakości i adekwatności szkolnictwa wyższego; podniesienie jakości poprzez mobilność i współpracę transgraniczną; zapewnienie funkcjonowania trójkąta wiedzy; usprawnienie zarządzania i finansowania. Szczególny nacisk będzie kładziony na projekty:
 - wspierające działania, które pomagają dostosować programy nauczania do obecnych i przyszłych potrzeb rynku pracy oraz które pomagają wyposażyć młode osoby w umiejętności przekrojowe, takie jak przedsiębiorczość, poprzez rozwój aktywnej współpracy między instytucjami szkolnictwa wyższego a partnerami spoza uczelni: przedsiębiorstwami, profesjonalnymi organizacjami, izbami handlowymi, partnerami społecznymi, organami lokalnymi/regionalnymi itp.;
 - wspierające działania w celu opracowania innowacyjnych strategii, aby poszerzyć mobilność, lub sposoby na wyeliminowanie przeszkód dotyczących mobilności w zakresie szkolnictwa wyższego, zapewniając studentom więcej możliwości zdobycia dodatkowych umiejętności poprzez studia lub szkolenia za granicą; projekty mogą również wspierać mobilność wirtualną włączoną w globalną strategię na rzecz skutecznej integracji technologii informacyjno-komunikacyjnych w uczestniczących instytucjach szkolnictwa wyższego;
 - wzmacniające połączenia między kształceniem, badaniem i biznesem w celu promowania doskonałości i rozwoju regionalnego;
 - mające na celu wzrost liczby absolwentów, zwiększenie poziomu uczestnictwa i podniesienie odsetka niedostatecznie reprezentowanych grup i osób uczących się w sposób nietradycyjny kończących studia, udoskonalenie procesu uczenia się przez całe życie

poprzez stworzenie elastycznych ścieżek uczenia się, opracowanie sposobów zwiększenia społecznej odpowiedzialności za instytucje szkolnictwa wyższego;

- wspieranie realizacji komunikatu z 2013 r. w sprawie działania na rzecz otwartej edukacji: promowanie rozwoju nowych metod przekazu, w szczególności integracji większej liczby różnorodnych trybów uczenia się (uczenie się na odległość, w niepełnym wymiarze czasu, modułowe), w ramach nowych form indywidualnej nauki, strategicznego wykorzystania otwartych zasobów edukacyjnych, mobilności wirtualnej, mobilności mieszanej oraz platform wirtualnego uczenia się; a także stymulowanie umiędzynarodowienia europejskiego systemu szkolnictwa wyższego w Europie i poza jej granicami.

Organizacją uczestniczącą może być każda organizacja publiczna lub prywatna ustanowiona w kraju programu lub w jakimkolwiek kraju partnerskim na świecie. Wnioskodawcą może być każda organizacja uczestnicząca ustanowiona w kraju programu.

Szczegółowe informacje dotyczące celów, priorytetów i działań kwalifikowanych w ramach akcji Partnerstwa Strategicznego oraz zasad finansowania dostępne są w *Przewodniku po programie ERASMUS na rok 2015*, zamieszczonym na stronie DPM, Programy Międzynarodowe, zakładka ERASMUS+ oraz na stronach Komisji Europejskiej i FRSE.

Opracowane na podstawie przewodnika po programie Erasmus

Stypendia rządu francuskiego w roku akademickim 2015/2016

Ambasada Francji w Polsce oraz Instytut Francuski w Polsce rozpoczynają przyjmowanie kandydatur w ramach programu stypendiów rządu francuskiego (BGF). Program skierowany jest do polskich studentów i umożliwia wymianę uniwersytecką oraz naukową między Francją i Polską.

Stypendia przyznawane są we wszystkich dyscyplinach, ale w roku akademickim 2015/2016 następujące dziedziny będą traktowane w sposób priorytetowy: energia (energia jądrowa, energia z paliw kopalnianych, energie odnawialne), zrównoważony rozwój, agronomia i bezpieczeństwo żywnościowe, nanotechnologie, fizyka jądrowa, astronomia, nauki o życiu i onkologia, kataliza, biotechnologia, technologie informatyczne i telekomunikacyjne oraz tematyka zawarta w programie ramowym Horizon 2020 dotycząca badań naukowych i innowacji.

Prosimy o zwrócenie uwagi na ostateczne daty składania wniosków dla poszczególnych programów stypendialnych:

- Master 2 i doktorat en cotutelle: **data składania podań 06.03.2015**
 - Copernic (międzynarodowy program w dziedzinie zarządzania): **data składania podań 06.03.2015**
 - Stypendium badawcze: **data składania podań 01.05.2015**
- Informacje na temat programu stypendiów oraz kryteria kwalifikacyjne zostały zamieszczone na stronie Ambasady Francji w Polsce w rubryce „Stypendia”: [<http://www.amba-france-pl.org/Stypendia-2015-2016>].

Formularze dla kandydatów udostępnione są na stronie Instytutu Francuskiego w Polsce w rubryce Stypendia: [<http://institutfrancais.pl/sciences-universites/pl/prezentacja2/>].

Odpowiedzi na najczęściej zadawane pytania dotyczące programu stypendialnego, roli Ambasady Francji w Polsce oraz studiów we Francji opublikowane są na stronie: [<http://institut-francais.pl/sciences-universites/pl/frequently-asked-questions/>].

Konkurs „Prix Szolem Mandelbrojt” na najlepsze badania matematyczne

Instytut Francuski w Polsce i Ambasada Francji w Polsce wspólnie z Francuskim Towarzystwem Matematycznym (SMF) organizują konkurs „Prix Szolem Mandelbrojt”, w celu nagrodzenia za najlepsze badania matematyczne. Nagrodę otrzyma jeden badacz wyłoniony w wyniku konkursu.

Do konkursu zapraszamy polskich naukowców w wieku do 45 lat, zajmujących się matematyką teoretyczną lub stosowaną. Laureat otrzyma nagrodę, która pokryje jego miesięczny pobyt badawczy we Francji w wybranym przez niego laboratorium i będzie poproszony o wygłoszenie kilku wykładów pod egidą Francuskiego Towarzystwa Matematycznego (SMF). Nagroda pokrywa koszty podróży w obie strony między Polską a Francją, wypłatę stypendium w wysokości 1374 euro oraz daje prawo do zamieszkania w domu akademickim w wyjątkowej cenie wynoszącej maksymalnie 15,57 euro dziennie i do pokrycia kosztów przejazdu we Francji z lotniska do miejsca docelowego. Każdy badacz może dowolnie wybrać przedmiot swojej pracy badawczej i ośrodek, w którym chce prowadzić

badania. Treść wykładów zostanie ustalona z laureatem nagrody w porozumieniu z SMF.

By wziąć udział w konkursie należy złożyć dokumentację zawierającą:

- CV określające profil kandydata (wykaz publikacji, tematyka badań, dokonania)
- formularz administracyjny
- projekt badawczy (ewentualnie wspólny)
- zaproszenie od dyrektora wybranego laboratorium we Francji.

Dossier należy złożyć do 27 marca 2015 z listą swoich pięciu dowolnie wybranych publikacji i z dopiskiem «Candidature Prix Szolem Mandelbrojt».

Wyniki zostaną ogłoszone w kwietniu 2015 roku a pobyt badawczy będzie mógł się rozpocząć w okresie między 1 maja a 1 grudnia 2015.

Informacji o ofertach stypendialnych dostępne są w aktualnościach na stronach Działu Programów Międzynarodowych.

Creative Communication Cluster – potencjał współpracy międzysektorowej

Narrację życia gospodarczego wyznaczają słowa–klucze, które odmieniane przez wszystkie przypadki obecne są w sposób ciągły w debacie publicznej, a także w codziennej praktyce. Współcześnie owe słowa–klucze to niewątpliwie innowacyjność oraz konkurencyjność. Wydaje się, iż brakującymi ogniwami są kreatywność oraz współpraca czy też kooperacja, szczególnie na płaszczyźnie wielosektorowej.

Konkurencyjność to współcześnie nie tylko motor rozwoju przedsiębiorstw, ale także wymiar transformacji systemów terytorialnych. Przenoszenie procesu konkurencyjności z poziomu przedsiębiorstw na poziom miast i regionów jest jedną z cech charakterystycznych dla ostatniego ćwierćwiecza. Jest to prosta konsekwencja procesów globalizacji i liberalizacji handlu, a w kontekście europejskim tworzenia jednolitego obszaru gospodarczego wewnątrz Unii Europejskiej. Procesy te siłą rzeczy rodzą pytanie o mechanizmy i możliwości budowania konkurencyjności przez regiony – konkurencyjności, której kluczowym źródłem obok wyposażenia infrastrukturalnego czy oferowanej jakości życia, są przedsiębiorstwa zlokalizowane na danym terenie. Jednocześnie podstaw długofalowej konkurencyjności o największym potencjale rozwojowym upatruje się w innowacyjności.

Z tego powodu w ostatnich latach zainteresowanie badaczy, decydentów, a także aktorów życia gospodarczego coraz częściej dotyczy zarówno źródeł innowacyjności, jak i sposobów budowania i stymulowania konkurencyjności w odniesieniu do całych regionów. Wyrazem tego zainteresowania są m.in. regionalne strategie innowacji czy też regionalne inteligentne specjalizacje – szczególnie w odniesieniu do programu Europa 2020 oraz wieloletniej perspektywy finansowej na lata 2014–2020. Ich praktycznym wcieleniem są klastry i tzw. inicjatywy klastrowe¹. Zjawiska klastrowania są dobrze rozpoznane i opisane w literaturze naukowej z zakresu ekonomii, geografii ekonomicznej czy studiów regionalnych. Natomiast oddzielną kwestią jest praktyczny wymiar tych procesów w polskiej rzeczywistości życia gospodarczego.

Inicjatywy klastrowe są naturalnym, kolejnym poziomem zaawansowania w pracy przedsiębiorstw i ich udziale w transformacji gospodarczej. Klastry, rozpatrywane jako osobny system gospodarczy posiadają zbiór podmiotów oraz swoisty system prawny – system reguł funkcjonowania, który zazwyczaj jest częściowo skodyfikowany, a częściowo ukryty (ang. tacit). System ten wpływa zarówno na dynamikę podmiotów biorących w nim udział, jak i na cały region, a w konsekwencji na gospodarkę krajową. Klastry to zatem swoista trampolina zarówno dla przedsiębiorstw już doskonale funkcjonujących na rynku, jak i dla powstających start-upów.

Obecnie w Polsce około 90% firm stanowią małe i średnie przedsiębiorstwa (MŚP). Klastry umożliwiając współpracę między małymi, jak i dobrze rozwiniętymi przedsiębiorstwami staje się platformą budowania relacji. Polskie prawo nie przyznaje jednak osobowości prawnej klastrom, które w obecnej formie najbardziej przypominają stowarzyszenie. Coraz większa popularność tego rozwiązania, napędzana jest dodatkowo przez nowe fundusze unijne, skierowane bezpośrednio do inicjatyw klastrowych.

W zaktualizowanej polityce ramowej UE, dotyczącej środków pomocowych, przewiduje się konieczność wydatkowania

środków publicznych na rozwój klastrów ze względu na ich użyteczność dla polityki gospodarczej Unii. Komisja Europejska przyznaje również, że polityka klastrowa odgrywa niezmienne istotną rolę jako element wsparcia regionalnych systemów innowacji i tworzenia międzynarodowych powiązań gospodarczych. Zdaniem Komisji silne klastry oferują unikalne połączenie dynamiki przedsiębiorców z najwyższymi osiągnięciami nauki i techniki, tworzą synergiczne powiązania pomiędzy podmiotami innowacji, a tym samym przyczyniają się do budowy gospodarki opartej na wiedzy i wpisują się w założenia Strategii lizbońskiej na rzecz wzrostu i zatrudnienia oraz nowej strategii Europa 2020.

Koncepcja klastra przemysłowego (ang. *industrial cluster*) została po raz pierwszy zdefiniowana na przełomie lat 80. i 90. XX wieku przez M. Portera jako: „geograficzne skupisko wzajemnie powiązanych firm, wyspecjalizowanych dostawców, jednostek świadczących usługi, firm działających w pokrewnych sektorach i związanych z nimi instytucji (na przykład uniwersytetów, jednostek normalizacyjnych i stowarzyszeń branżowych) w poszczególnych dziedzinach, konkurujących między sobą, ale również współpracujących” (Porter M.E., 1990). Oryginalnie w polskiej literaturze naukowej angielskie *cluster* tłumaczono jako *grono* i rozumiano je jako kolejną koncepcję rozwoju regionalnego współbrzmiającą z conceptami taki jak: marshallowskie okręgi przemysłowe, włoskie okręgi przemysłowe, nowe dystrykty przemysłowe, regiony uczące się, regionalne systemy innowacji, etc. (Por. Olejniczak K., 2003).

Warto pamiętać, iż w centrum idei i praktyki klasteringu leżą dwie kwestie, które zasygnalizowano powyżej. Po pierwsze, budowanie relacji zaufania, a zatem stymulowanie rozwoju kapitału społecznego – jednego z najpoważniejszych deficytów polskiej gospodarki poważnie ograniczającego nasze szanse rozwojowe. Powstająca sieć relacji i związany z nią przepływ informacji, wiedzy i ludzi przekłada się na budowanie potencjału wykraczania poza logikę konkurencji i inicjowanie współpracy – proces, który jest określany mianem kooperacji: jednocześnie konkurencji i kooperacji.

Biorąc pod uwagę interesy członków klastra, najczęstszym praktycznym celem działalności klastrów jest promocja i rozwój branży, zdobywanie nowych kontrahentów i wchodzenie na nowe rynki. Często zasadą przyswiewającą kształtowaniu się klastrów jest po prostu „duży może więcej”. Istotna jest również możliwość zdobycia projektów przy wykorzystaniu środków publicznych przeznaczonych na ich rozwój oraz dzięki współpracy z innymi podmiotami w klastrze (np. poprzez oferowanie wspólnej usługi). Wymiana wiedzy i doświadczeń jest równie istotnym celem działalności, zwłaszcza w kontekście współpracy między jednostkami badawczo-rozwojowymi a przedsiębiorstwami.

Miarą sukcesu klastra jest osiągnięcie masy krytycznej, tzn. uzyskanie efektu aglomeracji. Podmioty współpracujące w ramach klastra musi cechować więc duża otwartość, zaufanie i chęć współdziałania. Badając inicjatywy klastrowe w Polsce nie sposób nie zauważyć kolejnego czynnika (oprócz tych wymienianych w cytowanych w ramach definicjach), który bardzo często decyduje o podjęciu współpracy – są to wspólne tradycje, które wiążą się bezpośrednio z poziomem zaufania. Niestety, trudne doświadczenia przedsiębiorców wynikające z procesu transformacji, często skutkują brakiem zaufania i chęci współpracy z potencjalną konkurencją. Wraz ze wzrostem liczby nowych MŚP, ta sytuacja powoli ulega zmianie. Coraz więcej firm to małe start-upy założone przez młodych przedsiębiorców na studiach lub bezpośrednio po zakończeniu edukacji. Udział w inicjatywie klastrowej jest dla nich szansą nie tylko na zaistnienie na rynku, ale i na profesjonalizację świadczonych usług oraz – co szczególnie istotne – na osiągnięcie większej innowacyjności.

W tym miejscu warto zwrócić uwagę na drugi, kluczowy aspekt klasteringu, a mianowicie współpracę międzysektorową, w wyniku której dochodzi do spotkania przedsiębiorców z przedstawicielami świata nauki i organizacji pozarządowych, a także z administracją publiczną. Samo „zderzenie” tak różnych światów niejednokrotnie prowadzi do powstania nowych pomysłów – innowacji (produktowych czy procesowych) będących nie tylko pochodną połączenia sił, ale także kreacji nieistniejących wcześniej rozwiązań, które powstają niejako na przecięciu się działań podejmowanych przez poszczególnych aktorów.

Przenosząc zatem zjawisko klastrów do kwestii łańcucha innowacyjność-konkurencyjność zdaje się, iż warto zaryzykować wzbogacenie go o dwa komponenty: kreatywność i współpracę.

Na kanwie powyżej zarysowanego rozumowania w 2011 roku powstał Creative Communication Cluster, którego członkiem od samego początku jest Szkoła Główna Handlowa. Klastr Creative Communication Cluster został założony przez podmioty, które posiadały już doświadczenie w realizacji wspólnych działań i zdecydowały się zinstytucjonalizować istniejącą współpracę. Warto w tym miejscu podkreślić jeszcze jedną cechę klasteringu: klastry nie są działaniem projektowym, który ma swój początek, zakładane cele i koniec; klastr jest raczej długofalowym procesem współpracy i platformą spotkań, która w żadnym wypadku nie wyklucza konkurencji pomiędzy podmiotami tworzącymi takie powiązanie kooperacyjne.

Creative Communication Cluster to inicjatywa branżowa, łącząca według oryginalnego zamysłu w swych szeregach przedstawicieli sektora kreatywnego. Profil przedsięwzięcia jest o tyle istotny, iż kreatywna gospodarka i sektory kreatywne zyskują na znaczeniu, a ich wkład w procesy rozwojowe jest znaczący. Dotyczy to zarówno udziału w innowacjach, kontrybucji do wzrostu gospodarczego czy udziału w strukturze zatrudnienia.

Struktura klastra oparta jest obecnie o trzy filary. Filar I to branża reklamowa i promocyjna, do której zaliczają się podmioty takie jak: agencje reklamowe, domy mediowe, agencje PR, agencje eventowe oraz firmy badawcze. W skład Filaru II wchodzi media i wydawnictwa. Filar III to przedstawiciele świata nauki (m.in. SGH), instytucji otoczenia biznesu oraz partnerzy społeczni. Rola SGH w klastrze jest kluczowa – jest to jedna z instytucji mających za zadanie łączenie świata biz-

nesu i nauki oraz propagowanie idei klastra wśród nowo powstających przedsiębiorstw. Nad sprawnym funkcjonowaniem klastra i zbliżaniem ww. podmiotów czuwa koordynator klastra – Polska Fundacja Komunikacji, której cele realizowane są na trzech płaszczyznach: komunikacji i mediów; kultury, edukacji i dziedzictwa oraz współpracy międzysektorowej.

Creative Communication Cluster to projekt rozwijający się, otwarty na potrzeby MŚP i innych instytucji go współtworzących. Klastr, po okrzepnięciu organizacyjnym i zainwestowaniu swojej energii we współkształtowanie polskiej polityki klastrowej (ze szczególnym uwzględnieniem perspektywy 2014–2020: Program Operacyjny Inteligentny Rozwój oraz Regionalne Programy Operacyjne) stoi przed zadaniem skonsolidowania i zintensyfikowania współpracy. Obecnie głównym wyzwaniem stojącym przed klastrem jest zwiększenie jego potencjału poprzez zaproszenie do udziału w inicjatywie kolejnych przedsiębiorstw i instytucji, co w konsekwencji powinno doprowadzić do rozwoju przedsiębiorczości w szeroko definiowanym sektorze kreatywnym. Warto podkreślić, iż ze względu na zarysowaną wcześniej zależność pomiędzy kreatywnością, innowacyjnością i konkurencyjnością Creative Communication Cluster ma unikalną szansę stania się platformą współpracy pomiędzy podmiotami reprezentującymi nie tylko sektor kreatywny sensu stricto, ale również sektory pokrewne, które w sumie dysponują istotnym potencjałem rozwojowym.

W tym kontekście Creative Communication Cluster ma ambicje zostać animatorem skupionego w Warszawie sektora kreatywno-kognitywnego jak w ostatnim czasie łącznie określa się przemysły kreatywne, przemysły kultury, przemysły czasu wolnego oraz działalność edukacyjną i naukową. Creative Communication Cluster to ciągle rozwijająca się platforma współpracy, do współtworzenia której serdecznie zapraszamy wszystkich zainteresowanych.

**dr Robert Łuczak, Katarzyna Tarnowska,
Polska Fundacja Komunikacji – koordynator klastra
Creative Communication Cluster**

¹Różnienie na klastry i inicjatywy klastrowe jest w polskiej nomenklaturze stosowane przez administrację centralną i regionalną (głównie Ministerstwo Gospodarki, Polska Agencja Rozwoju Przedsiębiorczości oraz Urzędy Marszałkowskie). Inicjatywa klastrowa to zinstytucjonalizowana forma współdziałania grupy aktorów dążąca do zainicjowania funkcjonowania danego klastra bądź rozwiązania istotnych problemów już funkcjonującego klastra. Uruchomienie inicjatywy klastrowej może być wynikiem oddolnych działań podmiotów gospodarczych zainteresowanych współpracą (tzw. podejście bottom-up) lub być wynikiem działań odgórnych podejmowanych przez władze publiczne (tzw. podejście top-down). Klastr natomiast (zwany czasem klastrem organicznym) jest samoczynnie wykształconym skupiskiem przedsiębiorstw oraz powiązanych z nimi instytucji – lokalnym lub regionalnym systemem produkcji i innowacji (Koncepcja klastra, Ministerstwo Gospodarki, [www.mg.gov.pl](http://www.mg.gov.pl/files/upload/11784/Tekst1Koncepcjaklastra.pdf)).

Bibliografia:

- Olejniczak K., 2003, „Apetyt na grona? Koncepcja gron oraz koncepcje bliskoznaczne w teorii i praktyce rozwoju regionalnego”, *Studia Regionalne i Lokalne*, nr 2 (12)
- Porter M.E., 1990, *The Competitive Advantage of Nations*, New York: Free Press
- Koncepcja klastra, Ministerstwo Gospodarki, <http://www.mg.gov.pl/files/upload/11784/Tekst1Koncepcjaklastra.pdf>

Wyniki rekrutacji na semestr letni 2014/2015

Wraz z rozpoczęciem nowego semestru w murach SGH powitaliśmy nowo przyjętych studentów studiów magisterskich. Na semestr letni roku akademickiego 2014/2015 rekrutowaliśmy tylko na studia magisterskie w języku polskim. Jesteśmy jedną z nielicznych uczelni, które prowadzą rekrutacje na semestr letni, dając tym samym możliwość rozpoczęcia studiów w zimie bez konieczności straty całego roku.

Od semestru letniego roku akademickiego 2014/2015 SGH oferujemy 15 kierunków kształcenia. Po raz pierwszy odbyła się rekrutacja na nowe kierunki: analiza danych – big data, badania i analizy społeczne, e-biznes i turystyka międzynarodowa, hotelarstwo i usługi czasu wolnego.

Przyjęliśmy studentów na studia magisterskie stacjonarne według dwóch ścieżek:

1. Absolwentów studiów licencjackich w SGH na podstawie średniej z pierwszych pięciu semestrów studiów I stopnia – 70% limitu na studia stacjonarne.
2. Kandydatów na podstawie sprawdzianu kwalifikacyjnego z wiedzy o gospodarce (WOG) i języka obcego – 30% limitu na studia stacjonarne.

Przyjęcie kandydatów na odpłatne studia niestacjonarne drugiego stopnia następuje na podstawie rejestracji w ISR oraz weryfikacji złożonych dokumentów.

W tym roku w rekrutacji na semestr letni wzięło udział 988 osób (zarejestrowanych w systemie z wniesioną opłatą rekrutacyjną). Łączna liczba przyjętych na studia II stopnia (wraz z cudzoziemcami) w roku akademickim 2014/2015 to 582 osób, wśród nich znalazły się osoby przyjęte na studia w języku polskim – stacjonarne: 414 (w tym 7 cudzoziemców) i niestacjonarne: 168 (132 na sobotnio-niedzielne i 36 na popołudniowe). Rekrutacja zakończyła się wypełnieniem w pełni dwóch z trzech limitów na studia magisterskie – na studia stacjonarne i niestacjonarne sobotnio-niedzielne.

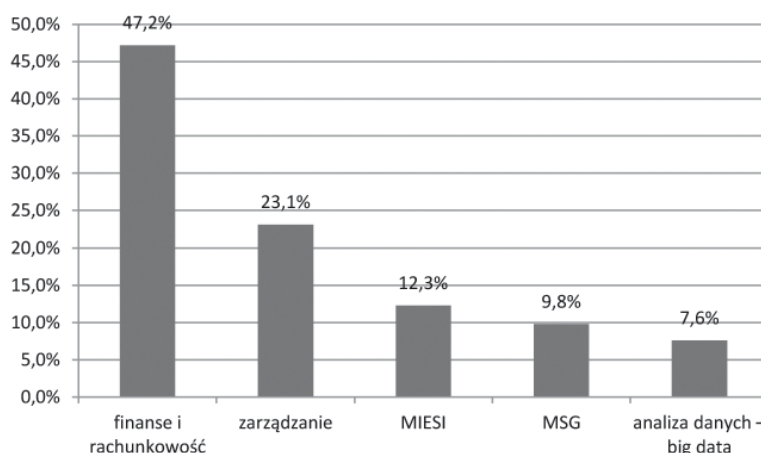
W semestrze letnim uruchomiono 5 kierunków na studiach stacjonarnych i niestacjonarnych popołudniowych oraz 2 kierunki na studiach niestacjonarnych sobotnio-niedzielnich. Największym zainteresowaniem wśród osób przyjętych na studia II stopnia, podobnie jak w latach ubiegłych, cieszyły się kierunki finanse i rachunkowość oraz zarządzanie. Z nowej oferty edukacyjnej kandydaci najchętniej wybierali kierunek: analiza danych – big data.

Aneta Sztydlowska, DRiP

Statystyki rekrutacji na studia II stopnia w języku polskim rozpoczynające się w semestrze letnim w roku akademickim 2014/2015

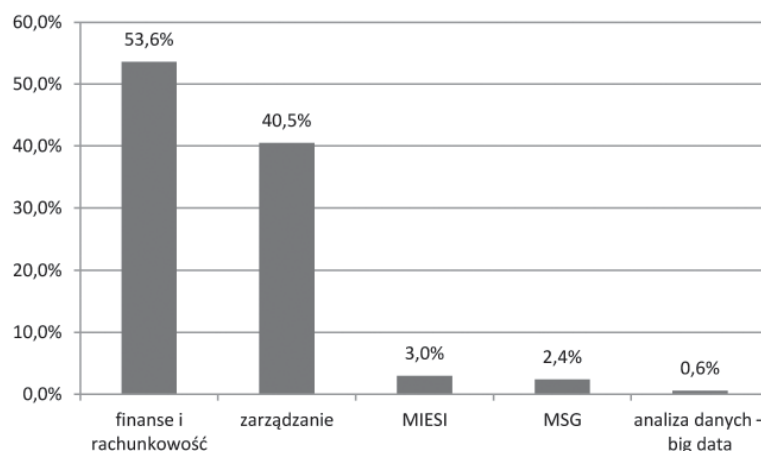
Rodzaj studiów	Liczba przyjętych
Stacjonarne	407
Stacjonarne (cudzoziemcy)	7
Popołudniowe	36
Popołudniowe (cudzoziemcy)	0
Sobotnio-niedzielne	132
Sobotnio-niedzielne (cudzoziemcy)	0
Razem	582

Wykres 1. Kierunki na studiach stacjonarnych II stopnia w semestrze letnim w roku akademickim 2014/2015

Procentowy stosunek przyjętych na poszczególne kierunki studiów do ogólnej liczby przyjętych

Wykres 2. Kierunki na studiach niestacjonarnych II stopnia w roku akademickim 2014/2015

Procentowy stosunek przyjętych na poszczególne kierunki studiów do ogólnej liczby przyjętych

Druga sesja Digital University w SGH

Niby Warszawa jakby bardziej pusta... Niby na korytarzach SGH spokojniej... Niby zimowy półmrok ponad campusem... A jednak w murach SGH odbywa się bezprecedensowe wydarzenie. Pod koniec mroźnego stycznia odbył się drugi zjazd Digital University. Poniżej krótka relacja z tego wydarzenia.

Digital University to innowacyjny projekt edukacyjny prowadzony przez grupę pasjonatów nowych technologii w Katedrze Teorii Zarządzania pod kierunkiem prof. Piotra Płoszajskiego. Operatorem projektu jest powołana przez absolwentów SGH i Politechniki Wrocławskiej Fundacja Rozwoju Kompetencji Strategicznych. W jego ramach w roku akademickim 2014/2015 w SGH odbędzie się 5 sesji poświęconych różnym dziedzinom zarządzania i marketingu, w które wkraczają nowe technologie, redefiniując ten obszar i sposób jego funkcjonowania. Zajęcia prowadzone są zarówno przez akademików jak i wybitnych ekspertów tej dziedziny. Wszystkich prowadzących łączy pasja dla innowacyjności i potrzeba dzielenia się świeżą, unikalną i jeszcze nie skwantyfikowaną do końca wiedzą.

Charakterystyczna jest również grupa słuchaczy. To jedna z tych inicjatyw edukacyjnych w szkolnictwie wyższym, która zakłada, iż najważniejszą podstawą edukacji jest sama motywacja ucznia. Wstęp na zajęcia Digital University mają więc Ci, którzy świadomie poszukują wiedzy z tego obszaru i gotowi są poświęcić czas i angażować się w naukę. Otwarta głowa i chęć aktywnego uczestniczenia w zajęciach są wymagane. Organizatorzy wierzą również, iż różnorodność w gronie studiujących wzmacnia doświadczenie ucznia. W zajęciach uczestniczą przedstawiciele kadry zarządzającej poważnych firm i instytucji publicznych, na tych samych zasadach co twórcy start-upów oraz przedstawiciele NGOs. Dzięki temu dyskusja ma znacznie szerszy zasięg, a uczestnicy mogą pozyskać pomysły i doświadczenia dyskutować w gronie wielu uczestników rynku. Zajęcia są całkowicie bezpłatne dla uczestników.

Sesja druga poświęcona była w całości innowacjom. Podzielona została na dwie części. W ramach pierwszej, 29 stycznia 2015 roku w gmachu Ministerstwa Nauki i Szkolnictwa Wyższego, profesor Piotr Płoszajski z SGH oraz profesor Stefan Thomke z Harvard Business School spotkali się z grupą kilkudziesięciu najzdolniejszych polskich naukow-

ców i wynalazców objętych specjalnym patronatem Ministerstwa. Prowadzone przez nich zajęcia poświęcone były "Go To Market", czyli obszarowi pomiędzy nową technologią, badaniami naukowymi a ich praktycznym zastosowaniem w rozwiązaniach rynkowych.

Zajęcia samego Digital University odbyły się tradycyjnie w piątek oraz w sobotę. Sesję otworzył wykład profesora Płoszajskiego poświęcony innowacyjności. Jak zawsze wzbudził entuzjazm słuchaczy, pobudził wyobraźnię i wygenerował ciekawą dyskusję. Zainteresowanie projektem wykazało ponad 500 osób, w samych zajęciach wzięło udział prawie 300 osób.

Gościem specjalnym tego zjazdu był prof. Stefan Thomke. Światowej sławy guru od obszarów innowacyjności i tzw. prototypingu.

Podczas zajęć profesora Thomke uczestnicy mieli okazję przekonać się co to jest Design Thinking w praktyce, jak nad innowacyjnymi rozwiązaniami pracują specjaliści – na podstawie case'u IDEO. Drugą część zajęć profesor Thomke poświęcił na analizę case'u, dotyczącego fenomenu sukcesu firmy Apple oraz stylu zarządzania Steve'a Jobs'a.

Harvardzka metoda case'owa świetnie sprawdziła się w pracy z polskim audytorium i sprawiła, że zajęcia były wyjątkowo dynamiczne i angażujące.

Drugi dzień zjazdu był bardziej zróżnicowany; gościliśmy kilkoro prelegentów z różnych środowisk i o różnych doświadczeniach z innowacjami.

O swoich doświadczeniach z innowacyjnością opowiedziała Magdalena Borowik z Entrepreneur Country, która mówiła o tym, jakie warunki powinna spełniać innowacyjna firma.

Daria Tataj, z Tataj Innovation, przedstawiła uczestnikom wyniki swojego raportu opublikowanego przez CEED Institute oraz Ministerstwo Spraw Zagranicznych: *Poland. Emerging Innovation Leader of the Visegrad Group*.

Kolejną prelegentką była Anna Walikowska, twórczyni platformy Homplex.pl, znana także z działalności w środowisku start-up'ów. Podzieliła się z uczestnikami swoim doświadczeniem oraz praktycznymi wskazówkami dotyczącymi budowania sieci kontaktów. Pokazała również na czym polega rewolucyjność start-up'ów.

Jako ostatni prelegent II zjazdu Digital University wystąpił Wojciech Murawski, członek zarządu jednej ze spółek w grupie Blue Media, firmy oferującej innowacyjne usługi w zakresie e-commerce oraz obsługi transakcji finansowych. Pokazał jak rozwijała się jego firma, jakie były jej kamienie milowe.

Jednak koniec drugiej sesji Digital University nie oznacza końca pracy dla Fundacji Kompetencji Strategicznych. Już ruszyły prace nad organizacją kolejnego zjazdu. Zatem do zobaczenia w marcu na III zjeździe Digital University.

Magda Dziewguć, Fundacja Rozwoju Kompetencji Strategicznych

Symposium naukowe Instytutu Zarządzania SGH

8 grudnia 2014 r. odbyło się w SGH symposium nt. „Wrażliwość polskich przedsiębiorstw na kryzys makroekonomiczny 2008–2013” zorganizowane przez Zakład Zarządzania w Gospodarcę Instytutu Zarządzania SGH. Było to pierwsze symposium z rozpoczętego właśnie cyklu sympozjów Instytutu Zarządzania pod wspólnym tytułem „Współczesne problemy zarządzania”. Cykl ten jest swego rodzaju kontynuacją wcześniejszych seminariów Katedry Zarządzania w Gospodarcę SGH prowadzonych w latach 1997–2003 pod wspólnym tytułem „Teoria i praktyka zarządzania strategicznego”, w których licznie uczestniczyli goście z ośrodków naukowych z całej Polski. W pierwszym symposium nowego cyklu wzięło udział łącznie 86 osób z SGH i kilkunastu innych szkół wyższych.

Głównym celem grudniowego symposium była prezentacja wyników projektu badawczego pt. „Determinanty odporności polskich przedsiębiorstw na kryzys makroekonomiczny” (nr 2011/03/B/HS4/04922) finansowanego przez NCN, jednak symposium nie ograniczało się wyłącznie do tego. Pierwsza część spotkania prowadzona przez prof. dr hab. Elżbietę Mączyńską rozpoczęła się od odwołania się przez prowadzącą do przeprowadzonych przez jej zespół badań nad procesami upadłościowymi i naprawczymi. Z kolei prof. dr hab. Elżbieta Adamowicz przybliżyła badania koniunktury gospodarczej, które Instytut Rozwoju Gospodarczego SGH prowadzi od początku transformacji polskiej gospodarki. Następnie prof. dr hab. Maria Romanowska przedstawiła założenia i najważniejsze wyniki badań odporności polskich przedsiębiorstw na kryzys. Z kolei dr hab. Agnieszka Sopińska, prof. SGH i dr Sylwester Gregorczyk, członkowie zespołu badawczego, ocenili postawy przedsiębiorstw w czasie kryzysu i ich decyzje restrukturyzacyjne. Zaprezentowane wyniki stanowiły przyczynek do ożywionej dyskusji wszystkich uczestników symposium na temat zmian w otoczeniu polskich przedsiębiorstw i ich zachowań w reakcji na te zmiany.

Druga część symposium prowadzona przez prof. dr hab. Piotra Płoszajskiego

miała formę typowej dyskusji panelowej, której uczestnicy zabierali głos na temat przywództwa w czasach kryzysu. Swoje opinie dr hab. Piotr Wachowiak i dr Sławomir Winch, którzy byli członkami zespołu badawczego w projekcie dotyczącym odporności polskich przedsiębiorstw na kryzys, podpierali wynikami badań, prof. dr hab. Piotr Płoszajski i dr hab. Rafał Mrówka wykorzystywali argumenty oparte na swojej wiedzy naukowej i doświadczeniach konsultingowych, zaś dr Tomasz Modzelewski, prezes zarządu Zelmer Market, prezentował punkt widzenia praktyka gospodarczego. Symposium krótko podsumował dr hab.

Mirosław Jarosiński, przewodniczący Rady Programowej cyklu sympozjów Instytutu Zarządzania.

Kolejne symposium naukowe Instytutu Zarządzania nt. „Uwarunkowania innowacyjności organizacji sieciowych w gospodarce opartej na wiedzy” odbędzie się 13 marca bieżącego roku. Łącznie w 2015 roku planowane są trzy sympozja naukowe, na które już teraz serdecznie zapraszamy.

Mirosław Jarosiński
Zakład Zarządzania w Gospodarcę
Instytut Zarządzania SGH

Fot. Albert Tomaszewski

Jubileuszowo i merytorycznie o ubezpieczeniu w polityce społecznej

22 stycznia 2015 r. w Szkole Głównej Handlowej w Warszawie odbyła się konferencja „O ubezpieczeniu w polityce społecznej” z okazji jubileuszu 70-lecia oraz 45-lecia pracy naukowej i dydaktycznej profesora Tadeusza Szumlicza.

Licznie zgromadzonych uczestników przywitali prof. zw. dr hab. Tomasz Szapiro, rektor SGH oraz prof. SGH dr hab. Joachim Osiński, dziekan Kolegium Ekonomiczno-Społecznego SGH.

Referaty na konferencję zostały przygotowane przez wybitne osobowości naukowe w dziedzinie nauk ekonomicznych i nauk prawnych, specjalizujące się w zagadnieniach polityki społecznej, systemów zabezpieczenia społecznego i ubezpieczeń, a więc obejmujących zainteresowania naukowo-badawcze Jubilata. Prof. zw. dr hab. Stanisława Golinowska z Uniwersytetu Jagiellońskiego niebywale wszechstronnie przedstawiła *Ekonomiczny oraz instytucjonalny wymiar systemu ochrony zdrowia – problemy uniwersalne i specyficzne dla Polski*. Prof. zw. dr hab. Maciej Żukowski z Uniwersytetu Ekonomicznego w Poznaniu nadzwyczaj szeroko omówił *Zabezpieczenie emerytalne – wyzwania i perspektywy*. Prof. zw. dr hab. Jan Monkiewicz z Politechniki Warszawskiej wieloaspektowo scharakteryzował na czym polega *Ochrona konsumenta w polityce ubezpieczeniowej*. Prof. zw. dr hab. Eugeniusz Kowalewski z Uniwersytetu Mikołaja Kopernika w sposób bardzo interesujący zobrazował „Społeczne i psychologiczne predylekcje i preferencje Polaków dotyczące ochrony ubezpieczeniowej”. Najogólniej mówiąc, wszystkie referaty wyróżniało podejście problemowe i prospektywne, dotyczące wyzwań jakie stoją przed Polską w kontekście pożądanej polityki społecznej i ubezpieczeniowej. Prezentacje będą dostępne na stronie Fundacji Instytut Zarządzania Ryzykiem Społecznym [<http://www.izrs.org.pl>].

W tej prestiżowej konferencji wzięło udział ponad 150 osób. Warto przy tym odnotować udział wysokiej rangi przedstawicieli instytucji państwowych, m.in.: Marka Buciora, wiceministra pracy i polityki społecznej (przekazał Jubilatowi list gratulacyjny od ministra Władysława Kosiniak-Kamysza), prof. Janusza Witkowskiego, prezesa GUS, Zbigniewa Derdziuka, prezesa ZUS. Byli też obecni przedstawiciele instytucji i firm ubezpieczeniowych, m.in.: dr Aleksandra Wiktorow, Rzecznik Ubezpieczonych, Elżbieta Wanat-Poleć i Zdzisława Cwalińska-Weychert, prezes i wiceprezes Ubezpieczeniowego Funduszu Gwarancyjnego, Jan Grzegorz Prądyński i Andrzej Maciążek, prezes i wiceprezes Polskiej Izby Ubezpieczeń, Łukasz Kalinowski, prezes MetLife, Piotr Narloch, prezes InterRisk, Ewa Małyszko, prezes PTE Bankowy, Agnieszka Nogajczyk-Simeonow, prezes PTE Allianz, a także – mimo napiętego kalendarza z powodu problemu frankowego – Krzysztof Pietraszkiewicz, prezes Związku Banków Polskich. Nie wymieniam byłych ministrów, wiceministrów, prezesów ...

W konferencji uczestniczyli oczywiście przedstawiciele świata nauki ze wszystkich najważniejszych ośrodków akademickich, wśród nich ponad trzydziestu profesorów, z prof. Józefem Orczykiem, przewodniczącym Komitetu Nauk o Pracy i Polityce Społecznej Polskiej Akademii Nauk i prof. Julianem Auleytnierem, prezesem Polskiego Towarzystwa Polityki Społecznej.

Uczestnicy Konferencji otrzymali dwie książki: Tadeusza Szumlicza, *Ubezpieczenie w polityce społecznej – teksty i ko-*

mentarze, Warszawa: Fundacja Instytut Zarządzania Ryzykiem Społecznym, 2015 oraz *Doubezpieczenie społeczne. Idea i kontynuacja*, pod redakcją naukową Marcina Kawińskiego (książka ta jest zadedykowana Jubilatowi), Warszawa: Oficyna Wydawnicza SGH, 2015.

Po zakończeniu konferencji składano życzenia, wręczano prezenty i przedstawiano adresy skierowane do Jubilata (podobno było ich około stu; również od nieobecnych), życząc Profesorowi dalszych sukcesów w pracy naukowej, dydaktycznej i organizacyjnej, a także utrzymania dotychczasowej pogody ducha i kondycji fizycznej.

Dało się łatwo zauważyć, iż tak udana konferencja nie byłaby możliwa bez wcześniejszych dokonań i szczerego uznania za nie dla Profesora.

Marcin Kawiński

Profesor Tadeusz Szumlicz powiedział nam:

Chciałbym gorąco podziękować za tak liczny udział w konferencji, tak bardzo życzliwych mi osób. Serdecznie dziękuję Rektorowi i Dziekanowi za przemile dla mnie wprowadzenie do obrad. W szczególności dziękuję prominentnym autorom referatów. Ich wystąpienia były rzeczywiście niezwykle inspirujące, gdyż połączyły je rzadko spotykane, tak dobre merytorycznie, problemowe i prospektywne ujęcie rozważań. A nie przeczę, że miałem duży wpływ na zaproszenie prelegentów i ogólne tematy ich wystąpień. Oczywiście bardzo ucieszył mnie tak znaczący udział najwyższej rangi przedstawicieli instytucji polityko-społecznych i ubezpieczeniowych, z którymi w różnych formach i zakresie, jako ekspert lub doradca, przez minione lata współpracowałem i nadal współpracuję, zgodnie z zasadą „teoria dla praktyki”. Sympatyczne były wyrazy uznania od przyjaciół i znajomych z mojego Kolegium Ekonomiczno-Społecznego i mojej SGH. Jednakże jako nauczyciela akademickiego najbardziej wzruszył mnie udział w konferencji – „przynających się” do mnie – kiedyś studentów, słuchaczy studiów podyplomowych, doktorantów, doktorów, doktorów habilitowanych, dzisiaj już nawet profesorów. To widoczny dowód na to, że przynajmniej metrykalnie jednak się starzejemy.

Na koniec chciałbym serdecznie podziękować za olbrzymi wkład pracy w przygotowanie konferencji dr. Marcinowi Kawińskiemu i Kasi Polityce, których zaangażowanie merytoryczne i organizacyjne naprawdę trudno przecenić.

Tadeusz Szumlicz – profesor nauk ekonomicznych, kierownik Katedry Ubezpieczenia Społecznego w Kolegium Ekonomiczno-Społecznym Szkoły Głównej Handlowej w Warszawie oraz kierownik Studiów Doktoranckich Ubezpieczeń i Podyplomowych Studiów Ubezpieczeń. Autor ponad 350 publikacji z zakresu polityki społecznej i ubezpieczeń. Wiceprezes Polskiego Towarzystwa Polityki Społecznej, członek Rady Monitoringu Społecznego, Rady Ubezpieczonych i Rady Dobrych Praktyk Polskiej Izby Ubezpieczeń, prezes Fundacji Instytut Zarządzania Ryzykiem Społecznym, redaktor naczelny „Wiadomości Ubezpieczeniowych”, przewodniczący Rady Naukowej „Rozpraw Ubezpieczeniowych”. Człowiek Roku Ubezpieczeń 2005 (laureat dorocznej, prestiżowej nagrody „Gazety Ubezpieczeniowej”).

Wykluczenie społeczne osób starszych na wsi – mit czy rzeczywistość?

22 stycznia 2015 r. w SGH odbyła się Ogólnopolska Konferencja Naukowa pt. „Wykluczenie społeczne osób starszych na wsi – mit czy rzeczywistość?” zorganizowana przez Zakład Badań Zachowań Konsumentów Instytutu Zarządzania Kolegium Zarządzania i Finansów.

Konferencja odbyła się w ramach projektu badawczego finansowanego ze środków Narodowego Centrum Nauki pt. „Wykluczenie społeczne – jakość i godność życia w wieku 60+ mieszkańców wsi w Polsce”, którego kierownikiem jest prof. dr hab. Teresa Słaby. Wykonawcami projektu są także: prof. dr hab. Krystyna Gutkowska (SGGW), prof. dr hab. Anna Dąbrowska (SGH) i dr hab. Mirosława Janoś-Kresło, prof. SGH.

Celem spotkania była wymiana poglądów i doświadczeń, a także przedstawienie najnowszych wyników badań w zakresie sytuacji ludzi starszych na wsi. Było ono okazją do integracji świata nauki, administracji publicznej, organizacji pozarządowych i organizacji rolniczych.

Konferencję otworzyła i przywitała uczestników prof. dr hab. Teresa Słaby, kierownik Zakładu badań Zachowań Konsumentów. Następnie głos zabrał dziekan Kolegium Zarządzania i Finansów dr hab. Ryszard Bartkowiak, prof. SGH. W swoim wystąpieniu wskazał m.in. na ważne przemiany demograficzne dokonujące się na świecie i w Polsce, ma problem ubóstwa oraz nawiązał do ekonomii szczęścia. Podkreślił ważność podjętej problematyki i jej aktualność. Zwrócił uwagę, że pracownicy Zakładu od lat podejmują ważne społecznie problemy.

W części plenarnej wystąpili: Marzena Breza, dyrektor Departamentu Polityki Senioralnej Ministerstwa Pracy i Polityki Społecznej i Elżbieta Karnafel-Wyki, naczelnik Wydziału Zabezpieczenia Społecznego i Aktywizacji Zawodowej, Departament Spraw Społecznych i Oświaty Rolniczej Ministerstwa Rolnictwa i Rozwoju Wsi.

Dyrektor M. Breza omówiła politykę senioralną realizowaną przez organy administracji publicznej, która została określona w Założeniach Długofalowej Polityki Senioralnej w Polsce na lata 2014–2020. Zaprosiła przedstawicieli nauki do współpracy z Departamentem.

Naczelnik Wydziału E. Karnafel-Wyki wyraziła uznanie dla aktualności podjętej problematyki. Wskazała na zadania, jakie realizuje MRiRW w obszarze zabezpieczenia społecznego rolników, aktywizacji społecznej i zawodowej mieszkańców wsi, rozwoju przedsiębiorczości, rynku pracy, oświaty rolniczej i ochrony dziedzictwa kulturowego wsi.

Tematem wiodącym Sesji I były **Problemy polskiej wsi**; przewodniczyła jej prof. dr hab. Krystyna Gutkowska. Wystąpienia skupiały się wokół trzech zagadnień. Dr inż. Małgorzata Gotowska (Uniwersytet Technologiczno-Przyrodniczy w Bydgoszczy) w imieniu własnym i współautorki prof. dr inż. Zofii Wyszowskiej podjęła się odpowiedzi na pytanie: Czy ubóstwo i wykluczenie to aktualne problemy społeczne polskiej wsi? Dr Anna Sączewska-Piotrowska (UE w Katowicach) zaprezentowała wyniki badań nad ubóstwem gospodarstw domowych osób starszych (60+) i osób młodszych (do 59 r.ż.) na wsi w Polsce w latach 2000–2013. Dr hab. K. Włodarczyk (US) przedstawi-

ła opinie starszych osób (60+) mieszkających na wsi na temat determinant zakupów, oceny dostępności i dostosowania oferty rynkowej dóbr i usług do ich potrzeb.

Sesję II zatytułowaną **Poziom i jakość życia starszych mieszkańców wsi** prowadziła dr hab. Mirosława Janoś-Kresło. Dr hab. Urszula Łangowska-Szczęśniak, prof. UO (Uniwersytet Opolski) przedstawiła wyniki badań przeprowadzonych we współautorstwie z dr hab. Krystyną Hanusik, prof. UO, na temat zróżnicowania sytuacji ekonomicznej wiejskich gospodarstw domowych osób starszych w porównaniu do pozostałych gospodarstw w Polsce w latach 2004–2012. Kolejne wystąpienie – dr Ewy Cichowicz (współautorka dr Agnieszka K. Nowak z SGH) dotyczyło m.in. przyczyn wykluczenia finansowego, które jest ważnym obszarem wykluczenia społecznego i podejmowanych inicjatyw na rzecz edukacji finansowej osób starszych. Dr hab. Grażyna Karmowska, prof. Zachodniopomorskiego Uniwersytetu Technologicznego w Szczecinie, w imieniu swoim i dr Mirosława Marciniaka (ZUT w Szczecinie) mówiła o jakości życia i działaniach na rzecz ograniczenia wykluczenia społecznego osób starszych zamieszkujących tereny wiejskie w woj. zachodniopomorskim. Odniosła się do sytuacji społeczno-ekonomicznej tej grupy mieszkańców oraz podejmowanych działań mających na celu wyeliminowanie lub ograniczenie różnych form wykluczenia społecznego.

Sesję III pt. **Badania sytuacji „rdzennych” mieszkańców wsi – aspekty metodyczne i praktyczne** prowadziła prof. dr hab. Anna Dąbrowska. W sesji tej prof. dr hab. Teresa Słaby przedstawiła wyniki badań na temat sytuacji rdzennych mieszkańców wsi. Pozwoliły one na identyfikację objawów wykluczenia społecznego. Tym niemniej mieszkańcy wsi lepiej oceniają swoją sytuację niż przedstawiciele organizacji zaangażowanych w pomoc i wspieranie ludzi starszych. Respondentom najbardziej brakuje dobrej opieki medycznej oraz opieki i pomocy ze strony innych. Prof. dr hab. Józef. Sala (UE w Krakowie) zwrócił uwagę na małą aktywność turystyczną seniorów na wsi, ale także podkreślił, że brak jest pogłębionych badań na ten temat prowadzonych przez GUS. Kolejny referent dr Artur Czech (Politechnika Białostocka) omówił poziom ubóstwa w ujęciu przestrzennym w grupie osób starszych zamieszkujących tereny wiejskie, w oparciu o dostępne dane statystyczne przy wykorzystaniu metody porządkowania linowego. Tematem wystąpienia Arkadiusza Wódkowskiego (Agencja Badań Marketingowych ABM Sp. z o.o.) były problemy praktyczne pomiaru sytuacji mieszkańców wsi. Referent przedstawił problemy, z jakimi spotkała się firma realizując badania ilościowe i jakościowe do wspomnianego powyżej projektu.

Prezentowane zagadnienia i wyniki badań wywołały bardzo ożywioną dyskusję. Wskazywano na trafność podjętej problematyki i zapotrzebowanie na badania dotyczące sytuacji osób starszych. Konferencję podsumowała prof. dr hab. Teresa Słaby. Poinformowała uczestników konferencji, że treści artykułów nadesłanych na okoliczność konferencji będą opublikowane w przygotowywanej monografii.

Anna Dąbrowska, Mirosława Janoś-Kresło

30 stycznia 2015 r. zmarła Irena Winowska – moja przyjaciółka Buba, tak zwana przez bliskich

Rocznik 1946/47 na tle gmachu Biblioteki; stoimy obok siebie; wśród nas są profesorowie

Poznałyśmy się na początku studiów w Szkole Głównej Handlowej w Warszawie. Zaraz po immatrykulacji kupiłyśmy sobie zielone czapki studenckie. Wówczas młodzież akademicka chodziła w czapkach studenckich; można powiedzieć nawet – że manifestacyjnie.

Buba była wysoką, smukłą blondynką; niewiele było dziewcząt jej wzrostu. Chodziła w granatowej jesionce, tzw. dyplomatce. Tak jak to wówczas było – nie miała stałego miejsca zamieszkania, a więc ciągle się przenosiła, co oczywiście wielce utrudniało naukę.

Opłacanie studiów wtedy było dużym wydatkiem dla nas i naszych rodzin. Czesne wynosiło 16 tys. zł za semestr zimowy i 14 tys. zł za semestr letni. Sposób zaliczenia semestru bądź roku był prosty: liczba godzin wykładowych w tygodniu była odpowiednikiem liczby punktów. Zaliczenie 2/3 punktów dawało prawo zaliczenia semestru lub roku. Przez pierwsze dwa lata program był jednakowy dla wszystkich; jedynie seminaria i lektoraty języków obcych były obowiązkowe. Dopiero na trzecim roku tak dobieraliśmy przedmioty, by było ich więcej albo o charakterze handlowym albo ekonomicznym.

Studia rozpoczęłyśmy w gmachu Biblioteki, bo tylko ten budynek i dom mieszkalny profesorów tzw. „Mądralin” ocalały z pożogi powstaniowej. Sala nr 17 na parterze była największą salą wykładową, a i salą balową, gdy studenci pierwszego roku organizowali tzw. fuksówkę. Orkiestrą dyrygował Jan Cajmer.

Tak wysokie czesne umożliwiło remont głównego wtedy budynku od ul. Rakowieckiej dosłownie w ciągu kilku miesięcy. Już od roku akademickiego 1947/48 był czynny. Nasi profesorowie wykładali nie tylko tutaj, lecz także jednocześnie w oddziale w Łodzi, pokonując stały trud podróżyowania między tymi dwoma miastami.

W czerwcu 1949 r. orientowaliśmy się, że uczelnia ulegnie przekształceniu, wobec tego zorganizowaliśmy spotkanie z naszymi profesorami właśnie w sali nr 17 w gmachu bibliotecznym – dla przypomnienia trudnych początków.

Od października 1949 r. powstała uczelnia państwowa o nazwie Szkoła Główna Planowania i Statystyki, jako bezpłatna. My byliśmy już przygotowani do podjęcia pracy zawodowej i zobowiązani do zaliczenia wszystkich zaległych egzaminów. Nie wszystkim to się udało.

Irena Dąbrowska początkowo pracowała w Centrali Handlowej Żelaza i Stali CENTROSTAL. Następnie przeniosła się do Ministerstwa Przemysłu Hutniczego, gdzie była dyspozytorem produkcji najważniejszych hut. Dzięki temu miała zainstalowany telefon w mieszkaniu; bo już wtedy miała jednopokojowe mieszkanie, które zajmowała wraz z mamą. Po 1956 r. przez pewien czas pracowała w Komitecie Drobnej Wytwórczości na Pradze, w pobliżu kina PRAHA. W niedługim czasie przeniosła się do handlu zagranicznego. Sprzedawała słodczyce będące produktem znanych od przedwojny wyrobów cukierniczych firmy E. Wedel. Jej kontrahent w Hamburgu kupował również cukierki „Krówki” produkowane w Milanówku pod Warszawą.

Cechowała ją duża ambicja zawodowa i rzetelność. Jej kontrahent handlowy zapewnił Jej miesięczne szkolenie w Republice Federalnej Niemiec. A więc z jednej strony wypracowała popyt na polskie wyroby, a z drugiej strony odbiorca łatwo porozumiewał się z polskimi dostawcami. W międzyczasie wyszła za mąż. Nie mając jednak dzieci, całą energię koncentrowała na pracy zawodowej. Zarazem była towarzyska. Wiele urlopów, zwłaszcza zimowych, spędzałyśmy w górach.

Gdy osiągnęła wiek emerytalny była cenionym pracownikiem Centrali Handlu Zagranicznego ROLIMPEX. Pomimo ukończenia 60 lat jeszcze pewien czas pracowała, dając doskonały przykład solidności postępowania młodej kadrze absolwentów naszej uczelni.

Pamiętam, jak dużą wagę przywiązywała do udziału w targach i to zarówno u nas w Poznaniu, jak też wyjeżdżając za granicę. Udział w nich wzbogacał jej wiedzę w danej materii.

Przeżyła 87 lat; obydwaj mężowie już od dawna nie żyją. Nie czuła się jednak osamotniona. Utrzymywała bowiem liczne kontakty towarzyskie, należała do Uniwersytetu Trzeciego Wieku na Bielanych, dbając o kondycję fizyczną, chociaż ze zdrowiem miała sporo kłopotów. Do końca swych dni starała się być czynna i niezależna. Starała się pomagać w takim zakresie, jak to jeszcze było dla niej dostępne. Ta pomoc była nieraz drobna, ale świadcząca o trosce, by po prostu podzielić się jakąś informacją. Ostatni list z wycinkiem informacji gazetowej wysłała do mnie 9 stycznia br. To była prawdziwa przyjaciółka.

Teresa Gołębiowska, Karta Absolwenta SGH nr 235

Wspomnienie o Jacques de Chalendar, prezesie Fundacji Francja-Polska, przyjacielu Polski i Polaków (1920–2015)

W styczniu 2015 r. we Francji odszedł pan Jacques de Chalendar, wieloletni prezes Fundacji Francja-Polska, człowiek o wielkim sercu, prawdziwy przyjaciel Polski, którego zaangażowaniu i życzliwości tysiące Polaków zawdzięczają, począwszy od lat 1990, możliwość zdobycia francuskojęzycznej edukacji na najwyższym poziomie.

Jacques de Chalendar urodził się 5 grudnia 1920 r. w Husseaux we Francji. Ukończył studia prawnicze na uniwersytetach w Strasburgu i Paryżu. Uzyskał też dyplom Instytutu Urbanistyki Uniwersytetu w Paryżu oraz dyplom wyższych studiów w dziedzinie nauk politycznych i prawa publicznego. Karierę zawodową rozpoczął jeszcze w czasie wojny, podejmując pracę w administracji kolei francuskich (SNCF). Podczas okupacji był zaangażowany po stronie francuskiego ruchu oporu. Po wojnie kontynuował karierę w Ministerstwie Finansów – aż do urzędu Generalnego Inspektora Finansów Francji. Jednocześnie realizował inne misje na zlecenie rządu francuskiego: doradcy Ministra Edukacji Narodowej w gorącym dla francuskich uczelni roku 1968, administratora Francuskiego Czerwonego Krzyża. Budował podstawy współpracy naukowej i technicznej Francji z zagranicą. W latach 1984–1989 przewodniczył Stowarzyszeniu na rzecz Rozwoju Wymiany w dziedzinie Technologii Gospodarczych i Finansów (ADETEF).

W latach 1989–1998 był pierwszym prezesem Fundacji Francja-Polska (Fondation France-Pologne), organizacji powołanej i dotowanej przez rząd Francji do wspierania rodzącej się polskiej demokracji w obszarze społecznym, ekonomicznym i administracyjnym. Organizacja stawiała sobie za cel budowanie podstaw dla przyszłej współpracy między Francją a Polską, a jednym z priorytetów była edukacja przyszłych kadr kierowniczych i menedżerskich. W latach 90. w Polsce mało kogo stać było na zdobycie wykształcenia na najwyższym poziomie w zakresie zarządzania. Studia typu Master warte 20.000–25.000 euro były poza zasięgiem nawet zamożnych rodzin. Stały się one dostępne dzięki Fundacji Francja-Polska, a w szczególności dzięki przychylności i przedsiębiorczości pana de Chalendar, którego starania pozwoliły sfinansować z francuskich dotacji ponad 90% kosztów studiów. Działania Fundacji

Francja-Polska pod przewodnictwem pana de Chalendar zaowocowały stworzeniem polsko-francuskich programów kształcenia podyplomowego, w których polskie uczelnie zyskiwały prestiżowych partnerów po stronie francuskiej.

Należy przypomnieć, że dzięki temu Szkoła Główna Handlowa w Warszawie nawiązała wtedy kontakty z uczelniami: HEC, Instytutem Nauk Politycznych (Sciences-Po) z Paryża czy Uniwersytetem Paris Dauphine. Powstały wspólne programy kształcenia, m.in. Podyplomowe Studia Zarządzania Gospodarką Europejską Master HEC/SGH, Polsko-Francuski Program Studiów Europejskich SGH – Sciences Po, czy program poświęcony bankowości stworzony wraz z Uniwersytetem Paris Dauphine. Wysokow kwalifikowani absolwenci tych programów zasilili kadry zarządzające polskich i zagranicznych przedsiębiorstw, administracji publicznej i instytucji międzynarodowych.

Pan de Chalendar pozostanie dla nas symbolem tamtych wspaniałych czasów, pełnych entuzjazmu i nadziei, bezinteresownej pomocy, przyjaźni i wiary w przyszłość, czasów które zawsze będziemy wspominać ze wzruszeniem.

W tej szczególnej atmosferze współtworzonej w dużej mierze przez pana de Chalendar, wraz z grupą studentów pierwszej edycji francuskojęzycznych podyplomowych studiów Master HEC/SGH w Warszawie założyliśmy w 1995 r. stowarzyszenie zrzeszające absolwentów tego programu. Niedługo później organizacja przekształciła się w Stowarzyszenie Francja-Polska, które w tym roku obchodzi swoje 20-lecie. Osobowość pana de Chalendar, jego autentyczna życzliwość, otwartość i wiara w ludzi wywarła na nas młodych ogromny wpływ.

W 2006 r. pan de Chalendar tak pisał w liście do Stowarzyszenia Francja-Polska z okazji naszego 10-lecia: „Pomimo, iż osobiście miałem okazję poznać jedynie najstarszych spośród was, wszystkich uważam za swoich przyjaciół: jesteście Polakami, obywatelami kraju, który kocham”.

*w imieniu absolwentów studiów
francuskojęzycznych
Adam Sankowski, prezes Stowarzyszenia
Francja-Polska, skupiającego
absolwentów studiów francuskojęzycznych
w Polsce, Master HEC/SGH '95*

Z inicjatywy prezesa Fundacji Francja Polska (FFP) – pana Jacques de Chalendar – w 1994 roku ówczesna rektor SGH prof. Janina Jóźwiak podpisała umowę z renomowaną francuską szkołą zarządzania Le Groupe HEC o realizacji polsko-francuskich studiów podyplomowych. Nasza uczelnia zyskała w ten sposób partnera zagranicznego – plasującego się na najwyższych pozycjach w rankingach europejskich w kształceniu menedżerskim – dla przygotowywania wysokokwalifikowanych kadr dla potrzeb polskiej gospodarki. W latach 1994–2008 blisko 500 słuchaczy 13 edycji ukończyło studia podyplomowe, uzyskując obok polskiego dyplomu studiów specjalnych, sygnowanego przez SGH, dyplom Master Le Groupe HEC.

Dzięki dofinansowaniu tych studiów przez FFP, francuskojęzyczni absolwenci studiów wyższych mogli uzyskać najnowszą wiedzę z zakresu zarządzania, wykładaną przez profesorów z HEC. Francja była wówczas największym inwestorem zagranicznym w Polsce, toteż absolwenci studiów Master byli szybko zatrudniani przez przedsiębiorstwa z kapitałem zagranicznym (zwłaszcza francuskim, ale także belgijskim, kanadyjskim itp.). Zapotrzebowanie w Polsce na wiedzę z zakresu nowoczesnego zarządzania było ogromne, czego rezultatem była duża konkurencja o uzyskanie miejsca na studiach, zwłaszcza początkowych edycji. Warto podkreślić, że czynnikiem istotnym tej konkurencji była także niska cena za studia realizowane całkowicie w języku francuskim, dla pierwszych trzech edycji tylko przez profesorów przyjeżdżających z Francji. Zasilanie budżetu studiów coroczną wysoką dotacją z FFP (stopniowo zmniejszaną) pozwoliło na realizowanie misji dydaktycznych w HEC dla francuskojęzycznych wykładowców SGH, którzy we współpracy z wykładowcami HEC przygotowywali się do stopniowego przejęcia połowy wykładów z planu studiów. Studenci pierwszych edycji studiów Master odbyli również podróży studyjną do siedziby HEC w Jouy-en-Josas pod Paryżem, gdzie realizowali jeden blok zajęć oraz odbywali seminaryjne spotkania z kadrą kierowniczą renomowanych firm i instytucji francuskich (np. Citroen, Giełda Paryska, Canal Plus, Clarins itp.). Była to też okazja do osobistego spotkania z prezesem Jacques de Chalendar w siedzibie Paryskiej Izby Handlowej, która jest założycielem i patronem Le Groupe HEC. Prezes Jacques de Chalendar był człowiekiem bardzo bezpośrednim, toteż szybko nawiązywał relacje ze słuchaczami studiów, którzy długo pozostawali pod wrażeniem tych interesujących i gorących dyskusji. Warto dodać, że na spotkania do siedziby Paryskiej Izby Handlowej zlokalizowanej w centrum Paryża Prezes będąc w wieku senioralnym przyjeżdżał na rowerze, zyskując już tym sympatię młodych słuchaczy studiów Master.

*Izabela Bergel
– kierownik 13 edycji polsko-francuskich
studiów podyplomowych Master HEC/SGH*

Spełnienie marzeń Pol Pota – Kambodża Czerwonych Khmerów

Kambodża – egzotyka, tropik, piękne budowle jak Angkor, uśmiechnięci ludzie, jednym słowem turystyczny raj. Kraj ten pokazał również i inne oblicze dalekie od kolorowych przewodników. W latach 1975–79 władali nim Czerwoni Khmerzy, którzy z żelazną konsekwencją realizowali plan budowy wspianego komunistycznego społeczeństwa. Wzorowali się na Mao, ale nawet i on nie mógł uwierzyć, by uczeń był tak pojętny i tak gorliwy w wypełnianiu swojej misji dziejowej.

Do władzy wyniosła ich wielka polityka i splot okoliczności. Kiedy w Wietnamie zaczęła się wojna na początku lat 60., Kambodża była królestwem rządzonym przez księcia Norodoma Sihanouka. Monarcha uwielbiał dworski ceremonial, starał się być intelektualistą w pełnym tego słowa znaczeniu, reżyserował filmy, jeździł po swoim państwie spotykając się z poddanymi błogosławiąc ich niczym swoje dzieci. Był popularny, bo jeszcze w 1953 r. zdołał wynegocjować od Francji niepodległość (Laos, Wietnam i Kambodża to dawne Francuskie Indochiny). Nie chciał mieszać się do wielkiej polityki, ale właściwie to ona weszła na jego podwórko. Wietnamscy komuniści (Viet Cong) od dawna już naruszali neutralność Kambodży tworząc w pasie przygranicznym swoje bazy wypadowe do Wietnamu Południowego. Przez wschodnie obszary Kambodży biegła słynna Ścieżka Ho Chi Minha – szlak zaopatrzeniowy z Wietnamu Północnego dla Viet Congu. Nikt zresztą nie pytał się Sihanouka czy zechciałby użyć części swego terytorium ze względu na wyższe konieczności. Niebawem dołączyli też Amerykanie. Po Ofensywie Tet 1968 r. prezydent Lyndon Johnson z grobową miną oznajmił amerykańskim wyborcom: *Nie przyjmę nominacji z ramienia mojej partii i nie będę ubiegał się o następną kadencję*. Załamany psychicznie udzielił dymisji generałowi Williamowi Westmorelandowi, głównodowodzącemu wojskami amerykańskimi w Wietnamie Południowym (wówczas było ich ponad pół miliona). Tymczasem Demokraci przegrali wybory prezydenckie i najwyższy urząd w państwie objął Richard M. Nixon, a jego osobistym doradcą do spraw bezpieczeństwa na-

Fot. AFP

rodowego został Henry Kissinger. Nixon nie mówił już nic o zwycięstwie, ale o pokoju z honorem – jak wycofać się z Wietnamu? W Sajgonie kwatery główna US Army przeszła pod dowództwo gen. Creightona Abramsa. Ten przedstawił Nixonowi jasny plan – atak na bazy Viet Congu w Kambodży, a jeszcze lepiej bombardowania i spokojna ewakuacja naszych chłopców z Wietnamu. Nixon wyraził zgodę. Od pierwszych tygodni 1969 r. ruszyła Operacja Breakfast. B-52 bez wiedzy Kongresu bombardowały pas pogranicza kambodżańsko-wietnamskiego. Rezultat – jak zawsze: straty wroga nieznaczne, koszty operacji idące w setki tysięcy dolarów (lot pojedynczego B-52 kosztował ok. 20 tys. USD). Później rozbudowano operacje o kolejne dania: Lunch, Dinner, Supper i co jeszcze możemy znaleźć w karcie dań. W końcu całość uzyskała kryptonim Operacja Menu – tylko, że brakowało cennika poszczególnych pozycji. Nixon określił sprawę jasno – eskalacja wojny, zmiekczenie wroga w Wietnamie Południowym i upragniony pokój.

W marcu 1970 r. w Kambodży, prawdopodobnie z przyzwolenia i pomocy CIA, została obalona monarchia. Książę Sihanouk przebywał wówczas w Paryżu. Władzę objął generał Lon Nol. W rękę trzymam odtajniony dokument dotyczący działań CIA w Wietnamie i Kambodży z 1970 r. Ze śmiechem przyjmuję sarkastyczną uwagę jednego

z urzędników sporządzoną na marginesie raportu: wszystko co o nim wiemy to to, że od przodu i tyłu czyta się go tak samo. Nol był niekompetentny, ale w Kambodży nikt poza monarchą nie może posiadać zbyt wielkich atrybutów, by nie móc stanąć z nim w konkurencji. 30 kwietnia 1970 r. Nixon ogłosił potrzebę przeprowadzenia 60-dniowej operacji lądowej w Kambodży w celu zniszczenia baz Viet Congu i wsparcia nowych władz w Kambodży, które będą gorączkowo potrzebować amerykańskiej pomocy. Ponad 100 tys. żołnierzy amerykańskich i południowowietnamskich przekroczyło granicę dotychczas neutralnej Kambodży tocząc walki w dżungli i ku swemu zaskoczeniu stwierdzając, że komuniści byli doskonale przygotowani. Viet Cong to dobra armia, doświadczona i zdeterminowana, czego nie można powiedzieć o amerykańskich chłopcach chcących jak najszybciej wrócić do domu. Wietnamczycy wycofali się do dżungli. Tymczasem Richard Nixon musiał zmagać się z Kongresem, który grzmiał, że prezydent prowadzi własną wojenką, na którą nie ma autoryzacji parlamentu. Po 60 dniach istotnie wojska amerykańskie wycofano z powrotem do Wietnamu Południowego, a w Kambodży zapanował chaos.

Tymczasem do Pekinu przybył kambodżański monarcha książę Sihanouk. Tam Chińczycy poznali go z niewielką grupką kambodżańskich komunistów,

wśród których był Pol Pot. To tylko pseudonim. W języku khmerskim znaczy Towarzysz Tęgi (ze względu na posturę). Prawdziwe imię Pol Pota brzmiało Saloth Sar. W 1949 r. uzyskał rządowe stypendium do Francji, gdzie podjął studia w prywatnej uczelni radiotechnicznej. Stąd chyba brała się jego niechęć do prądu i w ogóle wszelkich zachodnich nowinek. Tam zetknął się z innymi khmerskimi lewicującymi studentami. Na Sorbonie studiował Khieu Samphan, który obronił w 1949 r. pracę doktorską na temat rolnictwa i przyczyn niedorozwoju ekonomicznego Kambodży. Pol Pot oblał wszystkie egzaminy na pierwszym roku i musiał opuścić szkołę. Nauka niewiele go obchodziła, był już działaczem politycznym, zagorzałym nacjonalistą i komunistą. Pojechał na letni obóz studencki do Jugosławii i tam utwierdził się w swoich poglądach. Tito był dla niego wzorem komunisty łączącego internacjonalizm w poglądach z nacjonalizmem w działaniu (sprzeczność, ale w praktyce działa).

Powrót do kraju był dla Pol Pota niezwykle przykry. Jak zrealizować swoje polityczne marzenia? On, nikomu nieznany nauczyciel historii z liceum ogólnokształcącego i kilku innych lewackich zwolenników spotykali się we wraku autobusu gdzieś na obrzeżach Phnom Penh. Wkrótce, w końcu lat 60. czas zaczął pracować na jego korzyść. Wraz z grupką partyzantów ukrył się w dżungli na północnym wschodzie kraju, gdzie żyjąc wśród prymitywnych górali jeszcze bardziej zradycalizował swoje stanowisko. Czytał pisma Mao i Stalina, czyli z naukowego punktu widzenia mógł tworzyć własną oryginalną koncepcję. Stworzyć państwo, gdzie nie będzie własności, nie będzie tożsamości, nie będzie obcych, nie będzie religii ani pamięci i zapanuje totalna równość. To była pierwsza faza kształtowania się ruchu Czerwonych Khmerów. Sam Pol Pot nie lubił rozgłosu i nigdy nie starał się stać w pierwszym szeregu. Wysuwał Khieu Samphana. Spotykając się z Czerwonymi Khmerami w Pekinie Sihanouk uwiertzył, że gentleman stojący zawsze z tyłu jest tylko nieznaczającym partyjnym pionkiem. Bardzo się pomylił.

Zamach stanu w Kambodży w 1970 r. stworzył upragnioną okazję. U boku wietnamskich komunistów Czerwoni Khmerzy mogli rozpocząć realną wojnę. Amerykańskie B-52 nadal pojawiały się na kambodżańskim niebie zrzucając swoje 35-tonowe ładunki i wypychając

biednych chłopów w ręce Czerwonych Khmerów tłumaczących im, że walka z amerykańskim imperializmem jest skazana na sukces. W tym samym czasie w amerykańskiej telewizji prezydent Nixon wskazuje na mapę Indochin i tłumaczy amerykańskiej opinii publicznej: *spójrzmy na Kambodżę, jest to typowy przykład doktryny Nixona, nie ma tam naszych doradców wojskowych, nie ma tam naszych wojsk, my tylko pomagamy rządowi Kambodży, by sam rozwiązał swoje problemy*. W końcu stało się – pojedynczy B-52 pomylił współrzędne i zrzucił cały ładunek bomb na miasto Neak Luong. 35 ton ładunku obróciło w perzynę całe centrum miasta. Oficjalnie mówiono, że liczba ofiar sięga 25, ale naprawdę chodziło o setki. Kongres od dawna już mówił o potrzebie zaprzestania nalotów w Kambodży, tym bardziej, że w styczniu 1973 r. Ameryka oficjalnie wycofała się z Wietnamu Południowego. I wreszcie w sierpniu wstrzymano operacje powietrzne nad Kambodżą. Inicjatywa przeszła w ręce Czerwonych Khmerów, których szeregi rozrosły się do 65 tysięcy. Byli naprawdę dobrzy, doskonale walczyli w dżungli isiali postrach u przeciwnika.

Do stycznia 1975 r. opanowali niemal cały interior, a Republika Khmerska (bo taką oficjalnie nazwę nosiła Kambodża pod rządami Lon Nola) ograniczała się jedynie do enklaw w postaci większych miast. 12 kwietnia 1975 r. Stany Zjednoczone postanowiły zamknąć swoją ambasadę w Phnom Penh. Jakże znane są zdjęcia z ewakuacji Sajgonu, helikopter na dachu ambasady USA zabierający na swój pokład uchodźców stał się symbolem nieszczęsnej wojny. Nikt jednak nie wiedział, że 2 tygodnie wcześniej to samo zrobiono z amerykańskim przedstawicielstwem dyplomatycznym w Phnom Penh. W 1994 r. miałem okazję rozmawiać z ostatnim ambasadorem USA w Kambodży Johnem Gunther Deane. Już na samym początku rozmowy Dean nieco przyciszonym głosem powiedział:

– *wie pan, wszyscy popełniamy błędy, Ameryka popełniła ich może więcej niż inni. Mnie przypadła nieciekawa rola ewakuacji ambasady. To najgorsze co może spotkać ambasadora. Tym bardziej, że dobrze wiedziałem jakie będą koleje losu tego kraju.*

– *Od kiedy wiedział pan o tym, że będą zabijać? – pytam.*

– *Właściwie nasze tajne służby donosiły o tym już od marca 1975 r. Raporty stwierdzały jednoznacznie: Czerwoni*

Khmerzy będą przeprowadzać czystkę na niespotykaną skalę. Ja mogłem tylko zabrać ze sobą europejski personel dyplomatyczny.

– *A Sowieci?*

– *Tych też nienawidzili. Sowieci pokłócili się z komunistami chińskimi, a przecież to oni w jakimś sensie byli wzorem dla Czerwonych Khmerów.*

– *A pana ostatnie dni w Phnom Penh?*

– *Cóż, często wychodziliśmy na dach ambasady, by spojrzeć na drugi brzeg rzeki. W oddali widzieliśmy ich pozycje. Od czasu do czasu odpalali rakietę tak, aby ugodzić w miejsce gdzie była największa koncentracja ludzi. Potem 12 kwietnia przyleciały po nas helikoptery i tak skończyła się nasza misja.*

– *A personel dyplomatyczny innych krajów, ten który pozostał?*

– *Ci schronili się w ambasadzie Francji. Stamtąd ewakuowano ich do Tajlandii.*

Otoczone Phnom Penh dławilo się od uchodźców. Z 750 tys. liczba mieszkańców stolicy sięgnęła niemal 2 mln. Ze światem zewnętrznym łączył je tylko most powietrzny, ale i ten niebawem miał zostać wstrzymany. Głos Ameryki donosił: *Prezydent Ford powiedział, że na wszelką pomoc jest już za późno. Sytuacja jest beznadziejna*. Lon Nol wyjechał 1 kwietnia, ale nie był to żart prima aprilisowy. Teraz pozostało jedynie czekać aż zwycięzcy zgarną łup.

Wreszcie nastąpiła noc z 16 na 17 kwietnia. Zatemnia atmosfera ancien regime'u stopniowo ustępowała pewnemu uniesieniu, by nie powiedzieć oczekiwaniu na nową władzę, która zagwarantuje pokój. Zaczyna się dobre czasy. Przynajmniej tak sobie wmawiano. Ludzie muszą w coś wierzyć, ale to tylko złudne nadzieje. Zginęło ponad pół miliona ludzi, czas więc na odbudowę. O brzasku wzdłuż głównych ulic ustawili się szpalery cywilów z kwiatami. Co niektóre domy przystrojono girlandami. Telefonistka z banku narodowego przekazała informacje, że będą w centrum za jakieś 20–30 minut. Ktoś nawet mówił, że są niezwykle zdyscyplinowani, nie plądrują, wydają się mieć bardzo wysokie morale. Chyba nic nikomu nie grozi? W pewnym momencie pojawił się zarys sylwetek piechurów ubranych w czarne bawełniane mundury. Nie mieli żadnych dystynkcji. Na głowach albo na szyi mieli przewiązane charakterystyczne dla rybaków chusty bądź robotnicze czapki. Spodnie podwinęte do kolan. Z tłumu wybiegła dziewczynka zrucając

na szyję jednemu z partyzantów wieniec kwiatów lotosu. W odpowiedzi otrzymała dźgnięcie bagnietem. Zdraycy, żyjący w luksusie mieszcuchy – jak nazywają ich Czerwoni Khmerzy – muszą zapłacić za swe przywiązanie do imperialistów.

Komunikat płynący do ludności był jasny. Wszyscy mają opuścić Phnom Penh tak jak stoją, natychmiast, wolno zabrać tylko jeden bagaż podręczny, wszyscy mają uciekać na wieś. Czerwony Khmer gorliwie biegając w jedną i drugą stronę po ulicy krzyczy przez tubę – *miasto będzie bombardowane, wszyscy mają się ewakuować do wieczora, kto nie wykona rozkazu czeka go śmierć!* Absurd? Bynajmniej. Grupa Czerwonych Khmerów weszła do jednego ze szpitali, gdzie aktualnie ordynator przeprowadzał operację. Pacjenta zastrzelono.

– *Nie musisz już martwić się o jego zdrowie, zarządzaj ewakuację szpitala!*

– *Jak? – pyta zdumiony lekarz. A chorzy, ci pod kroplówkę co z nimi?*

– *Kto nie pracuje ten nie je – pada szybka riposta. Macie 10 minut. Wynocha!*

Ktoś próbuje coś mówić, zdaje się protestować. Pada krótka seria z AK-47. Protest został stłumiony.

Nie chodziło tylko o ewakuację Phnom Penh. Czerwoni Khmerzy od dawna podjęli decyzję – mieszcuchy muszą nauczyć się pracy, muszą poznać jak ciężką była dola chłopca. Opróżniali miasta – ośrodki degeneracji i zbytku. Mieszcuchy szli w długich kolumnach – ale szli boszo. Od tej pory buty są zabronione, kto użyje butów – kara śmierci. Takie jest nowe prawo. W Phnom Penh na głównej ulicy pozostanie po nich milion par butów. Kto nie maszeruje, ten ginie. Buty to symbol zachodniej degeneracji, gdyż tylko degenerat chroni stopy, odziewa je, aby się nie kaleczyć, a wreszcie stara się uczynić z butów element ozdobny.

Ludzie mieli odtąd żyć w kooperasiach, ale zanim dotrą do swych punktów przeznaczenia rodziny zostaną rozdzielone. Następuje wielka migracja, przemieszanie na niebywałą skalę. Kraj ma być samowystarczalny – czysta autarkia. Czerwoni Khmerzy proklamowali Rok Zero. Czas ma być liczony od tej daty. A co było przedtem? – nic, pustka. Należy jednak pozbyć się tych, którzy mogliby zgrzeszyć pamięcią. Należy zlikwidować wszystkich profesorów, lekarzy, studentów, wszystkich, którzy umieją pisać i czytać, wszystkich, którzy

Fot. AP / Christoph Froehder

znają obce języki. Ma pozostać tylko najzdrowsza tkanka społeczna – biedni chłopci. Im ciemniejsza karnacja skóry, tym lepiej. Czerwoni Khmerzy byli bowiem obsesyjnie nacjonalistyczni, a Khmerowie nie mają nic wspólnego z rasą żółtą, np. z Wietnamczykami. Pol Pot wydał rozkaz: należy pozbyć się wszystkich mniejszości, natychmiast. Mieszane małżeństwa khmersko-wietnamskie spotyka okrutny los. Współmałżonkowie mają się nawzajem pozbawić życia. Zapada kurtyna na kilka długich lat.

Od tej pory kraj nazywa się Demokratyczna Kampucza. Zabroniono w niej nawet uśmiechu (kara śmierci, gdyż jest wyznacznikiem cech indywidualnych). Bez imion, bez nazwisk, pamiętając jedynie swój numer, sprowadzeni do roku zerowego mieszkańcy „szczęśliwego kraju” musieli wstawać o 3:00 nad ranem, by udać się na pole ryżowe i wznosić wały irygacyjne. Często dla oszczędności człowiek ciągnął pług w towarzystwie wołu. Często w szybkim tempie musiał znosić ziemię do budowy wału irygacyjnego. Tak do mniej więcej 10:00 rano, kiedy następowała krótka przerwa na jedzenie. Najczęściej to garść ryżu na wodzie. 2 godziny odpoczynku i znowu praca przy akompaniamencie rewolucyjnych haseł i zobowiązań partyjnych działaczy. Ci bali się najbardziej, że stracą pozycję i sami staną się ofiarami. Praca nadzorców pali im się w rękach, tym bardziej, że mają co jeść i mieszkają w dobrych warunkach. Razem z nimi były małe dzieci wychowywane przez partię. Te były najgorsze. Ich umysły zdołano zatruć do cna. Chodziły wśród nieszczęśliwych pracujących na polach i wylapywały przestępców (to były pracownik umysłowy).

Pokaż ręce! Pada komenda ośmiolatka. Trzęsący się ze strachu mężczyzna w średnim wieku odkrywa dłonie. Nie są jeszcze porane od pracy. Tak więc przestępca! Będzie bączek! A co to takiego bączek? To niestety nie zabawne. Dziecko zakładało nieszczęśliwemu torbę foliową na głowę. Była ona na tyle długa, że sięgała ramion, toteż łatwo jest owinąć szyję kawałkiem materiału by powstrzymać dopływ powietrza. Ofiarę otaczały kilkuletnie dzieci, które były wychowywane przez partię. W Kambodży Czerwonych Khmerów dzieci nie miały rodziców. Nieszczęśliwiec początkowo stał spokojnie, po czym zaczynało brakować mu powietrza, pochylał się w jedną i drugą stronę, wreszcie łaknąc tchu padał na ziemię i tam wykonywał konwulsyjne ruchy, coś na kształt ostatniego tańca, kręcąc się dookoła niczym dziecięca zabawka. Wreszcie nieruchomiał. Rozlegały się gromkie brawa dziecięcej grupki. Brawo – pochwała ich działacza partyjnego, dobrze spełnił swój obowiązek. Znowu udało im się wzorowo wykonać zadanie – wytropił wroga ludu. O 12:00 ponowna praca z krótkimi przerwami do 20:00–21:00. Później jeszcze spotkanie agitacyjne i upragniony sen około 22:00–23:00.

Po dwóch latach kraj był już perfekcyjnie zbarbaryzowany. Nie ma w nim elektryczności, pieniędzy, radia, telewizji, lekarzy, nauczycieli, szkół, biur, aut i innych burżuazyjno-imperialistycznych wymysłów. Ciężką pracą pod okiem nieomylnej partii lud oczyszczał się z win popełnionych w minionym okresie, a najbardziej zajadli już zdołali wyzionąć ducha. Nikt nawet nie wie kto rządzi krajem. Nie mówiło się partia, czy sekretarz partii, nie było nawet wodza.

Powszechnie było wiadomo, że władza pozostawała w ręku Najwyższej Organizacji – zawsze nieomyłnej i wszechwiedzącej. W kraju panował osobliwy system prawny. Zlikwidowano instytucje sądów, a funkcje te powierzono naczelnikom kooperatyw lub innym niższej rangi funkcjonariuszom. Oskarżenia o nieprawomyślność, na przykład mającenie przez sen o dawnych przedrewolucyjnych czasach, które mogło wzbudzić podejrzenia innych członków grupy zobowiązanych natychmiast donieść o takim procederze władzom powodowały szybką reakcję. Zasadzano wówczas kapustę, która miała wyrosnąć w ciągu trzech dni. W przeciwnym wypadku był to niezбитy argument za karą śmierci. Zresztą katalog kar zawierał tylko ten punkt jako zasadę, ale jej rodzaje były wielce zróżnicowane. Obowiązywała ona nawet za stwierdzenie stanu głodu, co traktowano jako sabotaż i podważanie władzy, która dbała o wyżywienie społeczeństwa.

Rozpracowano również instytucję małżeństwa. Stawiając kobiety z jednej strony a po przeciwnej mężczyzn ogłaszano w imieniu Najwyższej Organizacji zawarcie związku małżeńskiego. Obowiązującą formą zwracania się do siebie (choć słów bali się używać wszyscy) był zwrot *towarzyszko żono* lub *towarzyszu mężu*. Dzieci po roku zabierano na wychowanie przez Organizację, także nie mogły one znać swoich rodziców.

W Phnom Penh do dziś pozostało ponure muzeum rządów Czerwonych Khmerów – słynne Tuol Sleng, czyli S-21. Niedługo liceum, w którym uczył Pol Pot, więzienie to stało się miejscem przeznaczenia dla 35 tys. osób rekrutujących się z szeregów Czerwonych Khmerów oskarżonych o zdradę. Czystki partyjne to zupełnie oczywista sprawa w systemie totalitarnym. W Kambodży, jak i w ogóle w systemach azjatyckich aresztowany znaczy winny. Poza tym Organizacja wychodziła z założenia, że lepiej zabić dziesięciu niewinnych niż pozostawić przy życiu jednego winnego. Zresztą pomyłka nie wchodziła w rachubę. Ofiary wzywano z rodzinami. Tam umieszczano je w małych celach. Bito aż do przyznania się do najbardziej absurdalnych przestępstw, jak na przykład agenturalna działalność na rzecz CIA i KGB jednocześnie, by następnie przetransportować ich do Chueng Ek, gdzie dokonywano egzekucji zazwyczaj uderzeniem w głowę tępym narzędziem.

Kraj kompletnej paranoi, niczym z „Czasu Apokalipsy” Francisa Forda

Fot. AFP

Coppoli, kiedy Walter Kurz ogarnięty mianą śmierci zapytał Willarda: *czy wiesz pan tu jakąś metodę?* Żadnej – padła krótka odpowiedź. Przemoc i to ta jednoznaczna była u Czerwonych Khmerów metodą samą w sobie. Był to pierwszy system, który odłożył na bok wszelkie elementy perswazyjne. Agitacja została sprowadzona do minimum, przy czym w przeciwieństwie nawet do bolszewików, którzy postanowili pozostawić średni aparat administracyjny, reżim Pol Pota powziął postanowienie pozbycia się wszystkich, którzy mogliby mieć jakiegokolwiek konotację z okresem przed 1975 r. W 1978 r. Pol Pot pozwolił na wjazd grupie zachodnich dziennikarzy. Byli nimi Amerykanka Elisabeth Becker, Dick Dudman oraz młody lewicowy brytyjski naukowiec Malcolm Caldwell. Becker pisała o niezwykle miłej aparycji Pol Pota, pięknych i świecących się dłońmi, kurtuazyjnym sposobie wysławiania się i zawsze nieco przyciszonym głosie. Caldwell był zafascynowany rewolucją Czerwonych Khmerów, toteż otrzymał znacznie dłuższe, ba, nawet osobiste posłuchanie. Zakwaterowano ich w domu obok siedziby Pol Pota. W nocy Czerwoni Khmerzy zamordowali Caldwella. Śmierć bez sensu, ale tam nic nie miało sensu. Do takiej konfidencji dopuszczono również ekipę dziennikarzy jugosłowiańskich z Igozem Viktorovicem, który nakręcił film na cześć nowej kambodżańskiej ery. Viktorovic przeżył, gdyż Pol Pot miał słabość do Jugosławii i Josipa Broza Tity.

W 1977 r. Organizacja oznajmiła przejście do nowej fazy polityki. Nieważne do Wietnamczyków miała zostać przypieczętowana zajęciem całego ob-

szażu południowego Wietnamu. Jeden Khmer miał zabić 15 wrogów. Oparłszy się na takich proporcjach zamierzano doprowadzić do eksterminacji całej ludności wietnamskiej. Starcia graniczne rychło przerodziły się w regularne działania zbrojne i wreszcie w grudniu 1978 r. armia wietnamska uderzyła na Kambodżę. W styczniu 1979 r. runął ostatecznie reżim Czerwonych Khmerów. Kiedy wietnamska ekipa telewizyjna wkroczyła do Phnom Penh, oczom ich ukazał się widok miasta-widma. Po ulicach walały się pieniądze i rzeczy codziennego użytku. Nad wszystkim zalegała głucha cisza. Nie było ani jednego mieszkańca.

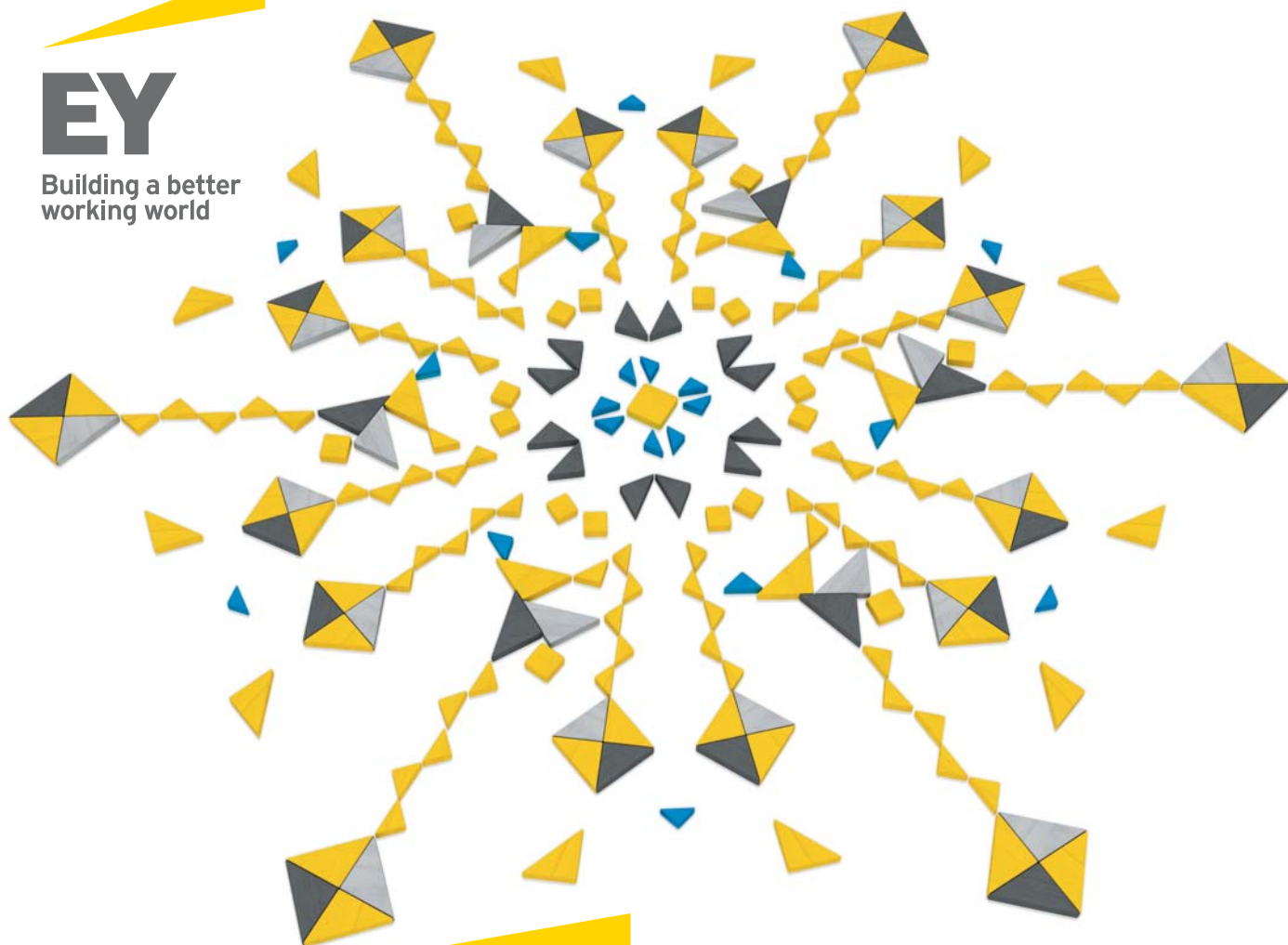
Jaki był bilans tych lat szczęśliwości? Z ponad 10 tys. lekarzy przeżyło ok. 50, spośród 2,5 tys. mnichów buddyjskich ocalała niecała setka. Wybito nauczycieli, intelektualistów, administrację państwową i wszystkie klasy uznane za nieodpowiednie. Ogółem szacuje się, że spośród 7 milionów ludności śmierć poniosło ponad milion, a ponad pół miliona zginęło w wyniku głodu i chorób. Ostatecznie Czerwoni Khmerzy złożyli broń w 1997 r., a Pol Pot zmarł rok później żyjąc dość spokojnie w dżungli. I jak to zwykle bywa – dopiero po kilku dekadach skazano na dożywocie dwóch przywódców Czerwonych Khmerów – Khieu Samphana i Nuon Chea. Pierwszy ma 83 a drugi 87 lat. Powiedzieli, że bardzo im przykro, że tak się stało. Śmierć jednostki to tragedia, śmierć milionów to statystyka. Nieważne kto to powiedział, ważne, że niestety to zawsze działa. No bo jak odpowiadać za statystykę?

Piotr Ostaszewski

(w następnym numerze Upadek Sajgonu, 1975)

Building a better
working world

Jak by nie patrzeć

**DOBRZE SIĘ
SKŁADA**

Do dzieła! Ułóż karierę swoich marzeń.

Twoja układanka będzie idealna, gdy połączysz pracę w zespole profesjonalistów EY, prestiżowe projekty dla największych graczy na rynku i nowe możliwości, jakie dają nasze szkolenia. Spójrz na swój rozwój z szerszej perspektywy i zobacz zawodową przyszłość w żywych barwach. Osiągniesz wiele, bo będziemy Cię wspierać w realizacji Twoich ambitnych celów.

Jak by na to nie patrzeć, dobrze się składa!

Aplikuj do pracy lub na płatne praktyki w Dziale Audytu, Doradztwa Podatkowego i Prawnego, Biznesowego oraz Transakcyjnego do 8 kwietnia.

Zacznij poziom wyżej.

ey.com.pl/kariera
fb.com/EY.Kariera

Polska
TOP100 Idealny Pracodawca
Miejsce: 1
EY
Wzrost studentów w 2014 r.
Prawo

Polska
TOP100 Idealny Pracodawca
LIDER W BRANŻY
Audyt i księgowość
EY
Wzrost studentów w 2014 r.
Biznes

**Pracodawca
Roku®**
wg AIESEC

Are you interested in
SUMMER INTERNSHIP?
INTERNSHIP/TRAINEESHIP NOW?

JOIN US ON
THE P&G ROADSHOW!

Choose a workshop and take two steps towards a P&G career!

Warsaw - SGH
APPLY BY 21.02

Negotiation tactics
Successful brand launch

Łódź
APPLY BY 24.02

Negotiation tactics
8 wastes in logistics – Airplane Game

Kraków
APPLY BY 01.03

Business communication

Poznań
APPLY BY 08.03

Business communication
Selecting new investment location in FMCG

Warsaw - UW
APPLY BY 08.03

Selling ideas with passion
Successful brand launch

Learn more on:
[ce.experiencepg.com / student programs](https://ce.experiencepg.com/student-programs)

Sięgaj daleko!

DB Schenker Logistics
180 awansów
rocznie!

Aplikuj na nasze programy stażowe
do 15 kwietnia 2015

Szczegóły na **www.dbschenker-student.pl**

Some just warm the bench.

You'll be playing in the big leagues.

To support our global services in Warsaw we are looking for developers, business analysts and IT specialists in the area of trading & treasury. Interested in working with us?

Please submit your CV to:

hrdepartment.polska.ubis@unicredit.eu

